ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 5. októbra 2011 *

Vo veci T-39/06,

Transcatab SpA, so sídlom v Caserte (Taliansko), v zastúpení: C. Osti a A. Prastaro, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne F. Amato, neskôr V. Di Bucci a napokon É. Gippini Fournier a L. Malferrari, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci F. Ruggeri Laderchi, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je, po prvé návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2005) 4012 v konečnom znení z 20. októbra 2005, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabak – Taliansko), po druhé návrh na zníženie pokuty uloženej týmto rozhodnutím Transcatab a po tretie vzájomný návrh Komisie na zvýšenie sumy uloženej pokuty,

* Jazyk konania: taliančina.

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia E. Cremona (spravodajkyňa) a S. Frimodt Nielsen,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. novembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Transcatab SpA, je talianskou obchodnou spoločnosťou, momentálne v likvidácii, ktorej hlavnou činnosťou je prvotné spracovanie surového tabaku. V čase skutkových okolností, ktoré sú predmetom tohto konania, bola Transcatab talianskou dcérskou spoločnosťou 100 % ovládanou spoločnosťou Standard Commercial Corp. (ďalej len „SCC“), ktorá je jedným z najväčších nezávislých obchodníkov s tabakovými listami na svete. Dňa 13. apríla 2005, teda v čase keď prebiehalo správne konanie, spoločnosť SCC splynula so spoločnosťou Dimon, Inc. a vytvorili nový subjekt s obchodným menom Alliance One International, Inc. (ďalej len „Alliance One“), ktorý je 100 % materskou spoločnosťou spoločnosti Transcatab.

1. *Správne konanie*

2 Komisia Európskych spoločenstiev zaslala 15. januára 2002 podľa článku 11 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962 Prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), profesijným združeniam talianskych spracovateľov a producentov tabaku, a to Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, profesijné združenie talianskych spracovateľov surového tabaku) a Unione italiana tabacco (Unitab, Talianska tabaková únia), žiadosti o informácie týkajúce sa talianskeho trhu so surovým tabakom.

3 Dňa 19. februára 2002 Komisia prijala žiadosť o oslobodenie od pokút od spracovateľskej spoločnosti Deltafina SpA, ktorá je členom APTI, na základe oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci").

4 Dňa 4. apríla 2002 sa uskutočnilo stretnutie výboru APTI. V rámci tohto stretnutia spoločnosť Deltafina informovala účastníkov, medzi nimi aj spoločnosť Transcatab a Dimon Italia Srl (dcérska spoločnosť spoločnosti Dimon, teraz Mindo Srl) o svojej žiadosti o oslobodenie od pokút a o rozhodnutí Komisie poskytnúť jej podmienečné oslobodenie od pokút.

5 V ten istý deň Komisia prijala od Dimon Italia žiadosť o oslobodenie od pokút podľa bodu 8 oznámenia o spolupráci a subsidiárne žiadosť o zníženie akejkoľvek pokuty podľa bodov 20 až 27 uvedeného oznámenia, a o niekoľko hodín neskôr aj žiadosť o zníženie akejkoľvek pokuty podanú na rovnakom základe zo strany spoločnosti Transcatab.

6 Dňa 9. apríla 2002 Komisia podľa bodu 25 oznámenia o spolupráci potvrdila prijatie žiadosti podanej spoločnosťou Transcatab. Dňa 10. apríla 2002 Transcatab zaslala novú žiadosť s dodatočným vyjadrením a 44 prílohami. Komisia 30. apríla 2002 potvrdila podľa bodu 25 oznámenia o spolupráci aj prijatie tejto žiadosti.

7 Počas 18. a 19. apríla 2002 vykonala Komisia na základe článku 14 nariadenia č. 17 prešetrovanie v priestoroch spoločností Dimon Italia a Transcatab, ako aj v priestoroch spoločností Trestina Azienda Tabacchi SpA a Romana Tabacchi SpA.

8 Dňa 8. októbra 2002 oznámila Komisia spoločnostiam Dimon Italia a Transcatab, že keďže boli v uvedenom poradí prvým a druhým podnikom, ktoré predložili dôkazy o porušovaní v zmysle oznámenia o spolupráci, zamýšľa im na konci správneho konania znížiť pokutu v uvedenom poradí v rozpätí medzi 30 a 50 % a medzi 20 a 30 % sumy pokuty, ktorá by im bola uložená za prípadné konštatované porušenia v prípade absencie spolupráce.

9 Dňa 25. februára 2004 prijala Komisia oznámenie o výhradách, ktoré zaslala desiatim podnikom alebo združeniam podnikov, medzi nimi aj spoločnostiam Transcatab, Deltafina, Dimon Italia a Romana Tabacchi (ďalej len „spracovatelia“) a materským spoločnostiam niektorých z nich, najmä spoločnostiam SCC, Dimon a Universal Corp., materskej spoločnosti Deltafina. Adresáti oznámenia o výhradách mali možnosť odpovedať zaslanými písomnými pripomienkami a na vypočutí, ktoré sa konalo 22. júna 2004.

10 Potom, čo bol 21. decembra 2004 prijatý dodatok k uvedenému oznámeniu o výhradách, ktorý sa týkal porušenia povinnosti spolupráce spoločnosťou Deltafina stanovenej v oznámení o spolupráci z dôvodu prezradenia, že podala žiadosť o oslobodenie od pokút (pozri bod 4 vyššie), sa 1. marca 2005 konalo druhé vypočutie.

11 Po konzultácii s poradným výborom pre reštriktívne postupy a monopoly a vzhľadom na záverečnú správu vyšetrovateľa prijala Komisia rozhodnutie K(2005) 4012 v konečnom znení z 20. októbra 2005, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabak – Taliansko) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 13. februára 2006 (Ú. v. EÚ L 353, s. 45).

2. *Napadnuté rozhodnutie*

12 Napadnuté rozhodnutie sa v prvom rade týka horizontálneho kartelu vykonávaného spracovateľmi na talianskom trhu so surovým tabakom.

13 V rámci tohto kartelu počas obdobia od roku 1995 do začiatku roku 2002 spracovatelia stanovovali obchodné podmienky pre nákup surového tabaku v Taliansku v prípade priamych nákupov od pestovateľov, ako aj v prípade nákupov od „tretích baliarní", a to najmä stanovením cien a rozdelením si trhu.

14 Napadnuté rozhodnutie sa ďalej zaoberá aj dvoma samostatnými porušeniami, odlišnými od kartelu vykonávaného spracovateľmi, ku ktorým došlo v období od začiatku roka 1999 do konca roka 2001, a ktoré spočívali v tom, že APTI stanovilo zmluvné ceny, o ktorých malo v mene svojich členov rokovať s cieľom uzavrieť medziodvetvové dohody s Unitab a v tom, že Unitab stanovila ceny, o ktorých mala v mene svojich členov rokovať s APTI s cieľom uzavrieť rovnaké dohody.

15 V napadnutom rozhodnutí Komisia usúdila, že praktiky spracovateľov predstavujú jediné a nepretržité porušovanie článku 81 ods. 1 ES (pozri najmä odôvodnenia 264 až 269 napadnutého rozhodnutia).

16 V článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia pripísala Komisia zodpovednosť za kartel spracovateľom, ako aj spoločnostiam Universal a Alliance One ako spoločnosti, ktorá vznikla splynutím spoločností Dimon a SCC.

17 V článku 2 napadnutého rozhodnutia uložila Komisia podnikom uvedeným v predchádzajúcom bode, ako aj APTI a Unitab pokuty (pozri bod 71 nižšie).

Adresáti napadnutého rozhodnutia

18 Odôvodnenia 325 až 351 napadnutého rozhodnutia sú venované určeniu jeho adresátov.

19 Na úvod Komisia odkazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej treba v kontexte práva hospodárskej súťaže pod pojmom „podnik“ rozumieť hospodársku jednotku z hľadiska predmetu dohody, o ktorú ide, aj keď je z právneho hľadiska táto hospodárska jednotka zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (odôvodnenie 325 napadnutého rozhodnutia).

20 V nadväznosti na to Komisia uviedla, že bolo preukázané, že počas trvania jednotlivých porušení sa spoločnosti Deltafina, Dimon Italia, Transcatab a Romana Tabacchi, rovnako ako APTI a Unitab priamo zúčastnili konštatovaných porušení, a že teda každý z týchto podnikov a združení je adresátom napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 327 napadnutého rozhodnutia).

21 Komisia pokračovala vo svojej analýze skúmaním otázky pripísateľnosti protiprávneho správania niektorých dcérskych spoločností (Deltafina, Dimon Italia a Transcatab) ich materským spoločnostiam. V tejto súvislosti pripomenula, že počas trvania porušovania bola Deltafina 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Universal, Dimon Italia 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti Dimon a Transcatab 100 % dcérskou spoločnosťou spoločnosti SCC (odôvodnenie 328 napadnutého rozhodnutia).

22 Komisia najmä uviedla, že podľa judikatúry sa materská spoločnosť môže považovať za zodpovednú za protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti, ak dcérska spoločnosť neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle. V tejto súvislosti pripomenula, že ak vlastní materská spoločnosť celé základné imanie dcérskej spoločnosti, možno sa oprávnene domnievať, že skutočne vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti, ak sa táto dopustí porušenia článku 81 ods. 1 ES (odôvodnenia 329 a 330 napadnutého rozhodnutia).

23 V odôvodnení 331 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že v prípade spoločností Deltafina, Dimon a Transcatab možno legitímne vychádzať z domnienky, že „nekonali nezávisle“, keďže sú, alebo v prípade spoločnosti Dimon Italia boli, 100 % vlastnené svojimi materskými spoločnosťami.

24 Komisia síce odmietla tvrdenie predmetných spoločností uvádzané v ich odpovediach na oznámenie o výhradách, že na to, aby bolo možné hovoriť o rozhodujúcom vplyve, nestačí len 100 % ovládanie, ale treba ešte ďalšie skutočnosti, spresnila však, že domnienka takého vplyvu v prípade 100 % ovládanej dcérskej spoločnosti je vyvrátiteľnou domnienkou. Dôkaz opaku musí podať účastník konania, ktorý chce takúto

domnienku vyvrátiť „vierohodnými dôkazmi“, pričom nemôže ísť iba o všeobecné informácie nepodložené presvedčivými dôkazmi (odôvodnenie 334 napadnutého rozhodnutia).

25 Komisia v tejto súvislosti postupne skúmala tvrdenia predložené materskými spoločnosťami, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené.

26 Komisia najprv odmietla všeobecné tvrdenie dotknutých materských spoločností o plnej zodpovednosti miestneho vedenia za činnosti ich dcérskych spoločností. To, že spoločnosti Dimon a SCC pri nadobudnutí 100 % podielu vo svojich dcérskych spoločnostiach ponechali existujúce vedenie, podľa Komisie nevylučuje výkon rozhodujúceho vplyvu uvedených materských spoločností na ich talianske dcérske spoločnosti, keďže je obvyklé zveriť bežné riadenie 100 % dcérskej spoločnosti miestnemu vedeniu (odôvodnenie 338 napadnutého rozhodnutia).

27 Podľa Komisie žiadny z týchto podnikov vo všeobecnej rovine nepreukázal, že by sa jeho skupina vyznačovala osobitosťami, v dôsledku ktorých by boli činnosti jeho dcérskej spoločnosti do značnej miery nezávislými od jeho vplyvu (odôvodnenie 339 napadnutého rozhodnutia).

28 Komisia v tejto súvislosti analyzovala pevnosť hospodárskych väzieb medzi spoločnosťami Deltafina, Dimon Italia, Transcatab a ich materskými spoločnosťami, ktorá dokazuje, že talianske dcérske spoločnosti tvorili so zvyškom svojej skupiny hospodársku jednotku. Komisia k tomu uviedla, že dotknuté skupiny sú najväčšími obchodníkmi s tabakovými listami na svete a že často nakupujú a uvádzajú na trh tabak nakúpený svojimi talianskymi dcérskymi spoločnosťami (odôvodnenie 340 napadnutého rozhodnutia).

29 Pokiaľ ide o SCC, Komisia poukázala na to, že táto spoločnosť spolu so svojim talianskym partnerom ovládala spoločnosť Transcatab ešte predtým, než v nej získala celé základné imanie. Skutočnosť, že SCC po tejto akvizícii „nevykonala žiadne zmeny vo vedení" svojej dcérskej spoločnosti, preto nemožno považovať za dôkaz o tom, že potom, čo sa stala výlučnou vlastníčkou, nevykonávala na členov vedenia žiadny vplyv. Pokiaľ ide o prenesenie výkonných právomocí na generálneho riaditeľa spoločnosti Transcatab, Komisia vyhlásila, že nemá k dispozícii žiadne informácie, ktoré by jej umožňovali konštatovať, že nebol vymenovaný skupinou SCC, rovnako ako ostatní členovia predstavenstva (odôvodnenia 341 a 342 napadnutého rozhodnutia).

30 Komisia v nadväznosti na to odmietla tvrdenie spoločnosti SCC, že medzi ňou a jej dcérskou spoločnosťou neexistuje žiadny spôsob komunikácie (odôvodnenia 343 až 344 napadnutého rozhodnutia).

31 V tejto súvislosti uviedla, že činnosti spoločnosti Transcatab boli považované za činnosti spoločnosti Standard Commercial Tobacco Co., Inc., holdingovej spoločnosti v rámci skupiny SCC, v 100 % vlastníctve SCC a že boli analyzované v rámci činností skupiny zahŕňajúcich predaj skupiny SCC výrobcom cigariet. Komisia z toho vyvodila, že výsledky činností spoločnosti Transcatab boli oznamované vyšším úrovniam skupiny a následne prebiehala ich konsolidácia (odôvodnenie 344 napadnutého rozhodnutia).

32 Komisia spresnila, že keďže skupiny, ku ktorým spoločnosti Transcatab a Dimon Italia patrili počas trvania porušovania, zanikli splynutím, pri ktorom vznikol nový subjekt Alliance One, tento nový subjekt bol adresátom napadnutého rozhodnutia ako právny nástupca oboch týchto skupín (odôvodnenie 349 napadnutého rozhodnutia).

33 Vzhľadom na tieto skutočnosti dospela Komisia v odôvodnení 351 napadnutého rozhodnutia k záveru, že spoločnosti Deltafina, Universal, Mindo (predtým Dimon Italia), Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi a združenia APTI a Unitab treba považovať za zodpovedné za porušovanie a že musia byť adresátmi napadnutého rozhodnutia.

Stanovenie výšky pokuty

34 Komisia v odôvodneniach 356 až 404 napadnutého rozhodnutia skúmala otázku pokút, ktoré majú byť uložené jeho adresátom.

35 Výšku pokút Komisia určila v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania predmetných porušení, teda dvoch kritérií, ktoré výslovne uvádza článok 23 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) a článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 (odôvodnenia 356 a 357 napadnutého rozhodnutia).

Stanovenie východiskovej sumy pokút

36 Pokiaľ ide o závažnosť dotknutého porušenia Komisia pripomenula, že pri jeho posudzovaní treba zohľadniť samotnú povahu porušenia, jeho konkrétny dopad na trh, ak je merateľný, a rozsah relevantného geografického trhu (odôvodnenie 365 napadnutého rozhodnutia).

37 Komisia tiež uviedla, že produkcia surového tabaku v Taliansku tvorí približne 38 % výrobnej kvóty v Európskej únii, čo predstavovalo 67 338 miliónov eur v roku 2001, teda v poslednom celom roku porušenia (odôvodnenie 366 napadnutého rozhodnutia).

38 Pokiaľ ide o povahu porušenia, Komisia ho považuje sa veľmi závažné, lebo sa týka určovania nákupných cien odrôd surového tabaku v Taliansku a rozdelenia nakupovaných množstiev. Komisia ďalej s odkazom na časť napadnutého rozhodnutia, ktorá sa týkala preskúmania obmedzenia hospodárskej súťaže (odôvodnenie 277 a nasl. napadnutého rozhodnutia), uvádza, že nákupný kartel môže znižovať ochotu pestovateľov vytvárať produkciu, ako aj obmedzovať hospodársku súťaž medzi spracovateľmi na nadväznom trhu. Okrem toho uvádza, že je to tak najmä v prípadoch, akým je tento prípad, keď produkt ovplyvnený nákupným kartelom, teda surový tabak predstavuje dôležitú „súčasť" činností vykonávaných účastníkmi na nadväznom trhu, v tomto prípade prvotné spracovanie a predaj spracovaného tabaku (odôvodnenia 367 a 368 napadnutého rozhodnutia).

39 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy Komisia dospela v odôvodnení 369 napadnutého rozhodnutia k záveru, že porušenie, ktorého sa spracovatelia dopustili, treba považovať za veľmi závažné.

40 Komisia následne v odôvodneniach 370 až 376 napadnutého rozhodnutia skúmala otázku „individuálnej váhy" a „odstrašujúceho účinku". V tejto súvislosti uviedla, že na účely výpočtu výšky pokuty treba zohľadniť „individuálnu váhu každého podniku a pravdepodobné dopady jeho protiprávneho konania" (odôvodnenie 370 napadnutého rozhodnutia).

41 Komisia teda vychádzala z toho, že pokuty musia byť stanovené v závislosti na postavení každého dotknutého účastníka na trhu (odôvodnenie 371 napadnutého rozhodnutia).

42 Komisia v tejto súvislosti konštatovala, že v prípade spoločnosti Deltafina musí byť východisková suma pokuty najvyššia, pretože sa zdá byť najväčším nákupcom s približne 25 % podielom na trhu v roku 2001 (odôvodnenie 372 napadnutého rozhodnutia).

43 Keďže spoločnosti Transcatab, Dimon Italia a Romana Tabacchi mali v roku 2001 menšie podiely na relevantnom trhu, približne 9 až 11 %, Komisia zastávala názor, že „majú tvoriť osobitnú skupinu“ a že východisková suma pokuty by, pokiaľ ide o ne, mala byť nižšia (odôvodnenie 373 napadnutého rozhodnutia).

44 Komisia však dospela k tomu, že východisková suma, ktorá odráža iba postavenie na trhu, nebude mať na spoločnosti Deltafina, Dimon Italia (Mindo) a Transcatab dostatočný odstrašujúci účinok, pretože aj napriek ich pomerne nízkemu obratu každá z nich je – alebo v prípade spoločnosti Mindo bola – súčasťou nadnárodných skupín značnej hospodárskej a finančnej sily, ktoré boli hlavnými svetovými obchodníkmi s tabakom a pôsobili na rôznych úrovniach činnosti v tabakovom priemysle a na rôznych geografických trhoch (odôvodnenie 374 napadnutého rozhodnutia).

45 V dôsledku toho, aby pokuta odstrašovala, Komisia rozhodla, že na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosť Deltafina treba použiť násobiteľ 1,5 – teda zvýšenie o 50 % – a na východiskovú sumu stanovenú pre spoločnosti Dimon Italia (Mindo) a Transcatab násobiteľ 1,25 – teda zvýšenie o 25 % (odôvodnenie 375 napadnutého rozhodnutia).

46 Komisia tak v odôvodnení 376 napadnutého rozhodnutia stanovila východiskové sumy pokút takto:

— Deltafina: 37,5 milióna eur,

— Transcatab: 12,5 milióna eur,

— Dimon Italia (Mindo): 12,5 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 10 miliónov eur.

Stanovenie základnej čiastky pokút

47 Komisia v odôvodneniach 377 a 378 napadnutého rozhodnutia skúmala otázku dĺžky trvania porušovania.

48 Komisia konštatovala, že kartel vykonávaný spracovateľmi sa začal 29. septembra 1995 a že trval do 19. februára 2002, keď bol podľa vyhlásenia týchto spracovateľov ukončený. Komisia sa tak domnievala, že je potrebné zvýšiť východiskovú sumu pokút uložených spracovateľom o 60 %, okrem spoločnosti Romana Tabacchi, ktorej účasť na porušovaní trvala kratšie.

49 Základné čiastky pokút uložených adresátom napadnutého rozhodnutia preto boli stanovené takto:

— Deltafina: 60 miliónov eur,

— Transcatab: 20 miliónov eur,

— Dimon Italia (Mindo): 20 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 12,5 milióna eur.

Poľahčujúce okolnosti

50 V odôvodneniach 380 až 398 napadnutého rozhodnutia Komisia skúmala, či treba prihliadať na určité poľahčujúce okolnosti.

51 Pokiaľ ide najmä o situáciu spoločnosti Transcatab, Komisia odmietla všetky jej tvrdenia, na základe ktorých sa na ňu mali uplatniť poľahčujúce okolnosti.

52 Komisia v prvom rade poukázala na to, že vykonávanie kartelu spracovateľov nemalo súvis s medziodvetvovými dohodami uzavretými v rámci APTI. Na základe toho dospela k záveru, že keďže taliansky právny rámec nepodporoval správanie spracovateľov, títo si nemôžu uplatňovať na základe tohto argumentu nárok na akékoľvek zníženie sumy ich pokuty (odôvodnenie 381 napadnutého rozhodnutia).

53 Komisia následne spochybnila argument spracovateľov, ktorí tvrdili, že sa na nich má uplatniť zníženie z dôvodu, že ukončili porušovanie pred zásahom Komisie. V tejto

súvislosti Komisia pripomenula judikatúru, podľa ktorej v prípade, že ide o závažné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a účastníci si boli, alebo museli byť vedomí protiprávnosti svojho správania, ukončenie takéhoto správania pred zásahom Komisie nemôže v zásade viesť k priznaniu zníženia výšky pokuty pri jej určovaní (odôvodnenie 382 napadnutého rozhodnutia).

54 Komisia ďalej tvrdí, že sa nemôže domnievať, že k vykonávaniu kartelu vôbec nedošlo, pretože z predložených skutkových okolností vyplýva, že členovia kartelu zabezpečovali jeho fungovanie najmä svojou účasťou na pravidelných stretnutiach a pravidelným vymieňaním si v období predaja informácií o cenách a množstvách (odôvodnenie 383 napadnutého rozhodnutia).

55 Komisia nakoniec odmietla tvrdenie spoločnosti Transcatab, že podľa bodu 5 písm. b) usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171; ďalej len „usmernenia“) je na účely určenia výšky pokuty potrebné zohľadniť špecifické ekonomické a sociálne podmienky trhu so surovým tabakom v Taliansku. Komisia uviedla, že citovaný článok 5 písm. b) usmernení sa uplatňuje za výnimočných okolností a že tento prípad nemá rovnaké ani podobné znaky ako prípad, ktorý Transcatab cituje na podporu svojho tvrdenia. Komisia ďalej uviedla, že je neprípustné, aby existencia nezákonných praktík, ktoré majú dopad na tabakový priemysel v určitých talianskych regiónoch, mohla mať ako taká rozhodujúci vplyv na ich vznik, a že reforma spoločnej organizácie trhov je pokiaľ ide o jej účinky príliš vzdialená a neistá na odôvodnenie uplatnenia poľahčujúcej okolnosti (odôvodnenie 384 napadnutého rozhodnutia).

56 Nakoniec Komisia zohľadnila osobitnú situáciu spoločnosti Deltafina a dospela k záveru, že jej pokutu treba vzhľadom na jej spoluprácu znížiť o 50 % (odôvodnenia 385 až 398 napadnutého rozhodnutia).

57 Komisia po zohľadnení poľahčujúcich okolností stanovila sumu pokút takto (odôvodnenie 399 napadnutého rozhodnutia):

— Deltafina: 30 miliónov eur,

— Dimon Italia (Mindo): 20 miliónov eur,

— Transcatab: 20 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 8,75 milióna eur.

58 Komisia nakoniec pripomenula, že článok 23 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1/2003 stanovuje, že pre každý podnik a združenie podnikov, ktoré sa podieľali na priestupku, pokuta neprevýši 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom kalendárnom roku. Ďalej uviedla, že pokiaľ sú predmetné podniky súčasťou určitej skupiny, je tým preukázané, že tieto podniky podliehajú rozhodujúcemu vplyvu svojich materských spoločností, a že keďže tieto materské spoločnosti sú spoločne a nerozdielne zodpovedné za zaplatenie pokuty uloženej ich dcérskej spoločnosti, treba na účely stanovenia výšky uvedenej 10 % hranice zohľadniť svetový obrat skupiny (odôvodnenia 400 a 401 napadnutého rozhodnutia).

59 Z tohto dôvodu Komisia uviedla, že pokuta uložená spoločnosti Romana Tabacchi nesmie presiahnuť 2,05 milióna eur a že na základe tohto ustanovenia netreba znižovať ostatné pokuty (odôvodnenia 402 a 403 napadnutého rozhodnutia).

Uplatnenie oznámenia o spolupráci

60 V odôvodneniach 405 až 500 napadnutého rozhodnutia sa Komisia vyslovila, pokiaľ ide o túto vec, k uplatneniu oznámenia o spolupráci.

61 Všetky tri spoločnosti, a to Deltafina, Dimon Italia a Transcatab požiadali o uplatnenie uvedeného oznámenia. Pokiaľ ide o spoločnosť Deltafina, Komisia pripomenula, že jej poskytla podmienečné oslobodenie od pokút. Komisia okrem toho uviedla, že dospela k predbežnému záveru, že spoločnosti Dimon Italia a Transcatab boli v poradí prvým a druhým podnikom, ktoré predložili dôkazy o údajnom porušení, ktoré podľa bodu 22 oznámenia o spolupráci predstavujú významnú pridanú hodnotu vo vzťahu ku dôkazom, ktoré už Komisia mala k dispozícii (odôvodnenia 405 až 407 napadnutého rozhodnutia).

62 Potom, čo Komisia preskúmala skutočnosti týkajúce sa spoločnosti Deltafina a dospela k záveru, že jej nemôže byť poskytnuté oslobodenie od pokút, pretože porušila povinnosť spolupráce stanovenú v oznámení o spolupráci (pozri odôvodnenia 408 až 484 napadnutého rozhodnutia a body 4 a 10 vyššie), preskúmala situáciu týkajúcu sa spoločnosti Dimon Italia a spoločnosti Transcatab.

63 Po prvé Komisia dospela k záveru, že konečné nepriznanie oslobodenia od pokút spoločnosti Deltafina nemá nijaký priamy vplyv na spôsob uplatnenia oznámenia o spolupráci na spoločnosti Dimon Italia a Transcatab (odôvodnenia 485 až 491 napadnutého rozhodnutia).

64 Po druhé Komisia určila výšku zníženia pokút, ktorú možno, najmä pokiaľ ide o Transcatab, priznať podľa uvedeného oznámenia.

65 V tejto súvislosti Komisia v prvom rade konštatovala, že Transcatab splnila podmienky, ktoré jej boli uložené, a síce, že ukončila svoju účasť na porušovaní najneskôr v deň predloženia dôkazov (odôvodnenia 492 a 493 napadnutého rozhodnutia).

66 V druhom rade Komisia uviedla, že na účely určenia úrovne zníženia zohľadnila čas, kedy boli predložené dôkazy a rozsah, v akom uvedené dôkazy predstavujú pridanú hodnotu, ako aj rozsah a kontinuitu spolupráce poskytovanej podnikmi po dátume predloženia dôkazov (odôvodnenie 494 napadnutého rozhodnutia).

67 Z toho dôvodu Komisia najskôr konštatovala, že Transcatab podala svoju žiadosť o zvýhodnené zaobchádzanie predtým, ako Komisia rozhodla prijať voči nej akékoľvek vyšetrovacie opatrenie, že jej žiadosť sa vzťahuje na celé obdobie trvania porušovania a že predložené dôkazy podporili z viacerých hľadísk dôkazy, ktoré už Komisia vlastnila (odôvodenie 495 napadnutého rozhodnutia).

68 Ďalej, pokiaľ ide konkrétne o dokumenty poskytnuté spoločnosťou Transcatab, Komisia uznala, že skutkový stav, ktorý z nich vyplýva, je mimoriadne starostlivo opísaný a že bol osobitne užitočný na to, aby si urobila obraz o porušení a najmä o určitých jeho aspektoch (ako uzavretie medziodvetvovej dohody v roku 1999 týkajúcej sa výroby nadbytočného tabaku z roku 1998). Komisia však uviedla, že nijaká zo skutočností, podložených dôkazmi predložených spoločnosťou Transcatab, jej nebola neznáma (odôvodnenie 497 napadnutého rozhodnutia).

69 Komisia nakoniec tiež uznala, že Transcatab s ňou spolupracovala počas celého konania a že nenamietala proti skutočnostiam, z ktorých Komisia vychádzala v oznámení o výhradách (odôvodnenie 498 napadnutého rozhodnutia).

70 Komisia tak dospela k záveru, že spoločnosti Transcatab má byť priznané najvyššie zníženie sumy pokuty v rámci príslušného rozpätia, a to o 30 % (odôvodenie 499 napadnutého rozhodnutia).

71 V súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 Komisia tak stanovila (pozri článok 2 napadnutého rozhodnutia) výšku pokút uložených podnikom a združeniam podnikov, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie určené, takto:

— Deltafina a Universal spoločne a nerozdielne: 30 miliónov eur,

— Dimon Italia (Mindo) a Alliance One: 10 miliónov eur, pričom Alliance One International zodpovedá za celú sumu a Mindo má spoločný a nerozdielny záväzok len v hodnote 3,99 miliónov eur,

— Transcatab a Alliance One spoločne a nerozdielne: 14 miliónov eur,

— Romana Tabacchi: 2,05 miliónov eur,

— APTI: 1 000 eur,

— Unitab: 1 000 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

72 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 24. januára 2006 podala spoločnosť Alliance One žalobu smerujúcu najmä k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia (vec T-25/06). Spoločnosť Transcatab návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 3. februára 2006 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

73 Spoločnosť Alliance One navrhla vo svojej žalobe spojenie uvedenej veci s touto vecou. Rovnaký návrh formulovala vo svojej žalobe aj spoločnosť Transcatab.

74 Súd prvého stupňa návrhu na spojenie vecí nevyhovel.

75 Dňa 24. novembra 2009 položil Súd prvého stupňa v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 svojho rokovacieho poriadku písomnú otázku spoločnosti Transcatab, ktorá na ňu v stanovenej lehote odpovedala. Dňa 4. februára 2010 predložila Komisia pripomienky k odpovedi spoločnosti Transcatab.

76 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval spoločnosť Transcatab, aby preložila jeden dokument. Transcatab tejto výzve v stanovenej lehote vyhovela.

77 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 30. novembra 2010.

78 Všeobecný súd vyzval v priebehu pojednávania spoločnosť Transcatab, aby na základe článku 64 rokovacieho poriadku predložila ďalší dokument. Spoločnosť Transcatab predložila tento dokument 22. decembra 2010.

79 Spoločnosť Transcatab navrhuje, aby Všeobecný súd:

— čiastočne zrušil napadnuté rozhodnutie,

— znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

80 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— stanovil na základe právomocí, ktoré mu priznáva článok 229 ES, sumu pokuty na 15 miliónov eur,

— zaviazal spoločnosť Transcatab na náhradu trov konania.

Právny stav

81 Transcatab uvádza na podporu svojej žaloby päť žalobných dôvodov, z ktorých niektoré sú rozdelené na viacero častí. V rámci prvého žalobného dôvodu Transcatab v podstate tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia tým, že pripísala zodpovednosť za jej správanie spoločnosti Alliance One, že svoje stanovisko v tomto smere dostatočne neodôvodnila a tiež že porušila jej právo na obhajobu. Druhý žalobný dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, na nedostatku odôvodnenia a nelogickom odôvodnení, na porušení práva na obhajobu, ako aj na porušení zásady proporcionality, zásady rovnosti zaobchádzania a zásady ochrany legitímnej dôvery pri stanovení pokuty. Tretí žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení a na nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o stanovenie výšky pokuty vzhľadom na zohľadnenie dĺžky trvania porušenia, na porušení zásady *ne bis in idem* vzhľadom na pokutu uloženú APTI, ako aj na porušení zásady rovnosti zaobchádzania. V rámci štvrtého žalobného dôvodu Transcatab tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí dospela k nesprávnemu záveru, že nemožno uplatniť nijakú z poľahčujúcich okolností, ktorých sa dovolávala. Nakoniec v rámci piateho žalobného dôvodu uvádza, že Komisia sa dopustila pochybenia pri uplatňovaní oznámenia o spolupráci.

82 Komisia sa domnieva, že tretí žalobný dôvod spoločnosti Transcatab vedie k spochybneniu jej predchádzajúcej spolupráce, založenej na tom, že nenamietala proti skutočnostiam konštatovaným v oznámení o výhradách. Preto Komisia v rámci vzájomného návrhu navrhuje, aby Všeobecný súd znížil výšku zníženia pokuty uloženej spoločnosti Transcatab z 30 % na 25 %, a aby v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci stanovil tak výšku tejto pokuty na 15 miliónov eur.

1. *O prvom žalobnom dôvode založenom na pripísaní zodpovednosti za porušenie materskej spoločnosti Transcatab*

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom výklade judikatúry, na skreslení predložených dôkazov a na porušení práva na obhajobu

Tvrdenia účastníkov konania

83 Po prvé, Transcatab spochybňuje závery napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých na to, aby bolo možné oprávnene sa domnievať, že SCC je zodpovedná za protiprávne správanie svojej dcérskej spoločnosti, stačí samotná skutočnosť, že SCC vlastnila v období trvania porušenia 100 % jej základného imania. Takáto domnienka je v rozpore s judikatúrou. Transcatab zastáva názor, že Komisia je povinná preukázať existenciu ďalších nepriamych dôkazov, z ktorých by vyplývalo, že materská spoločnosť skutočne vykonávala nad svojou dcérskou spoločnosťou rozhodujúci vplyv. Komisia v tejto veci vychádzala iba z domnienky zodpovednosti SCC a neposkytla nijaké ďalšie dôkazy, ktoré by mohli preukázať jej existenciu. Komisia takto preniesla svoje dôkazné bremeno na spoločnosť Transcatab alebo jej materskú spoločnosť, na ktorých toto dôkazné bremeno nespočíva.

84 Po druhé Transcatab uvádza, že SCC poskytla Komisii dôkazy, ktoré dostatočne preukazujú, že správanie spoločnosti Transcatab bolo od nej úplne nezávislé. Ide o dôkazy, ktoré sa týkajú jednak opisu miestnych podmienok talianskeho trhu a jednak charakteristík štruktúry skupiny SCC, ktoré svedčia o nezávislosti jej dcérskych spoločností. Okrem toho potvrdzujú nezávislosť jej predstavenstva, ako aj jej generálneho riaditeľa.

85 Transcatab vo svojej replike okrem iného uvádza, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého možno domnienku rozhodujúceho vplyvu vyvrátiť len vtedy, pokiaľ má účasť materskej spoločnosti na jej dcérskej spoločnosti výlučne finančnú povahu, je v rozpore s judikatúrou. Zastáva názor, že Komisia neposúdila dôsledne dôkazy predložené v správnom konaní a že sa obmedzila iba na to, že odmietla na základe neodôvodnených predpokladov všetky tvrdenia. Nedôvodné je po prvé tvrdenie, že nie je pravdepodobné, že by materská spoločnosť mohla preniesť všetky právomoci v oblasti riadenia na svoju dcérsku spoločnosť. Transcatab totiž počas správneho konania preukázala, že rozvetvená štruktúra skupiny bránila existencii jednotného riadenia. Komisia ďalej vychádzala z predpokladu, že SCC vykonávala rozhodujúci vplyv aj v období, keď vlastnila len 50 % základného imania spoločnosti Transcatab, hoci táto spoločnosť a SCC preukázali, že predstavenstvo a generálny riaditeľ spoločnosti Transcatab, na ktorých boli prenesené všetky právomoci v oblasti riadenia spoločnosti, boli vymenovaní predtým, ako sa SCC stala výlučným vlastníkom spoločnosti Transcatab. Napokon skutočnosť, že niektoré dokumenty boli vyhotovené v anglickom jazyku, nie je dostatočným dôkazom o tom, že materská spoločnosť vykonávala vplyv na riadenie obchodnej činnosti spoločnosti Transcatab. Komisia teda nesprávne odmietla predložené dôkazy bez toho, aby toto rozhodnutie dostatočne, či logicky odôvodnila, a aby ich porovnala s ďalšími dokumentmi, ktoré by mali prinajmenšom rovnocennú dôkaznú hodnotu. Komisia si tak nesplnila svoju povinnosť viesť vyšetrovanie nestranne.

86 Po tretie Komisia porušila právo na obhajobu spoločnosti Alliance One, pretože v napadnutom rozhodnutí vychádzala z písomností zo spisu, ktoré neboli uvedené v oznámení o výhradách, a tak zabránila spoločnosti SCC, aby sa k nim vyjadrila, čím zasiahla do legitímnej dôvery jej právneho nástupcu, spoločnosti Alliance One. Transcatab pripúšťa, že účastníci konania boli s týmito dokumentmi oboznámení. Keďže však tieto dokumenty neboli uvedené v oznámení o výhradách, účastníci konania sa mohli oprávnene domnievať, že boli na účely tejto veci irelevantné, a že preto nebolo potrebné sa k nim vyjadrovať. Transcatab v rámci repliky a na pojednávaní tvrdila, že došlo k porušeniu jej práva na obhajobu.

87 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť. Komisia má pochybnosti najmä o prípustnosti výhrady založenej na porušení práva spoločnosti Alliance One na obhajobu, pretože Transcatab nevytýka porušenie svojho práva ale práva iného účastníka konania. Rozšírenie výhrady na ochranu jej vlastného práva na obhajobu je uplatnené oneskorene, a preto je neprípustné.

Posúdenie Všeobecným súdom

— O porušení pravidiel, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti

88 Pokiaľ ide o prvú výhradu spoločnosti Transcatab, treba pripomenúť, že právo hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov (rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 59) a že pojem podnik označuje každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania (rozsudky Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 112, a z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, Zb. s. I-8237, bod 54).

89 Z judikatúry vyplýva, že pod pojmom podnik v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (rozsudky Súdneho dvora zo 14. decembra 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Zb. s. I-11987, bod 40, a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 55; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, DaimlerChrysler/Komisia, T-325/01, Zb. s. II-3319, bod 85).

90 Ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti zodpovedá za toto porušovanie (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 145; z 11. decembra 2007, ETI a i., C-280/06, Zb. s. I-10893, bod 39 a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 56).

91 Porušovanie práva hospodárskej súťaže sa musí jednoznačne pripísať právnemu subjektu, ktorému možno uložiť pokuty. Na účely uplatňovania a výkonu rozhodnutí Komisie v oblasti práva hospodárskej súťaže je totiž nevyhnutné identifikovať ako adresáta taký subjekt, ktorý má právnu subjektivitu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, nazývaný „PVC II", T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 978).

92 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť, berúc do úvahy najmä hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 58 a tam citovanú judikatúru).

93 V takej situácii sú totiž materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky a tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES, čo Komisii umožňuje adresovať rozhodnutie, ktorým sa ukladajú pokuty, materskej spoločnosti bez toho, aby bolo potrebné preukázať jej osobnú účasť na porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 59).

94 Z judikatúry takisto vyplýva, že keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel v oblasti hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže uplatňovať rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti a jednak existuje vyvrátiteľná domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne uplatňuje takýto vplyv (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 60 a tam citovanú judikatúru).

95 Za týchto podmienok na účely domnienky, že materská spoločnosť uplatňuje rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku svojej dcérskej spoločnosti, stačí, ak Komisia preukáže, že celé základné imanie dcérskej spoločnosti je vo vlastníctve jej materskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa nezávisle (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, C-286/98 P, Zb. s. I-9925, bod 29, a Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 61).

96 Hoci je pravda, že Súdny dvor v bodoch 28 a 29 rozsudku Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaného v bode 95 vyššie, uviedol okrem 100 %-ného podielu na základnom imaní dcérskej spoločnosti aj ďalšie okolnosti, akými sú nespochybnenie vplyvu materskej spoločnosti na obchodnú politiku jej dcérskej spoločnosti a spoločné zastúpenie oboch spoločností v rámci správneho konania, nič to nemení na skutočnosti, že Súdny dvor tieto okolnosti uviedol len s cieľom spomenúť všetky okolnosti, na ktorých Súd prvého stupňa založil svoje odôvodnenie, a nie preto, aby použitie domnienky uvedenej v bode 94 vyššie podmienil predložením doplňujúcich nepriamych dôkazov o skutočnom uplatňovaní vplyvu materskej spoločnosti (pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 62 a tam citovanú judikatúru; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. októbra 2008, Schunk a Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisia, T-69/04, Zb. s. II-2567, bod 57).

97 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pri pripísaní zodpovednosti za porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, materskej spoločnosti Komisia vychádzala z predpokladu, že takéto pripísanie je možné vtedy, ak materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť tvoria súčasť tej istej hospodárskej jednotky a v dôsledku toho predstavujú jeden podnik v zmysle článku 81 ES (odôvodnenie 325 napadnutého rozhodnutia).

98 Rozhodujúcou okolnosťou, z ktorej vychádzala Komisia pri závere, že materskej spoločnosti možno pripísať protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti, je chýbajúca nezávislosť dcérskej spoločnosti pri jej správaní na trhu. Táto chýbajúca nezávislosť je dôsledkom vykonávania „rozhodujúceho vplyvu" materskej spoločnosti na konanie jej dcérskej spoločnosti, pričom skutočný výkon takého vplyvu možno podľa judikatúry predpokladať v prípade, keď materská spoločnosť vlastní celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti (pozri odôvodnenia 329 a 330 napadnutého rozhodnutia).

99 V odôvodnení 331 napadnutého rozhodnutia Komisia tak dospela k záveru, že v tejto veci sa možno oprávnene domnievať, že spoločnosť Transcatab „nekonala nezávisle", pretože je 100 % ovládaná svojou materskou spoločnosťou SCC.

100 V rozpore s tým, čo vo svojej replike uvádza spoločnosť Transcatab, teda že Komisia v prejednávanej veci zmenila domnienku „*iuris tantum*" na domnienku „*iuris et de iure*", sa tieto úvahy neodchyľujú od logiky vyvrátiteľnej domnienky. Rovnako ako v prípade iných domnienok prípustných v práve hospodárskej súťaže tak platí, že pokiaľ Komisia môže určitú skutočnosť legálne predpokladať, považuje sa táto skutočnosť za preukázanú, pokiaľ dotknutý podnik domnienku nevyvráti predložením nezvratných dôkazov o opaku (rozsudky Súdneho dvora Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 90 vyššie, body 121 a 126, a z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, body 162 a 167). Okrem toho uvedená domnienka vzhľadom na svoju vyvrátiteľnosť, teda na to, že môže byť v každom prejednávanom prípade

vyvrátená, nevedie k automatickému založeniu zodpovednosti materskej spoločnosti, ktorá vlastní celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, čo by bolo v rozpore so zásadou osobnej zodpovednosti, na ktorej stojí právo hospodárskej súťaže.

101 Komisia teda neporušila pravidlá, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti, keď v podstate uznala spoločnosť SCC, ktorej právnym nástupcom je Alliance One, za zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila spoločnosť Transcatab.

102 Treba konštatovať, že taký záver nemožno spochybniť tvrdeniami, ktoré spoločnosť Transcatab predložila v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu týkajúcu sa dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 88 vyššie. Podľa jej názoru Súdny dvor v tomto rozsudku po prvé nesprávne vyložil skoršiu judikatúru, najmä rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 95 vyššie, a v každom prípade judikatúra nie je v tejto súvislosti jednoznačná. Po druhé skutkový rámec veci, v ktorej bol vyhlásený uvedený rozsudok, sa odlišuje od skutkového rámca prejednávanej veci, keďže do kartelovej dohody bolo zapojených viacero dcérskych spoločností, a preto je podľa nej ťažšie preukázať, že materská spoločnosť nemala vedomosť o protisúťažnom správaní. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, stačí konštatovať, že z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaného v bode 88 vyššie (pozri tiež v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott k tomuto rozsudku, Zb. s. I-8241, body 60 a 61) vyplýva, že Súdny dvor nielenže zohľadnil judikatúru, na ktorej Transcatab zakladá veľkú časť svojej hlavnej argumentácie, najmä rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia, už citovaný v bode 95 vyššie, ale tiež podal jednoznačný výklad skoršej judikatúry (rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, body 58 až 62). Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, stačí konštatovať, že údajný rozdiel medzi týmito dvomi vecami je úplne irelevantný, pretože kritérium pripísateľnosti zodpovednosti vo veci, ktorá viedla k rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia, už citovanej v bode 88 vyššie, sa vôbec netýkalo priamej či nepriamej vedomosti materskej spoločnosti o aktivitách vykonávaných

jej dcérskou spoločnosťou alebo dcérskymi spoločnosťami. V každom prípade, ako správne uvádza Komisia, v uvedenom rozsudku tento prvok nebol vôbec zohľadnený.

— O skreslení dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť domnienku

103 Ako bolo uvedené v bodoch 94 a 95 vyššie, pokiaľ celé základné imanie dcérskej spoločnosti vlastní jej materská spoločnosť, Komisia môže predpokladať, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, pričom nemusí podávať ďalšie dôkazy o tom, že materská spoločnosť skutočne taký vplyv vykonávala alebo že mala akúkoľvek vedomosť o porušovaní alebo o zapojení uvedenej dcérskej spoločnosti do tohto porušovania. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, ktorú možno vyvrátiť dôkazom opaku. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Transcatab, prislúcha teda spoločnosti SCC – ktorá v čase porušovania vlastnila 100 % základného imania spoločnosti Transcatab (pozri odôvodnenie 336 napadnutého rozhodnutia) –, aby túto domnienku vyvrátila dôkazmi, ktorými možno preukázať, že jej dcérska spoločnosť si určuje svoje správanie na trhu nezávisle a že teda tieto dve spoločnosti netvoria jedinú hospodársku jednotku. V opačnom prípade sa výkon kontroly preukáže tým, že domnienka vychádzajúca z vlastníctva celého základného imania nebola vyvrátená (pozri v tomto zmysle rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, body 60 až 62 a tam citovanú judikatúru; rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, T-175/05, neuverejnený v Zbierke, bod 93).

104 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, Komisia sa v odôvodneniach 335 až 344 napadnutého rozhodnutia zaoberala skúmaním tvrdení a dôkazov, ktoré predložila vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách spoločnosť SCC s cieľom preukázať, že nevykonávala

rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku spoločnosti Transcatab a tieto tvrdenia a dôkazy nepovažovala za spôsobilé vyvrátiť túto domnienku.

105 Treba konštatovať, že spoločnosť Transcatab vo svojej žalobe len poukazuje na to, pričom svoje tvrdenia nepodporila konkrétnymi argumentmi, že SCC v správnom konaní preukázala, že má decentralizovanú štruktúru s celkom nezávislými vlastnými miestnymi vedeniami, na ktoré boli prenesené všetky funkcie, a to konkrétne vzhľadom na zvláštnosti talianskeho trhu so surovým tabakom, a že členovia jej predstavenstva, ako aj jej generálny riaditeľ boli nezávislí a nemali nijakú priamu či nepriamu väzbu na spoločnosť SCC. Spoločnosť Transcatab však vôbec netvrdila, že by sa Komisia v napadnutom rozhodnutí dopustila pri posudzovaní týchto dôkazov pochybenia. Určité argumenty nepriamo smerujúce proti napadnutému rozhodnutiu uvádza len v rámci repliky, v odpovedi na niektoré tvrdenia Komisie.

106 V každom prípade treba v prvom rade konštatovať, ako Komisia správne uviedla v odôvodnení 338 napadnutého rozhodnutia, že skutočnosť, že dcérska spoločnosť má svoje vlastné miestne vedenie a vlastný majetok, sama osebe nepreukazuje, že svoje správanie na trhu určuje vo vzťahu k svojej materskej spoločnosti samostatne. Zverenie riadenia bežnej činnosti miestnemu vedeniu 100 % dcérskej spoločnosti je totiž obvyklou praxou, a preto nemôže dokazovať skutočnú nezávislosť dcérskych spoločností. To isté platí pre argument o údajne osobitných charakteristikách talianskeho trhu so surovým tabakom, pretože tieto nebránia materskej spoločnosti vykonávať v plnom rozsahu skutočnú kontrolu nad svojou dcérskou spoločnosťou.

107 Okrem toho treba uviesť, že Komisia v odôvodneniach 341 a 342 napadnutého rozhodnutia spresňuje, že už pred získaním celého základného imania spoločnosti Transcatab spoločnosť SCC túto spoločnosť ovládala spolu so svojim talianskym partnerom a že skutočnosť, že po prevzatí kontroly nevykonala žiadnu zmenu vo vedení tejto spoločnosti, preto nemožno považovať za dôkaz o tom, že potom, čo sa stala

výlučným vlastníkom svojej dcérskej spoločnosti, na ňu nevykonávala žiadny vplyv. Komisia ďalej uviedla, že prenesenie výkonných právomocí na generálneho riaditeľa spoločnosti Transcatab, ktorého bolo možné bez dôkazu o opaku dôvodne považovať za vymenovaného spoločnosťou SCC, nebránilo ostatným členom predstavenstva v tom, aby zastávali výkonné pozície a vykonávali výkonné funkcie.

108 Treba poznamenať, že keďže spoločnosť SCC neuviedla nijaké vysvetlenie, Komisia správne prikladala význam skutočnosti, že táto spoločnosť, ktorá keď sa stala jediným akcionárom, mala všetky právomoci na vykonanie čiastočnej či celkovej obnovy predstavenstva, nepodnikla v tomto smere žiadne kroky. Z toho vyplýva, že ponechanie členov predstavenstva, a najmä generálneho riaditeľa, vo funkcii, možno pripisovať iba rozhodnutiu spoločnosti SCC ako jediného akcionára spoločnosti Transcatab.

109 Navyše skutočnosť, že jediná osoba, a to generálny riaditeľ, disponuje významnými právomocami, ktoré jej boli delegované predstavenstvom, môže naopak svedčiť o vôli materskej spoločnosti uľahčiť výkon kontroly nad svojou dcérskou spoločnosťou, a to práve obmedzením úlohy predstavenstva iba na okrajové činnosti a sústredením všetkých právomocí do rúk jednej „dôveryhodnej osoby“. Nie je totiž pravdepodobné, ako je to v prípade spoločnosti Transcatab, že by nadnárodná spoločnosť preniesla všetky právomoci dcérskej spoločnosti pôsobiacej na vnútroštátnom trhu – alebo súhlasila s prenesením právomocí, ku ktorému došlo pred získaním úplnej kontroly – na fyzickú osobu, ktorá konajúc samostatne a údajne bez vymenovania jediným akcionárom, by vyberala členov predstavenstva, čím by zbavila akúkoľvek ďalšiu osobu akéhokoľvek vplyvu na riadenie spoločnosti, a ktorá by *de facto* nikomu nezodpovedala za svoju činnosť.

110 Vzhľadom na skutočnosť, že prenesenie právomocí na generálneho riaditeľa dcérskej spoločnosti nie je nijako neobvyklé, také tvrdenie nemôže vyvrátiť domnienku o kontrole vykonávanej materskou spoločnosťou nad spoločnosťou Transcatab.

111 Ďalej, pokiaľ ide o tvrdenie, ktorým Transcatab napáda predpokladaný záver Komisie vyvodený z toho, že niektoré dokumenty boli vyhotovené v anglickom jazyku, stačí konštatovať, že na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Transcatab, dokumenty uvádzané v odôvodneniach 343 až 346 napadnutého rozhodnutia nemali byť dôkazom o tom, že materské spoločnosti boli schopné ovplyvňovať alebo v praxi ovplyvňovali správanie svojich talianskych dcérskych spoločností, ani preukazovať, že materské spoločnosti o predmetnej kartelovej dohode vedeli. Naopak, Komisia sa obmedzila na to, že niektoré dokumenty, ktoré boli súčasťou správneho spisu, použila na preukázanie úrovne vierohodnosti dôkazov a tvrdení, ktoré spoločnosť SCC predložila vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách s cieľom vyvrátiť domnienku o rozhodujúcom vplyve na Transcatab.

112 Nakoniec treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo vo svojej replike uvádza spoločnosť Transcatab, z napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplýva, že domnienku rozhodujúceho vplyvu možno vyvrátiť len vtedy, pokiaľ má účasť materskej spoločnosti na jej dcérskej spoločnosti výlučne finančnú povahu.

113 V dôsledku toho sa výhrada založená na skreslení dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť domnienku musí zamietnuť.

— O porušení práva na obhajobu

114 Pokiaľ ide o tretiu výhradu uvádzanú spoločnosťou Transcatab, treba pripomenúť, že dodržiavanie práva na obhajobu pri vedení správneho konania v oblasti politiky hospodárskej súťaže predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorej dodržiavanie zabezpečujú súdy Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, C-534/07 P, Zb. s. I-7415, bod 26 a tam citovanú judikatúru).

115 Podľa ustálenej judikatúry dodržiavanie práva na obhajobu vyžaduje, aby podnik, proti ktorému sa vedie vyšetrovanie, mal možnosť v rámci správneho konania účinne vyjadriť svoje stanovisko k pravdivosti a relevantnosti jednak skutkových okolností a okolností, ktorých sa dovoláva, ako aj dokumentov, o ktoré Komisia oprela svoje zistenie existencie porušenia Zmluvy (rozsudky Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 10, a zo 6. apríla 1995, BPB Industries a British Gypsum/Komisia, C-310/93 P, Zb. s. I-865, bod 21).

116 Článok 27 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 túto zásadu odráža, keďže stanovuje, že účastníkom konania sa zašle oznámenie o výhradách, ktoré musí jasne uviesť všetky podstatné okolnosti, z ktorých Komisia v tomto štádiu konania vychádza (pozri v tomto zmysle rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 67), aby mohli dotknuté osoby skutočne zistiť, aké konanie im Komisia vytýka, a uplatniť svoju obhajobu ešte predtým, ako Komisia prijme konečné rozhodnutie. Táto požiadavka je dodržaná vtedy, pokiaľ konečné rozhodnutie nepripisuje dotknutým osobám iné porušenia, než sú porušenia uvedené v oznámení o výhradách, a obsahuje len skutočnosti, ku ktorým sa dotknuté osoby mali možnosť vyjadriť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 109 a tam citovanú judikatúru).

117 Toto oznámenie však môže byť urobené stručne a konečné rozhodnutie nemusí byť nevyhnutne kópiou oznámenia o výhradách (pozri v tomto zmysle rozsudok Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 115 vyššie, bod 14), pretože toto oznámenie je prípravným dokumentom, ktorého skutkové a právne posúdenie má len predbežnú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries/Komisia, 142/84 a 156/84, Zb. s. 4487, bod 70). Prípustné sú aj doplnenia k oznámeniu o výhradách vykonané vzhľadom na vyjadrenia účastníkov konania, ktorých tvrdenia preukazujú, že naozaj mohli vykonávať svoje práva na obhajobu. Komisia takisto môže s ohľadom na správne konanie opraviť alebo doplniť skutkové alebo právne tvrdenia na podporu výhrad, ktoré uviedla (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, Zb. s. II-1011, bod 448, a z 22. októbra 2002, Schneider Electric/Komisia, T-310/01, Zb. s. II-4071, bod 438).

118 Súdny dvor ďalej spresnil, že zohľadnenie argumentu predloženého podnikom v priebehu správneho konania, bez toho, že by mu bolo umožnené sa v tejto súvislosti vyjadriť pred prijatím konečného rozhodnutia, nemôže byť samo o sebe porušením práva na obhajobu (uznesenie Súdneho dvora z 10. júla 2001, Irish Sugar/Komisia, C-497/99 P, Zb. s. I-5333, bod 24).

119 Nakoniec treba tiež pripomenúť, že podľa judikatúry dochádza k porušeniu práva na obhajobu vtedy, keď existuje možnosť, že z dôvodu pochybenia Komisie by správne konanie, ktoré Komisia vedie, mohlo mať iný výsledok. Podnik, ktorý je žalobcom, preukáže, že k takému porušeniu došlo, pokiaľ dostatočným spôsobom dokáže nie to, že by rozhodnutie Komisie malo odlišný obsah, ale to, že by svoju obhajobu mohol zaistiť lepšie, ak by k pochybeniu nedošlo, napríklad tým, že by na svoju obhajobu mohol použiť dokumenty, ku ktorým mu bol v správnom konaní odopretý prístup (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/

Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 31 a tam citovanú judikatúru, a z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, Zb. s. I-6375, bod 28).

120 V tejto veci treba poznamenať, že v oznámení o výhradách sa Komisia v zásade mohla na odôvodnenie pripísania zodpovednosti spoločnosti SCC za porušenie kartelového práva, ktorého sa dopustila spoločnosť Transcatab, ktorá je jej 100 % dcérskou spoločnosťou, obmedziť, s ohľadom na zásady judikatúry uvedené v bodoch 94 až 96 vyššie, na preukázanie toho, ako bolo základné imanie rozložené medzi dcérske spoločnosti a materské spoločnosti (pozri body 336 až 338 oznámenia o výhradách). Na základe týchto zásad vyplývajúcich z judikatúry bola Komisia povinná vyjadriť sa vo svojom konečnom rozhodnutí k tvrdeniam, ktoré účastníci konania uviedli v odpovedi na toto oznámenie (pozri odôvodnenie 335 a nasl. napadnutého rozhodnutia) a ktoré smerovali k vyvráteniu predmetnej domnienky.

121 Ďalej, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Transcatab, že Komisia v napadnutom rozhodnutí vychádzala z dokumentov, ktoré neuvádza v oznámení o výhradách, treba uviesť, že v odôvodneniach 335 až 346 napadnutého rozhodnutia sa Komisia zaoberá niektorými zvláštnymi aspektmi a dokumentmi týkajúcimi sa vzťahov medzi spoločnosťami SCC a Transcatab iba v rámci posúdenia tvrdení a dôkazov predložených účastníkmi konania v správnom konaní, pričom odkazuje na dokumenty, ktoré sa nachádzajú v správnom spise. Posúdenie týchto aspektov a dokumentov teda nemohlo mať vplyv na účinný výkon práva spoločnosti Transcatab na obhajobu, a to o to viac, že k uvedeným dokumentom – ktorými už aj tak v každom prípade disponovala – mala prístup v priebehu správneho konania.

122 Zo spisu nakoniec vyplýva, že jednak spoločnosť SCC, ako aj spoločnosť Transcatab, mohli odpovedať na výhradu výslovne uvedenú v oznámení o výhradách, ktoré im bolo zaslané, a predložiť svoju obhajobu pri vypočutí pred vyšetrovateľom. Zásada kontradiktórnosti teda bola v priebehu správneho konania rešpektovaná.

123 V každom prípade treba tiež pripomenúť, ako konštatoval Súdny dvor, že keďže Komisia nie je povinná, pokiaľ ide o pripísateľnosť porušenia, predložiť v štádiu oznámenia výhrad iné dôkazy ako dôkaz o tom, že materská spoločnosť vlastní základné imanie svojich dcérskych spoločností, tvrdenie o porušení práva na obhajobu nie je možné prijať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 64).

124 Výhradu založenú na porušení práva na obhajobu treba teda zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o otázke týkajúcej sa jej prípustnosti predloženej Komisiou.

125 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na záver konštatovať, že prvá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť v celom rozsahu.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003

Tvrdenia účastníkov konania

126 Spoločnosť Transcatab tvrdí, že Komisia jej z dôvodu, že pripísala zodpovednosť za predmetné porušenia spoločnosti Alliance One, uložila pokutu, ktorá je omnoho vyššia ako maximálna výška 10 % jej obratu v hospodárskom roku predchádzajúcom roku prijatia napadnutého rozhodnutia, stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Suma pokuty, ktorá jej bola uložená, predstavuje totiž približne 43 % jej obratu.

127 Transcatab nakoniec odkazuje na tvrdenia, ktoré uvádza spoločnosť Alliance One vo svojej žalobe (vec T-25/06) a prikladá jej kópiu.

128 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

129 Po prvé treba uviesť, že táto časť žalobného dôvodu je úzko spojená s jeho prvou časťou v tom zmysle, že zamietnutie jeho prvej časti má nevyhnutne dopad na opodstatnenosť tejto časti žalobného dôvodu. Preto je s prihliadnutím na úvahy, ktoré viedli k zamietnutiu prvej časti tohto žalobného dôvodu potrebné vyvodiť záver, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď na účely výpočtu 10 % obratu stanoveného v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 zohľadnila obrat dosiahnutý spoločnosťou SCC (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 103 vyššie, bod 114).

130 Táto maximálna výška obratu sa totiž musí vypočítať na základe celkového obratu všetkých spoločností tvoriacich jediný hospodársky subjekt konajúci ako podnik v zmysle článku 81 ES, pretože výlučne celkový obrat spoločností, z ktorých sa tento podnik skladá, môže predstavovať informáciu o veľkosti a hospodárskej sile dotknutého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, HFB a i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, body 528 a 529, a z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 103 vyššie, bod 114).

131 Po druhé, pokiaľ ide o všeobecný odkaz spoločnosti Transcatab na tvrdenia predložené v žalobe jej materskej spoločnosti Alliance One, treba uviesť, že takýto odkaz na priložený dokument, ktorý je uvedený len všeobecne a ktorý neumožňuje Všeobecnému

súdu presne zistiť, ktoré tvrdenia uvedené v písomných vyjadreniach môže považovať za tvrdenia doplňujúce žalobné dôvody, sa musí považovať za neprípustný.

132 Treba totiž pripomenúť, že podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku musí každá žaloba uvádzať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Podľa ustálenej judikatúry sa na prípustnosť žaloby vyžaduje, aby zo samotného jej textu aspoň stručne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom, vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá. Aj keď text žaloby môže byť v konkrétnych bodoch podporený a doplnený odkazmi na určité časti priložených dokumentov, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keď tvoria jej prílohu, nemôže nahradiť nedostatok podstatných častí právnej argumentácie, ktorá podľa vyššie uvedených ustanovení tvorí náležitosť žaloby. Navyše nie je úlohou Všeobecného súdu vyhľadávať a identifikovať v prílohách žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže prílohy majú len dôkaznú a podpornú povahu (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, Honeywell/Komisia, T-209/01, Zb. s. II-5527, body 56 a 57, a zo 17. septembra 2007, Microsoft/Komisia, T-201/04, Zb. s. II-3601, bod 94 a tam citovanú judikatúru).

133 Za týchto okolností je potrebné zamietnuť sčasti ako nedôvodnú a sčasti ako neprípustnú aj druhú časť prvého žalobného dôvodu.

134 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa musí prvý žalobný dôvod zamietnuť ako celok.

2. *O druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa určenia východiskovej sumy pokuty*

O prvej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa závažnosti porušenia

135 Transcatab v rámci prvej časti druhého žalobného dôvodu uvádza viacero výhrad smerujúcich proti kvalifikácii porušenia v napadnutom rozhodnutí ako „veľmi závažného".

136 Na úvod treba pripomenúť všeobecné zásady, podľa ktorých sa stanovuje výška pokút, a najmä hodnotenie závažnosti porušenia.

137 Podľa článku 81 ods. 1 písm. a) a b) ES sú výslovne nezlučiteľné so spoločným trhom dohody a zosúladené postupy, ktoré priamo alebo nepriamo určujú nákupné alebo predajné ceny alebo iné obchodné podmienky, alebo také, ktoré obmedzujú alebo kontrolujú výrobu či odbyt. Porušenia tohto typu, najmä pokiaľ ide o horizontálne kartely, judikatúra kvalifikuje ako obzvlášť závažné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, pretože majú priamy vplyv na základné podmienky hospodárskej súťaže na relevantnom trhu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisia, T-141/94, Zb. s. II-347, bod 675), alebo ako zjavné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Tréfilunion/Komisia, T-148/89, Zb. s. II-1063, bod 109, a zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 303).

138 Podľa článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 sa pri stanovení výšky pokuty, ktorá sa uloží za porušenie článku 81 ods. 1 ES, zohľadní okrem závažnosti porušovania aj doba trvania.

139 Podľa ustálenej judikatúry musí byť závažnosť porušení práva hospodárskej súťaže vyvodená na základe veľkého množstva faktorov, akými sú osobitné okolnosti prípadu, jeho kontext a odstrašujúci dosah pokút, pričom tu nejde o záväzný alebo vyčerpávajúci zoznam kritérií, ktoré musia byť povinne vzaté do úvahy (rozsudky Súdneho dvora Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 241; Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 114 vyššie, bod 54, a z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, bod 91).

140 Na zabezpečenie transparentnosti a nestrannosti rozhodnutí, ktorými sa stanovujú pokuty za porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, prijala Komisia usmernenia (prvá veta usmernení).

141 Usmernenia predstavujú nástroj určený na spresnenie kritérií – pri dodržiavaní právnych predpisov vyššej právnej sily –, ktoré Komisia mieni uplatniť pri výkone svojej diskrečnej právomoci v oblasti stanovenia výšky pokút, ktorú jej priznáva článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Hoci usmernenia nepredstavujú právny základ rozhodnutia, ktorým sa ukladajú pokuty, pretože toto rozhodnutie sa zakladá na nariadení č. 1/2003, stanovujú všeobecným a abstraktným spôsobom metodológiu, ktorú sa Komisia zaviazala uplatňovať pri stanovení výšky pokút uložených týmto rozhodnutím, a v dôsledku toho zabezpečujú právnu istotu podnikov (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, body 209 až 213, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb. s. II-5169, body 219 a 223).

142 Hoci usmernenia nemôžu byť kvalifikované ako právna norma, ktorú musí správny orgán v každom prípade dodržať, vyjadrujú určité pravidlo správania, ktoré ukazuje, ako sa má v praxi postupovať, a od ktorého sa správny orgán nemôže v konkrétnom prípade odkloniť bez uvedenia dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, body 209 a 210, a z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 91).

143 Obmedzenie diskrečnej právomoci Komisie, ktoré si sama stanovila prijatím usmernení, však nie je nezlučiteľné so zachovaním širokej miery voľnej úvahy Komisie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, T-44/00, Zb. s. II-2223, body 246, 274 a 275). Skutočnosť, že Komisia v usmerneniach spresnila svoj prístup k hodnoteniu závažnosti porušenia, totiž nevylučuje, aby ju hodnotila ucelene, v závislosti od všetkých relevantných okolností vrátane skutočností, ktoré nie sú výslovne uvedené v usmerneniach (rozsudok Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 237).

144 Podľa metódy stanovenej v usmerneniach Komisia pri výpočte sumy pokút, ktoré uloží dotknutým podnikom, vychádza zo sumy určenej v závislosti od „vnútornej“ závažnosti porušenia. Pri posúdení tejto závažnosti sa musí brať do úvahy povaha porušenia, jeho konkrétny dopad na trh, ak je merateľný, a rozsah relevantného geografického trhu (bod 1 A prvý odsek usmernení).

145 V tejto súvislosti sú porušenia rozčlenené do troch kategórií, a to „mierne priestupky“, pri ktorých môže byť uložená pokuta od 1 000 eur do 1 milióna eur, „závažné priestupky“, pri ktorých suma pokuty môže byť v rozmedzí od 1 do 20 miliónov eur, a „veľmi závažné priestupky“, pri ktorých je možné uložiť pokutu nad 20 miliónov eur

(bod 1 A druhý odsek prvá až tretia zarážka usmernení). Pokiaľ ide o veľmi závažné porušenia, Komisia spresňuje, že pôjde vo všeobecnosti o horizontálne obmedzenia, ako sú „cenové kartely" a kvóty podielu na trhu, alebo iné praktiky, ktoré ohrozujú náležité fungovanie jednotného trhu, ako napríklad delenie národných trhov a nesporné zneužívanie dominantného postavenia zo strany podnikov, ktoré držia faktický monopol (bod 1 A druhý odsek tretia zarážka usmernení).

146 Okrem toho treba uviesť, že tieto tri aspekty hodnotenia závažnosti porušenia, uvedené v bode 144 vyššie, nemajú rovnakú dôležitosť pri celkovom posúdení. Povaha porušenia má zásadný význam, a to najmä pri kvalifikácii porušenia ako „veľmi závažného" (rozsudok Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 139 vyššie, bod 101, a rozsudok Všeobecného súdu z 28. apríla 2010, Gütermann a Zwicky/Komisia, T-456/05 a T-457/05, Zb. s. II-1443, bod 137).

147 Konkrétny dopad na trh ani veľkosť geografického trhu naopak nepredstavujú skutočnosti potrebné na kvalifikáciu porušenia ako veľmi závažného v prípade horizontálnych kartelov, ktoré sa predovšetkým týkajú, ako v prejednávanej veci, určenia cien. Ak sú tieto dve skutočnosti takými skutočnosťami, ktoré treba zohľadniť pri posudzovaní závažnosti porušenia, pri posudzovaní celkovej závažnosti predstavujú jedny z viacerých skutočností (pozri v tomto zmysle rozsudok Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 114 vyššie, body 74 a 81, a rozsudky Súdu prvého stupňa Raiffeisen Zentralbank Österreich/Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, body 240 a 311, a z 8. októbra 2008, Carbone-Lorraine/Komisia, T-73/04, Zb. s. II-2661, bod 91).

148 Taktiež podľa už rovnako dobre ustálenej judikatúry z usmernení vyplýva, že horizontálne kartely, ktoré sa predovšetkým, ako v prejednávanej veci, týkajú určenia cien, môžu byť kvalifikované ako „veľmi závažné" len na základe ich samotnej povahy bez toho, aby bola Komisia povinná preukázať konkrétny dopad porušenia na trh (rozsudok Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 114 vyššie, bod 75; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. júla 2005, Brasserie nationale

a i./Komisia, T-49/02 až T-51/02, Zb. s. II-3033, bod 178, a z 25. októbra 2005, Groupe Danone/Komisia, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 150), a bez toho, aby malý rozsah dotknutého geografického trhu bránil takejto kvalifikácii (pozri v tomto zmysle rozsudok Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 139 vyššie, bod 103, a rozsudok Carbone-Lorraine/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 91).

149 Tento záver je potvrdený skutočnosťou, že aj keď opis závažných porušení výslovne uvádza dopad na trh a účinky na veľké oblasti spoločného trhu, opis veľmi závažných porušení naopak neuvádza požiadavku konkrétneho dopadu na trh ani účinkov na osobitnú geografickú oblasť (rozsudok Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 137; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Brasserie nationale a i./Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 178).

150 Okrem toho tieto tri kritériá posúdenia závažnosti porušenia vzájomne od seba závisia v tom zmysle, že zvýšený stupeň závažnosti z hľadiska jedného alebo druhého z týchto kritérií môže nahradiť menšiu závažnosť porušenia podľa iných kritérií (rozsudok Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 241).

151 Najmä čo sa konkrétne týka tejto veci, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia určila výšku pokuty uloženej rôznym osobám, ktorým bolo rozhodnutie určené, na základe všeobecnej metódy, ktorú stanovila v usmerneniach, a to aj napriek tomu, že to výslovne neuviedla v uvedenom rozhodnutí.

Tvrdenia účastníkov konania

152 Po prvé Transcatab tvrdí, že zo znenia usmernení tak, ako je uvedené v odôvodnení 365 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia musí pri posúdení závažnosti porušenia zohľadniť tri aspekty, a to samotnú povahu porušenia, jeho konkrétny dopad na trh, ak je merateľný, a rozsah relevantného geografického trhu. Komisia teda nemôže kvalifikovať kartel ako „veľmi závažné" porušenie len na základe jeho povahy bez zohľadnenia ďalších dvoch aspektov.

153 Komisia však napriek týmto ustanoveniam usmernení kvalifikovala predmetné porušenie ako „veľmi závažné". Takáto kvalifikácia je nesprávna, pretože nezohľadňuje neexistenciu konkrétneho dopadu porušenia na trh a obmedzený rozsah relevantného geografického trhu. Keby Komisia správne zobrala do úvahy všetky tri uvedené aspekty, musela by kvalifikovať kartel iba ako „závažné" porušenie. Vo viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach Komisia posúdila cenový kartel, akým je kartel v prejednávanej veci, ako závažné porušenie. Okrem toho Komisia tvrdí, že v prejednávanej veci nevychádzala pri kvalifikácii porušenia ako veľmi závažného len z povahy porušenia, ale že na účely posúdenia závažnosti porušenia zohľadnila všetky tri vyššie uvedené aspekty tak, ako to vyplýva z odôvodnení 365 a 368 napadnutého rozhodnutia. Z toho, že Komisia stanovila sankciu pod dolnou hranicou 20 miliónov eur stanovenou v usmerneniach nemožno vyvodiť, keďže sa táto hranica uvádza len ako príklad minimálnej výšky pokuty, ktorú možno uložiť, že Transcatab nemá záujem na uplatnení tohto žalobného dôvodu.

154 Po druhé spoločnosť Transcatab uvádza viacero výhrad, ktoré sa osobitne týkajú neexistencie účinkov kartelu na trhu. Transcatab totiž tvrdí, že dohody sankcionované v napadnutom rozhodnutí nemali nijaký dopad na trh, alebo ani prinajmenšom

nevyvolali nijaké dohodnuté účinky. Komisia vykonala v oznámení o výhradách viacero porovnaní cien, z ktorých vyplýva, že ceny uvádzané účastníkmi kartelu v ich dohodách sa „nijako neodrazili" na trhu. Transcatab cituje na potvrdenie svojho tvrdenia viacero konkrétnych príkladov a údajov a ďalej uvádza, že existencia prípadných účinkov kartelu by sa prejavila znížením a stabilizáciou cien, k čomu však nedošlo. Nakoniec samo napadnuté rozhodnutie v odôvodnení 97 a nasl. uvádza, že v rokoch 1990 až 2000 sa v Taliansku zvýšili ceny surového tabaku, k čomu nedošlo v nijakom inom členskom štáte a že toto zvyšovanie cien pokračovalo až do roku 2002, v ktorom spracovatelia ukončili kartel. Navyše v konaní, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie Komisie K(2004) 4030 v konečnom znení z 20. októbra 2004 týkajúce sa konania podľa článku 81 ods. 1 [ES] (Vec COMP/C.38.238/B.2 – Surový tabak – Španielsko) (ďalej len „rozhodnutie Surový tabak – Španielsko"), Komisia považovala zvýšenie cien tabaku, napriek existencii dohody medzi spracovateľmi, za dôkaz o nevykonaní dohôd. Okrem toho Komisia v rámci svojej skoršej rozhodovacej praxe zobrala do úvahy v prípade správaní považovaných za obzvlášť závažné neexistenciu ich skutočného dopadu na trh a kvalifikovala ich ako „závažné" a nie ako „veľmi závažné" porušenia. Komisia navyše v odôvodnení 368 napadnutého rozhodnutia nesprávne a bezdôvodne uviedla, že kartel mohol mať účinky na nadväznom trhu spracovania a predaja spracovaného tabaku. Účinky kartelu na nadväznom trhu mohli však nanajvýš spočívať v znížení nákladov výrobcov cigariet.

155 Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia týkajúce sa dopadu porušenia na trh je navyše nelogické, pretože Komisia tvrdila, že kartel mohol mať za následok zníženie celkovej produkcie tabaku na úkor spotrebiteľov (odôvodnenie 282 napadnutého rozhodnutia), kým hlavným problémom, s ktorým sa potýkal európsky a taliansky trh s tabakom bola nadbytočná produkcia nekvalitného tabaku. Okrem toho Komisia sa v oznámení o výhradách vôbec nezmienila o tom, že by kartel spôsobil pokles produkcie. Tým, že Komisia uviedla toto tvrdenie po prvý krát až v napadnutom rozhodnutí, porušila právo na obhajobu spoločnosti Transcatab, ktorá sa tak nemala možnosť k nemu vyjadriť. Rovnako po prvý krát až v napadnutom rozhodnutí sa Komisia

zmienila o možnom účinku porušenia na nadväznom trhu, čím takisto porušila jej právo na obhajobu.

156 Po tretie spoločnosť Transcatab tvrdí, že geografický trh, ktorého sa týkajú porušenia sankcionované v napadnutom rozhodnutí, má osobitne malý rozsah, pretože sa obmedzuje, ako to vyplýva z odôvodnenia 84 napadnutého rozhodnutia, len na štyri talianske regióny. Tento geografický trh je teda oveľa menší ako vnútroštátny trh. Komisia vôbec nezohľadnila túto skutočnosť na účely určenia závažnosti porušenia. Napadnuté rozhodnutie je teda z tohto hľadiska zjavne nedostatočne odôvodnené. Navyše toto porušenie malo byť na základe rozhodovacej praxe Komisie posúdené ako závažné a nie ako veľmi závažné. Okrem toho Komisia pri stanovení pokuty v rozhodnutí vo veci Surový tabak – Španielsko zohľadnila skutočnosť, že trh výrobkov, ktorý zahŕňal len určité španielske regióny, mal relatívne menší rozsah.

157 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

158 Treba najskôr uviesť, že Transcatab formálne napáda „základnú čiastku“ pokuty, ktorá podľa bodu 1 B štvrtého odseku usmernení zodpovedá sčítaniu súm určených na základe závažnosti a dĺžky trvania porušenia. Z jej argumentácie však vyplýva, že napáda tú výšku pokuty, ktorá vyplýva zo závažnosti porušenia, takže suma, o ktorú ide v rámci tohto žalobného dôvodu, je východisková suma pokuty, ktorá je uvedená v odôvodnení 376 napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Hoechst/Komisia, T-161/05, Zb. s. II-3555, bod 107).

— O kvalifikácii porušenia ako veľmi závažného

159 Pokiaľ ide o výhradu spoločnosti Transcatab založenú na tom, že Komisia sa tým, že kvalifikovala porušenie ako „veľmi závažné“ dopustila nesprávneho právneho posúdenia, treba najskôr uviesť, že z ustálenej judikatúry, ako je uvedené v bodoch 146 až 148 vyššie vyplýva, že z troch aspektov uvedených v usmerneniach, na základe ktorých sa posúdi závažnosť porušenia, má pri kvalifikácii porušenia ako veľmi závažného zásadný význam povaha porušenia. V dôsledku toho dohody alebo zosúladené postupy, ktorých predmetom je určovanie cien alebo rozdelenie si trhov, môžu byť kvalifikované ako „veľmi závažné“ už na základe svojej povahy, a to bez toho, aby sa tieto správania museli vyznačovať osobitným konkrétnym dopadom na trh alebo osobitných rozsahom geografického trhu.

160 V prejednávanej veci, čo sa týka povahy porušenia, treba uviesť, že predmetom daného kartelu bolo najmä spoločné určenie cien, ktoré spracovatelia platili za surový tabak, ako aj rozdelenie si dodávateľov a množstiev odobratého surového tabaku. Takéto praktiky predstavujú horizontálne obmedzenia typu „cenový kartel“ v zmysle usmernení, a teda sú svojou povahou „veľmi závažnými“ porušeniami. Tento typ kartelov je podľa judikatúry považovaný za zjavné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže alebo za obzvlášť závažné porušenia, pretože majú priamy vplyv na základné podmienky hospodárskej súťaže na relevantnom trhu (pozri bod 137 vyššie).

161 Z toho vyplýva, že Komisia v prejednávanej veci správne kvalifikovala kartel ako veľmi závažné porušenie na základe samotnej povahy porušenia bez ohľadu na jeho konkrétny dopad na trh a na rozsah geografického trhu (pozri judikatúru citovanú v bodoch 146 až 149 vyššie, a najmä rozsudok Erste Groupe Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 139 vyššie, bod 103).

162 Navyše, najmä čo sa týka odkazov spoločnosti Transcatab na viaceré skoršie rozhodnutia Komisie, treba pripomenúť, že rozhodovacia prax Komisie nepredstavuje sama osebe právny rámec pre ukladanie pokút v oblasti hospodárskej súťaže, keďže uvedený právny rámec tvorí len nariadenie č. 1/2003, uplatňované v súlade s usmerneniami, a že Komisia disponuje v oblasti stanovenia súm pokút širokou mierou voľnej úvahy a nie je viazaná predchádzajúcimi posúdeniami (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 19. marca 2009, Archer Daniels Midland/Komisia, C-510/06 P, Zb. s. I-1843, bod 82, a Erste Group Bank a i./Komisia, už citovaný v bode 139 vyššie, bod 123). Z toho vyplýva, že tvrdenia spoločnosti Transcatab týkajúce sa predchádzajúcej rozhodovacej praxe Komisie nemožno prijať.

163 Okrem toho žiadne tvrdenie, ktoré predložila Transcatab nespochybňuje kvalifikáciu kartelu ako veľmi závažného porušenia. Tieto tvrdenia je tak potrebné preskúmať iba pre úplnosť.

— O konkrétnom dopade porušenia na trh

164 Čo sa týka konkrétne tvrdení, že Komisia sa pri určení závažnosti porušenia dopustila pochybenia, pretože nezohľadnila údajnú neexistenciu konkrétneho dopadu porušenia na trh, treba uviesť, že na rozdiel od tvrdení spoločnosti Transcatab, zo znenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia síce v odôvodnení 365 tohto rozhodnutia, citujúc ustanovenia usmernení uviedla, že pre posúdenie závažnosti porušenia treba zohľadniť tri skutočnosti uvedené v prvom odseku bodu 1 A daných usmernení (pozri bod 144 vyššie), následne však posúdenie závažnosti porušenia nezaložila na konkrétnom dopade porušenia na trh.

165 V časti napadnutého rozhodnutia týkajúcej sa posúdenia závažnosti porušenia (odôvodnenia 365 až 369) nie je totiž ani v jednom z týchto odôvodnení preskúmaný konkrétny dopad porušenia na trh. Najmä takáto analýza nie je, v rozpore s tým, čo tvrdí Transcatab, predmetom odôvodnenia 368 napadnutého rozhodnutia. Toto odôvodnenie, ktoré je úzko spojené s predchádzajúcim odôvodnením, týkajúcim sa povahy porušenia, obsahuje všeobecné úvahy o karteloch v oblasti nákupu a ich schopnosť mať dopad na hospodársku súťaž, presne ako typický príklad „predajného kartelu". Komisia v tomto odôvodnení uvádza, že tento typ kartelu môže mať dopad na súťažné správanie dotknutých podnikov, či už ide o výrobcov alebo podniky pôsobiace na nadväznom trhu, pretože ovplyvňuje základný aspekt súťažného správania podnikov, ktoré sú súčasťou spracovateľského reťazca, to znamená nákupnú cenu tovaru, ktorého sa týka spracovanie. Komisia v tomto odôvodnení ďalej uvádza, že táto schopnosť ovplyvniť hospodársku súťaž je závažnejšia v prípade, že ide o taký tovar ako v prejednávanej veci.

166 Navyše konkrétny dopad porušenia na trh nie je preskúmaný ani v časti napadnutého rozhodnutia, ktorá sa týka preskúmania obmedzenia hospodárskej súťaže (odôvodnenia 277 a nasl. napadnutého rozhodnutia), na ktorú odkazuje odôvodnenie 368. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Transcatab, nič totiž nenaznačuje tomu, že by sa v tejto časti napadnutého rozhodnutia venovanej preskúmaniu obmedzujúceho dopadu dohôd medzi spracovateľmi na hospodársku súťaž, Komisia na účely určenia závažnosti porušenia s cieľom stanoviť pokuty odvolávala na konkrétny dopad kartelu na trh.

167 Okrem toho spoločnosťou Transcatab spochybňovaná zmienka o možných dopadoch na nadväzné trhy, ktorá je uvedená veľmi všeobecne, je zahrnutá medzi úvahy o schopnosti nákupného kartelu ovplyvniť správanie spracovateľov (pozri bod 154, *in fine*, vyššie). Keďže sa však kartel týkal najmä určenia množstiev tabaku nakupovaného jednotlivými spracovateľmi, spoločnosť Transcatab sa nemôže dovolávať nesprávnosti tvrdenia, že kartel mohol ovplyvniť činnosti na nadväznom trhu v oblasti spracovania tabaku a predaja spracovaného tabaku. Totiž kartel, ktorý stanovil množstvá nakupovaného surového tabaku bol nevyhnutne schopný ovplyvniť správanie spracovateľov

na nadväznom trhu, pokiaľ ide o spracovaný tabak. Napokon Transcatab nepredložila nijaké tvrdenie ani nijaký dôkaz, na základe ktorého by bolo možné spochybniť toto tvrdenie. Treba tiež uviesť, že napadnuté rozhodnutie sa vôbec nezmieňuje o prípadných dopadoch na ceny cigariet pre konečných spotrebiteľov, takže tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti predložila spoločnosť Transcatab, sa musia odmietnuť.

168 Čo sa konkrétne týka údajov predložených spoločnosťou Transcatab alebo údajov uvedených v napadnutom rozhodnutí, ktoré údajne preukazujú, že kartel nemal na trhu nijaké účinky (pozri bod 154 vyššie), treba uviesť, že z judikatúry vyplýva, že na posúdenie závažnosti porušenia je rozhodujúce vedieť, či členovia kartelu urobili všetko, čo bolo v ich možnostiach na dosiahnutie konkrétneho účinku svojich úmyslov. To, čo sa stalo potom, pokiaľ ide o ceny, mohlo byť ovplyvnené inými faktormi mimo kontroly členov kartelu, pričom títo nemôžu využívať vo svoj prospech nezávislé faktory, ktoré skrížili ich plány, a urobiť z nich skutočnosti odôvodňujúce zníženie pokuty (pozri rozsudky Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 287; Carbone-Lorraine/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 86, a Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 130 a tam citovanú judikatúru).

169 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že od Komisie nemožno požadovať, aby v prípade, že vykonávanie kartelu je preukázané, systematicky dokazovala, že dohody skutočne umožnili dotknutým podnikom dosahovať vyššiu úroveň transakčných cien, alebo ako v prejednávanej veci, v prípade nákupných kartelov, nižšiu ako je tá, ktorá by existovala bez kartelu. Bolo by teda neprimerané požadovať takéto dokazovanie, ktoré by si vyžadovalo značné zdroje, keďže by boli potrebné hypotetické výpočty na základe ekonomických modelov, ktorých presnosť môže súd len ťažko overiť a ktorých neomylnosť vôbec nie je dokázaná (pozri v tomto zmysle rozsudky Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 286; Carbone-Lorraine/

Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 85, a Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 129 a tam citovanú judikatúru).

170 V tejto veci z preskúmania časti napadnutého rozhodnutia týkajúcej sa sporných skutkových okolností vyplýva, že spracovatelia sa vedome dopúšťali protisúťažných praktík, za ktoré boli sankcionovaní (pozri napríklad odôvodnenia 111, 124, 125, 141 a 158 napadnutého rozhodnutia). Tento záver je navyše potvrdený okolnosťou, že kartel mal tajnú povahu, ako vyplýva z odôvodnení 363 a 473 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že spracovatelia sa viackrát dohodli na opatreniach, ktoré mali zabezpečiť účinné fungovanie kartelu, ako vzájomné zasielanie si faktúr, ktoré im vystavili ich dodávatelia (odôvodnenia 122 a 129 napadnutého rozhodnutia), povinnosť konzultácií v prípade nákupu množstiev nad dohodnuté množstvá (odôvodnenie 139 napadnutého rozhodnutia), povinnosť kontrolovať svojich zamestnancov, aby nepostupovali z vlastnej iniciatívy bez potrebnej vzájomnej spolupráce (odôvodnenie 140 napadnutého rozhodnutia), vytvorenie štruktúry, ktorá mala zabezpečovať sledovanie protisúťažných cieľov (odôvodnenie 187 napadnutého rozhodnutia). V tejto súvislosti je potrebné ešte uviesť, že z odôvodnenia 383 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisii sa podarilo preukázať fungovanie kartelu.

171 Za týchto okolností treba zamietnuť tvrdenia, že Komisia sa dopustila pochybení, pretože nezohľadnila skutočnosť, že ceny uvádzané účastníkmi kartelu v ich dohodách neboli na trhu uplatnené a pretože mala údaje, z ktorých vyplývalo, že ceny surového tabaku zaznamenali väčší nárast ako ceny ostatných poľnohospodárskych výrobkov.

— O rozsahu geografického trhu

172 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na obmedzenom rozsahu trhu, ktorého sa týkalo porušenie, z judikatúry citovanej v bodoch 147 až 149 vyššie vyplýva, že rozsah geografického trhu nie je autonómnym kritériom v tom zmysle, že za „veľmi závažné" by mohli byť kvalifikované iba porušenia týkajúce sa väčšiny členských štátov. Ani Zmluva, ani nariadenie č. 1/2003, ani usmernenia, ani judikatúra neumožňujú prijať záver, že tak môžu byť kvalifikované iba geograficky veľmi rozsiahle obmedzenia hospodárskej súťaže. Napokon, ako je uvedené v bode 148 vyššie, dohody, ktorých predmetom je ako v prejednávanej veci predovšetkým určovanie nákupných cien a rozdelenie si nakupovaných množstiev, môžu byť kvalifikované ako veľmi závažné už na základe svojej povahy a to bez toho, aby sa tieto správania museli vyznačovať osobitným geografickým rozsahom. Z toho vyplýva, že veľkosť dotknutého geografického trhu, aj keby bol malý, v zásade nebráni kvalifikácii porušenia zisteného v prejednávanej veci ako „veľmi závažného". Komisia sa teda nedopustila nijakého pochybenia, keď so zreteľom na rozsah dotknutého geografického trhu kvalifikovala porušenie ako „veľmi závažné".

173 Ďalej treba uviesť, že aj keď je zrejmé, že výroba surového tabaku bola koncentrovaná v určitých regiónoch Talianska, je však potrebné konštatovať, že kartel sa týkal trhu s nákupom surového tabaku a nie trhu výroby, takže jeho pôsobnosť nebola obmedzená len na tieto regióny, ale zahŕňala celé územie Talianska. Podľa ustálenej judikatúry pritom celé územie členského štátu predstavuje podstatnú časť spoločného trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, Zb. s. 3461, bod 28; rozsudok Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 150). Za týchto okolností spoločnosť Transcatab nemôže tvrdiť, že trh, ktorého sa týka porušenie, mal malý rozsah.

— O porušení povinnosti odôvodnenia

174 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa porušenia povinnosti odôvodnenia, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry musia z odôvodnenia individuálneho rozhodnutia vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt vydala, tak jasne a jednoznačne, aby umožnili dotknutým osobám spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonať súdne preskúmanie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posúdiť vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 253 ES, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj s ohľadom na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63 a tam citovanú judikatúru).

175 V rámci určovania pokút z dôvodu porušenia práva hospodárskej súťaže je povinnosť odôvodnenia splnená, pokiaľ Komisia vo svojom rozhodnutí uvedie posudzované skutočnosti, ktoré jej umožnili vymedziť závažnosť a dĺžku trvania porušenia (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 463 a tam citovanú judikatúru).

176 Pokiaľ ide o posúdenie závažnosti porušenia, Komisia v tejto veci v odôvodneniach 365 až 369 napadnutého rozhodnutia uviedla dôvody, na základe ktorých dospela k záveru, že porušenie treba považovať za veľmi závažné. Ako je uvedené v bode 159 a nasl. vyššie, Komisia pri tomto závere vychádzala z toho, že predmetné porušenie malo povahu veľmi závažného porušenia.

177 Treba však uviesť, že keďže konkrétny dopad na trh a rozsah dotknutého geografického trhu nepredstavujú skutočnosti potrebné na kvalifikáciu porušenia ako veľmi závažného v prípade horizontálnych kartelov, ktoré sa predovšetkým týkajú, ako v prejednávanej veci, určenia cien, Komisia nebola povinná odôvodniť, že tieto skutočnosti nezohľadnila. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci preskúmania týkajúceho sa porušení článku 81 ES nemožno článok 253 ES vykladať v tom zmysle, že Komisii nariaďuje, aby vo svojich rozhodnutiach objasnila dôvody, pre ktoré v súvislosti s výpočtom výšky pokuty nepoužila iné skutočnosti namiesto tých, ktoré použila v napadnutom rozhodnutí (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia, T-18/05, Zb. s. II-1769, bod 153 a tam citovanú judikatúru).

178 N základe týchto okolností Komisia neporušila svoju povinnosť odôvodnenia, pokiaľ ide o konkrétny dopad na trh alebo o obmedzený rozsah geografického trhu.

179 Nakoniec, čo sa týka konkrétne výhrady spoločnosti Transcatab, založenej na nelogickosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, týkajúceho sa nadbytočnej produkcie tabaku (pozri bod 155 vyššie), treba uviesť, že nadbytočná produkcia nie je nevyhnutne dôkazom o neexistencii účinkov vykonávania kartelu sledujúceho zníženie tejto výroby. Nemožno totiž vylúčiť, že by produkcia tabaku nebola v prípade neexistencie kartelovej dohody ešte vyššia. Existencia nadprodukcie a tvrdenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, že kartel mohol mať za následok zníženie celkovej produkcie tabaku, nie sú teda, na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Transcatab, nevyhnutne v rozpore. Transcatab sa teda nemôže na základe tohto tvrdenia domáhať toho, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v tomto smere nelogické. Toto tvrdenie sa preto zamieta.

— O porušení práva na obhajobu

180 Treba uviesť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ Komisia v oznámení o výhradách výslovne uvedie, že bude skúmať, či je vhodné uložiť dotknutým podnikom pokuty, a pokiaľ uvedie hlavné skutkové a právne okolnosti, ktoré môžu viesť k uloženiu pokuty, akými sú závažnosť a trvanie predpokladaného porušenia a skutočnosť, že toto porušenie bolo vykonané úmyselne alebo z nedbanlivosti, spĺňa si svoju povinnosť dodržať právo podnikov byť vypočutý. Komisia týmto poskytne podnikom informácie, ktoré sú potrebné na to, aby sa bránili nielen proti zisteniu porušenia, ale aj proti uloženiu pokuty (rozsudok Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 115 vyššie, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 199, a rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, Wieland Werke a i./Komisia, T-11/05, neuverejnený v Zbierke, bod 129).

181 Naopak, Komisia nie je povinná – pokiaľ uvedie skutkové a právne okolnosti, z ktorých vychádza pri stanovovaní sumy pokút – spresniť spôsob, akým sa vyrovná s každou z týchto okolností pri určovaní úrovne pokuty (rozsudok Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 369). Navyše Komisia takisto môže vo svojom rozhodnutí, vzhľadom na správne konanie, opraviť alebo doplniť skutkové alebo právne tvrdenia na podporu výhrad, ktoré uviedla (pozri rozsudok Schneider Electric/Komisia, už citovaný v bode 117 vyššie, bod 438 a tam citovanú judikatúru).

182 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o určenie výšky pokút, právo dotknutých podnikov na obhajobu je pred Komisiou zaručené prostredníctvom ich možnosti uplatniť pripomienky k trvaniu, závažnosti a protisúťažnému charakteru skutočností, ktoré sa im vytýkajú (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia, T-83/91, Zb. s. II-755, bod 235, a Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 131).

183 V tejto veci treba konštatovať, že Komisia v súlade s judikatúrou uviedla v bode II A oznámenia o výhradách hlavné skutkové a právne okolnosti umožňujúce spoločnosti Transcatab uložiť pokutu. Komisia v tomto bode uviedla najmä skutkové a právne okolnosti, o ktoré sa v napadnutom rozhodnutí opierala pri výpočte východiskovej sumy pokuty uloženej žalobkyni. Transcatab mala možnosť predložiť k týmto skutočnostiam svoje pripomienky, takže treba konštatovať, že jej právo byť vypočutá bolo riadne v tejto súvislosti rešpektované. Napokon, ako už bolo uvedené v rámci tejto časti tohto žalobného dôvodu, Komisia v napadnutom rozhodnutí nevychádzala pri kvalifikovaní porušenia ako veľmi závažného z konkrétnych účinkov kartelu na trhu, a to jednak čo sa týka zníženia produkcie a jednak činností na nadväznom trhu, ale pri uvedenej kvalifikácii vychádzala z toho, že predmetné porušenia mali povahu veľmi závažných porušení.

184 So zreteľom na vyššie uvedené treba zamietnuť celú prvú časť druhého žalobného dôvodu.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady proporcionality, zásady rovnosti zaobchádzania a zásady ochrany legitímnej dôvery pri stanovení základnej čiastky pokuty

Tvrdenia účastníkov konania

185 Po prvé Transcatab tvrdí, že Komisia tým, že jej uložila pokutu vo výške 14 miliónov eur, porušila zásadu proporcionality. Táto pokuta je neprimeraná tak vzhľadom na celkovú hodnotu jej ročných nákupov realizovaných na príslušnom trhu, ktorá nedosiahla 13 miliónov eur, ako aj vzhľadom na celkovú hodnotu nákupov tabaku, ktoré boli predmetom dohôd, ktorá neprekročila 50 miliónov eur ročne. Komisia bola

povinná prihliadnuť pri určení výšky pokuty na osobitne malý rozsah trhu. Navyše nové usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, s. 2; ďalej len „usmernenia z roku 2006“) stanovujú, že základná čiastka pokuty sa určí vzhľadom na hodnotu predaja realizovaného podnikom na trhu, ktorý je predmetom kartelu.

186 Po druhé Transcatab tvrdí, že Komisia pri stanovení základnej čiastky pokuty porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a zásadu ochrany legitímnej dôvery. Komisia bez akéhokoľvek odôvodnenia zaobchádzala rozdielne s kartelom, o ktorý ide v tejto veci, a s kartelom, ktorý bol predmetom rozhodnutia vo veci Surový tabak – Španielsko napriek tomu, že tieto dve veci sú jednak pokiaľ ide o predmet kartelu, ako aj o obmedzený rozsah geografického trhu, veľmi podobné.

187 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

— O porušení zásady proporcionality

188 Treba pripomenúť, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, čo znamená, že v prípade, ak existuje voľba medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné použiť opatrenie,

ktoré je najmenej obmedzujúce, a že spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96, Zb. s. I-2265, bod 96, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Prym a Prym Consumer/Komisia, T-30/05, neuverejnený v Zbierke, bod 223).

189 Uplatnenie tejto zásady v rámci konaní začatých Komisiou na potrestanie porušení pravidiel hospodárskej súťaže znamená, že pokuty nesmú byť neprimerané vzhľadom na sledované ciele, t. j. vzhľadom na dodržanie týchto pravidiel, a že výška pokuty uloženej podniku za porušenie v oblasti hospodárskej súťaže musí byť primeraná porušeniu posudzovanému v celkových súvislostiach a musí najmä prihliadať na jeho závažnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2007, Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, body 223 a 224 a tam citovanú judikatúru). Zásada proporcionality vedie najmä k tomu, že Komisia musí pokutu stanoviť proporcionálne ku kritériám, ktoré zohľadnila pri posudzovaní závažnosti porušenia, a z tohto dôvodu musí tieto kritériá uplatňovať koherentným a objektívne odôvodneným spôsobom (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Zb. s. II-3435, body 226 až 228, a rozsudok Všeobecného súdu z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisia, T-446/05, Zb. s. II-1255, bod 171).

190 V prvom rade, čo sa týka tej časti tohto žalobného dôvodu, ktorá sa zakladá na neprimeranosti pokuty vzhľadom na celkovú hodnotu nákupu na dotknutom trhu, treba uviesť, že z nariadenia č. 1/2003 ani z usmernení nevyplýva, že výška pokút sa musí určiť priamo v závislosti od rozsahu dotknutého trhu, pretože táto skutočnosť nepredstavuje povinnú skutočnosť, ale len jednu z viacerých relevantných skutočností slúžiacich na posúdenie závažnosti porušenia (rozsudky Súdneho dvora z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, bod 132, a z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 114 vyššie, bod 55). Tieto ustanovenia teda Komisii samé osebe neukladajú povinnosť zohľadniť obmedzenú veľkosť trhu s dotknutým výrobkom (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisia, T-322/01, Zb. s. II-3137, bod 148).

191 Ako však bolo uvedené v bode 139 vyššie, podľa judikatúry je Komisia povinná pri posudzovaní závažnosti porušenia zohľadniť veľké množstvo skutočností, ktorých povaha a význam sa líšia v závislosti od typu sporného porušenia a konkrétnych okolností dotknutého porušenia. Nemožno vylúčiť, že medzi tieto skutočnosti preukazujúce závažnosť porušenia môže v závislosti od konkrétneho prípadu patriť aj veľkosť trhu s dotknutým výrobkom (rozsudok Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 115 vyššie, bod 120, a rozsudok Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 267).

192 V dôsledku toho veľkosť trhu síce môže predstavovať skutočnosť, ktorú treba zohľadniť pri určovaní závažnosti porušenia, jej význam sa však líši v závislosti od druhu porušenia a konkrétnych okolností dotknutého porušenia.

193 V prejednávanej veci, najskôr čo sa týka druhu porušenia, treba uviesť, že predmetom daného kartelu bolo najmä spoločné určenie cien, ktoré spracovatelia platili za surový tabak, ako aj rozdelenie si dodávateľov a množstiev odobratého tabaku. Takéto praktiky predstavujú horizontálne obmedzenia typu „cenový karteľ“ v zmysle usmernení, a teda sú svojou povahou „veľmi závažnými“ porušeniami. Pre tento typ kartelov, ktoré sú podľa judikatúry považované za zjavné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže alebo za obzvlášť závažné porušenia, pretože majú priamy vplyv na základné podmienky hospodárskej súťaže na relevantnom trhu (pozri bod 137 vyššie), môže byť podľa usmernení uložená pokuta, ktorej východisková suma začína na 20 miliónov eur.

194 Pokiaľ ide ďalej o osobitné okolnosti dotknutého porušenia, treba konštatovať, že veľkosť relevantného trhu nebola vôbec zanedbateľná, pretože z odôvodnenia 366 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že produkcia surového tabaku v Taliansku tvorí približne 38 % výrobnej kvóty v Európskej únii. Z poznámky pod čiarou č. 290 napadnutého rozhodnutia navyše vyplýva, že keďže sa kartel vzťahoval aj na nákup od

„tretích baliarní“ – t. j. sprostredkovateľov, ktorí sami nakupujú surový tabak a vykonávajú jeho prvotné spracovanie – týkal sa nákupu v hodnote, ktorá prekračovala obyčajnú hodnotu nákupu surového tabaku vyrobeného v Taliansku.

195 Za týchto okolností nemôže Transcatab tvrdiť, že jej pokuta je neprimeraná vzhľadom na celkovú hodnotu nákupu na dotknutom trhu.

196 V druhom rade, čo sa týka časti žalobného dôvodu, ktorý Transcatab založila na neprimeranej povahe pokuty vzhľadom na hodnotu svojho nákupu na dotknutom trhu, treba hneď na úvod zdôrazniť, že v uplatniteľnom práve nie je upravená všeobecná právna zásada, na základe ktorej by výška pokuty mala byť proporcionálna k obratu dosiahnutému podnikom na dotknutom trhu (pozri rozsudok Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 277 a tam citovanú judikatúru).

197 Navyše podľa judikatúry Súdneho dvora je na stanovenie pokuty dovolené prihliadať tak na celkový obrat podniku, ktorý poukazuje, hoci približne a neúplne, na veľkosť podniku a jeho ekonomickú silu, ako aj len na časť tohto obratu, ktorý je dosiahnutý z tovarov tvoriacich predmet porušenia a ktorý teda môže napovedať o rozsahu porušenia. Ani jednému z týchto obratov nemožno pripísať neprimeranú dôležitosť v porovnaní s inými posudzovanými kritériami a z toho dôvodu stanovenie primeranej pokuty nemôže byť výsledkom jednoduchého výpočtu založeného na celkovom obrate. Osobitne to platí v prípade, ak dotknuté tovary generujú iba nepatrný zlomok tohto obratu (rozsudky Musique Diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 115 vyššie, bod 121; Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 243, a z 3. septembra 2009, Papierfabrik August Koehler a i./Komisia, C-322/07 P, C-327/07 P a C-338/07 P, Zb. s. I 7191, bod 114).

198 Treba však uviesť, že ako vyplýva z bodov 40 až 43 vyššie, Komisia v napadnutom rozhodnutí stanovila pokutu podľa podielu každého podniku na dotknutom trhu vzhľadom na nákup dotknutého výrobku na trhu, na ktorom došlo k porušeniu. Hodnota nákupu na dotknutom trhu bola teda kritériom, ktoré bolo zohľadnené pri stanovení pokuty v tomto prípade.

199 Z judikatúry navyše vyplýva, že v rozsahu, v akom výška konečnej pokuty nepresahuje 10 % celkového obratu dotknutého podniku počas posledného roka porušenia, nemožno ju považovať za neproporcionálnu len z toho dôvodu, že presahuje obrat dosiahnutý na dotknutom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, bod 200).

200 Navyše, ako bolo uvedené v bodoch 160 a 193 vyššie, porušenie sa týkalo praktík predstavujúcich horizontálne obmedzenia typu „cenový kartel“ v zmysle usmernení, ktoré sú teda svojou povahou „veľmi závažnými“ porušeniami. Pre tento typ kartelov, ktoré predstavujú obzvlášť závažné porušenia, môže byť podľa usmernení uložená pokuta, ktorej východisková suma začína na 20 miliónov eur. Z odôvodnenia 376 napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že východisková suma pokuty uložená spoločnosti Transcatab predstavovala zjavne nižšiu sumu, ako je suma, ktorú mohla Komisia v súlade s usmerneniami stanoviť pre veľmi závažné porušenia. Za týchto okolností spoločnosť Transacatab nemôže tvrdiť, že pokuta, ktorá jej bola uložená je neprimeraná vzhľadom na údajný obmedzený rozsah dotknutého trhu a na jej celkové ročné nákupy na príslušnom trhu.

201 Napokon čo sa týka tvrdenia, ktoré žalobkyňa založila na novom oznámení o spolupráci z roku 2006, treba zdôrazniť, ako pripúšťa sama Transcatab, že toto oznámenie sa neuplatní na skutočnosti, ktoré tvoria skutkové okolnosti tohto sporu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. júna 2010, Lafarge/Komisia, C-413/08 P, Zb. s. I-5361, bod 108).

— O porušení zásady rovnosti zaobchádzania

202 V súlade s ustálenou judikatúrou dôjde k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania, len ak v prípade porovnateľných situácií dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu alebo ak v prípade rozdielnych situácií dochádza k rovnakému zaobchádzaniu, ak také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 1984, Sermide, 106/83, Zb. s. 4209, bod 28, a rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 158 vyššie, bod 79).

203 Okrem toho treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bode 162 vyššie, podľa dobre ustálenej judikatúry rozhodovacia prax Komisie nepredstavuje právny rámec pre ukladanie pokút v oblasti hospodárskej súťaže a že Komisia disponuje v oblasti stanovenia súm pokút širokou mierou voľnej úvahy a nie je viazaná svojimi predchádzajúcimi posúdeniami.

204 Samotná skutočnosť, že Komisia usúdila vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxi, že v prípade určitého správania je potrebné uložiť pokutu v určitej výške, vôbec neznamená, že je povinná vykonať také isté posúdenie v neskoršom rozhodnutí (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisia, T-329/01, Zb. s. II-3255, bod 110 a tam citovanú judikatúru).

205 V prejednávanej veci je preto potrebné usúdiť, že jednoduchý odkaz zo strany spoločnosti Transcatab na rozhodnutie Surový tabak – Španielsko nie je použiteľný, keďže Komisia nebola povinná vykonať také isté posúdenie v prejednávanej veci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2009, Archer Daniels Midland/Komisia, už citovaný v bode 162 vyššie, bod 83).

206 Najmä pokiaľ ide o uplatnenie zásady rovnosti zaobchádzania v prejednávanom prípade, je potrebné zdôrazniť, že ostatné rozhodnutia Komisie v oblasti pokút majú v zásade len indikatívnu povahu, a tým viac to platí v prípadoch, keď okolnosti týkajúce sa týchto iných rozhodnutí neboli také isté ako okolnosti týkajúce sa napadnutého rozhodnutia (rozsudok z 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisia, už citovaný v bode 204 vyššie, bod 112). Pritom aj keď je síce pravda, že vec Surový tabak – Španielsko a prejednávaná vec vykazujú určité podobné znaky, existujú však medzi nimi významné rozdiely, ktoré v nijakom prípade nemožno ignorovať. Totiž na jednej strane je nesporné, že španielsky trh bol menej významný a že mal menší rozsah ako taliansky trh. Na druhej strane sa na dotknuté odvetvie uplatňovali rozdielne vnútroštátne právne úpravy (pozri najmä bod 317 a nasl. nižšie).

207 Komisia bola totiž vzhľadom na tieto rozdiely, ktoré nie sú zanedbateľné, oprávnená, a tiež povinná zaobchádzať pri stanovení sankcie s týmito dvomi prípadmi rozdielne. V dôsledku toho sa Transcatab nemôže oprávnene odvolávať na rozhodnutie Komisie vo veci Surový tabak – Španielsko na preukázanie existencie porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v prejednávanom prípade.

— O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

208 Treba uviesť, že podľa judikatúry, právo dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery predpokladá splnenie troch podmienok. Po prvé, dotknutej osobe museli byť zo strany administratívy poskytnuté presné, nepodmienečné a zhodné záruky pochádzajúce z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Po druhé, tieto záruky musia byť spôsobilé vyvolať legitímne očakávanie u toho, komu sú určené. Po tretie, poskytnuté záruky musia byť v súlade s platnými predpismi (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa

zo 4. februára 2009, Omya/Komisia, T-145/06, Zb. s. II-145, bod 117 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2009, Nintendo a Nintendo of Europe/Komisia, T-13/03, Zb. s. II-947, bod 203 a tam citovanú judikatúru).

209 Treba konštatovať, že v prejednávanej veci nie je splnená prvá podmienka stanovená judikatúrou. Z judikatúry totiž vyplýva, že určenie výšky pokút patrí do rámca voľnej úvahy Komisie, takže subjekty nemôžu vkladať legitímnu dôveru do určenia týchto súm (pozri rozsudok z 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisia, už citovaný v bode 204 vyššie, bod 109 a tam citovanú judikatúru). Preto nie je možné domnievať sa, že skoršie rozhodnutie vo veci Surový tabak – Španielsko, na ktoré odkazuje Transcatab, poskytlo tejto spoločnosti v zmysle judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode presné, nepodmienečné a zhodné záruky.

210 Treba tiež konštatovať, že rozhodnutie Komisie vo veci Surový tabak – Španielsko bolo prijaté v októbri 2004, to znamená, viac ako dva roky predtým, ako spoločnosť Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty v zmysle oznámenia o spolupráci. Transcatab preto nemôže v nijakom prípade tvrdiť, že konala na základe legitímnej dôvery, vychádzajúc zo sumy pokuty stanovenej v uvedenej veci.

211 Vzhľadom na predchádzajúce je potrebné zamietnuť v celom rozsahu druhú časť druhého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

O tretej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady proporcionality pri hodnotení odstrašujúcej povahy sankcie a finančnej situácie spoločnosti Transcatab

Tvrdenia účastníkov konania

212 Spoločnosť Transcatab namieta proti použitiu násobiteľa pri stanovení východiskovej sumy pokuty. V prvom rade spochybňuje predpoklad, na základe ktorého bol tento násobiteľ použitý, to znamená pripísanie zodpovednosti za porušenie jej materskej spoločnosti Alliance One.

213 Po druhé tvrdí, že v tejto veci by sa dal odstrašujúci účinok dosiahnuť aj bez použitia násobiteľa stanovením nižšej východiskovej sumy pokuty, ako tej, ktorú stanovila Komisia.

214 Po tretie tvrdí, že Komisia mala v súlade so zásadou proporcionality prispôsobiť výšku pokuty vzhľadom na ťažkú finančnú situáciu spoločnosti Transcatab a na nebezpečenstvo ohrozenia jej ďalšej existencie. Transcatab v rokoch 1995 až 2002 zaznamenala totiž veľké straty a v dôsledku pokuty uloženej Komisiou bola nútená vstúpiť do likvidácie. Navyše Transcatab už nepôsobila na talianskom trhu a v čase vydania napadnutého rozhodnutia už nebola na trhu aktívna, takže pokiaľ ide o ňu, neexistovala nijaká potreba odstrašenia. V prejednávanej veci podobne neexistovala nijaká dodatočná potreba odstrašenia, ktorá by bola spojená s takzvanou „multivýrobou“. Nakoniec aj usmernenia z roku 2006 odkazujú na schopnosť podniku zaplatiť pokutu, pri ktorej sa prihliada na nebezpečenstvo ohrozenia jeho hospodárskeho prežitia.

215 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

216 Z judikatúry vyplýva, že cieľom sankcií stanovených v článku 23 nariadenia č. 1/2003 je potláčať nedovolené správanie, rovnako ako zabrániť jeho opakovaniu. Odstrašenie je teda účelom pokuty (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, BASF/Komisia, T-15/02, Zb. s. II-497, body 218 a 219 a tam citovanú judikatúru, a z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 103 vyššie, bod 150).

217 Potreba zabezpečiť dostatočný odstrašujúci účinok pokuty vyžaduje, aby výška pokuty bola prispôsobená sledovanému dopadu na podnik, ktorému sa pokuta ukladá, a to tak, aby sa najmä s ohľadom na finančnú spôsobilosť dotknutého podniku nestala nezanedbateľnou alebo naopak neprimeranou, v súlade s požiadavkami vychádzajúcimi na jednej strane z nutnosti zabezpečiť účinnosť pokuty a na druhej strane z dodržiavania zásady proporcionality (rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 283; z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia, T-410/03, Zb. s. II-881, bod 379, a z 30. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, už citovaný v bode 103 vyššie, bod 154). Hoci nutnosť zabezpečiť dostatočne odstrašujúci účinok pokuty je legitímnym cieľom, ktorý je Komisia oprávnená sledovať pri stanovení výšky pokuty, nič to nemení na tom, že je povinná dodržiavať všeobecné právne zásady a najmä zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality, a to nielen pri určovaní základnej čiastky pokuty, ale aj pri zvyšovaní tejto čiastky s cieľom zabezpečiť jej dostatočne odstrašujúci účinok (rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný, bod 316).

218 Usmernenia sa o odstrašujúcom účinku zmieňujú v bode 1 A venovanom závažnosti porušenia. Konkrétne v štvrtom pododseku tohto bodu sa uvádza, že bude nevyhnutné „stanoviť pokutu na úroveň, ktorá zabezpečí, aby mala pokuta dostatočne odstrašujúci účinok“. V prejednávanej veci Komisia v odôvodneniach 374 a 375 napadnutého rozhodnutia odôvodnila potrebu uplatniť násobiteľ 1,25 kvôli zabezpečeniu dostatočného odstrašujúceho účinku pokuty uloženej spoločnosti Transcatab vzhľadom na to,

že patrila k nadnárodnej skupine so značnou hospodárskou a finančnou silou, ktorá je jednou z hlavných svetových obchodníkov s tabakom pôsobiacich na rôznych úrovniach činnosti v tabakovom priemysle a na rôznych geografických trhoch.

219 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie spochybňujúce predpoklad, na základe ktorého bol použitý násobiteľ, to znamená pripísanie zodpovednosti za porušenie jej materskej spoločnosti Alliance One, stačí uviesť, že v rámci prvého žalobného dôvodu bolo konštatované, že Komisia správne usúdila, že spoločnosť Alliance One treba považovať za spoločne zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila spoločnosť Transcatab (pozri prvú časť prvého žalobného dôvodu). Preto toto tvrdenie nemožno prijať.

220 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenie, ktoré spoločnosť Transcatab vyvodzuje z už dostatočne odstrašujúcej povahy východiskovej sumy vo výške 10 miliónov eur, treba konštatovať, že uvedená spoločnosť nijako nepodložila svoje tvrdenie, podľa ktorého by výška pokuty bola dostatočná na zabezpečenie odstrašujúceho účinku pokuty aj bez toho, aby bola určená pomocou násobiteľa súvisiaceho s týmto účinkom (pozri v tomto zmysle rozsudok Lafarge/Komisia, už citovaný v bode 201 vyššie, bod 107).

221 Po tretie, pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že Komisia porušila zásadu proporcionality, pretože nezohľadnila jej ťažkú finančnú situáciu a použila v jej prípade násobiteľ, treba najskôr uviesť, že podľa judikatúry, keďže cieľ sledovaný Komisiou, ktorým je odstrašenie sa vzťahuje na správanie sa podnikov v rámci Únie, odstrašujúci faktor sa hodnotí tak, že sa zohľadňuje niekoľko prvkov a nielen osobitná situácia dotknutého podniku (rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2009, Itochu/Komisia, T-12/03, Zb. s. II-883, bod 93; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2006, Showa Denko/Komisia, C-289/04 P, Zb. s. I-5859, bod 23, a rozsudok Jungbunzlauer/Komisia, už citovaný v bode 189 vyššie, bod 300).

222 Takisto podľa ustálenej judikatúry Komisia nie je pri určení výšky pokuty povinná zohľadniť stratovú finančnú situáciu podniku, keďže uloženie takejto povinnosti by viedlo k získaniu neoprávnenej súťažnej výhody pre podniky, ktoré sú najmenej prispôsobené podmienkam trhu (pozri rozsudky Súdneho dvora Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 327, a z 29. júna 2006, SGL Carbon/Komisia, C-308/04 P, Zb. s. I-5977, bod 105 a tam citovanú judikatúru; rozsudok Všeobecného súdu z 28. apríla 2010, BST/Komisia, T-452/05, Zb. s. II-1373, bod 95).

223 Za týchto okolností spoločnosť Transcatab nemôže namietať proti uplatneniu násobiteľa, ktorého cieľom je zabezpečiť odstrašujúci účinok na základe toho, že v období vykonávania kartelu mala veľké straty, ktoré mali za následok, že od začiatku konania už nepôsobila na trhu dotknutom kartelom. Navyše, keďže Transcatab patrila k nadnárodnej skupiny so značnou hospodárskou a finančnou silou a zodpovednosť bola pripísaná jej materskej spoločnosti, uplatnenie násobiteľa na sumu stanovenú na základe celkového obratu tejto skupiny nemožno považovať za okolnosť, ktorá by mala za následok neprimeranosť pokuty.

224 Okrem toho treba konštatovať, že ani počas správneho konania, ani pred Všeobecným súdom spoločnosť Transcatab nepodložila v tejto veci dôkazmi svoje tvrdenie, že z dôvodu začatia predmetného vyšetrovania vedeného Komisiou a uloženia pokuty bola nútená vstúpiť do likvidácie. Treba tiež pripomenúť, že právo Únie nebráni tomu, aby opatrenie prijaté inštitúciou nemohlo ako také viesť k vyhláseniu konkurzu alebo k vstupu do likvidácie určitého podniku. Aj keď totiž môže likvidácia podniku s predmetnou právnou formou poškodiť finančné záujmy majiteľov, akcionárov alebo držiteľov podielov, vôbec to neznamená, že osobné, hmotné a nehmotné prvky predstavované podnikom tiež stratia svoju hodnotu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 372 a tam citovanú judikatúru).

225 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa dodatočnej potreby odstrašenia podnikov s výrobou nazývanou „multivýroba“, treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje nijaký odkaz na takúto potrebu, takže v prejednávanej veci je toto tvrdenie irelevantné. Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa usmernení z roku 2006, v tejto súvislosti sa už konštatovalo, že uvedené usmernenia sa neuplatnia na skutočnosti, ktoré tvoria skutkové okolnosti tohto sporu (pozri bod 201 vyššie).

226 So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti treba zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu a v dôsledku toho druhý žalobný dôvod v celom rozsahu.

3. *O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa stanovenia základnej čiastky pokuty*

O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na neoprávnenom zvýšení sumy pokuty vzhľadom na dĺžku porušenia

Tvrdenia účastníkov konania

227 Po prvé Transcatab namieta proti zvýšeniu východiskovej sumy pokuty o 60 % založenému na konštatovaní, že spracovatelia sa podieľali na jedinom porušovaní, ktoré trvalo šesť rokov a štyri mesiace. Komisia totiž nezohľadnila skutočnosť, že dohody uzavreté na talianskom trhu so surovým tabakom v rokoch 1999 až 2002 boli väčšinou medziodvetvovými dohodami uzavretými medzi Unitab a APTI. Komisia mala teda pri stanovení pokuty rozlišovať medzi správaním spracovateľov v rokoch 1995

až 1998 a ich správaním v rokoch 1999 až 2002, za ktoré bolo zodpovedné výlučne združenie APTI. Napokon sama Komisia uviedla, že za rozhodnutia združenia APTI je zodpovedné výlučne APTI (odôvodnenie 253 napadnutého rozhodnutia). Komisia bola teda prinajmenšom povinná neprihliadať pri zvýšení sumy pokuty na uvedené tri roky.

228 Najmä z odôvodnení 152 a 154 napadnutého rozhodnutia, ako aj z niektorých dokumentov založených v spise vyplýva, že stretnutia spracovateľov sa už od roku 1998 zameriavali na medziodvetvové dohody a na ich prípravu. Takéto stretnutia spracovateľov pokračovali aj počas celého obdobia, keď bolo združenie APTI poverené rokovaním o medziodvetvových dohodách s Unitab. Transcatab odkazuje najmä na odôvodnenia 104, 143, 151 až 153, 158 a 165 napadnutého rozhodnutia. Medziodvetvových dohôd sa pokiaľ ide o rok 1999 priamo netýkajú len odôvodnenia 158 a 159 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa ich však týkajú nepriamo. Transcatab uvádza, že stretnutia spracovateľov boli aj po roku 1999 naďalej zamerané na stanovenie ich spoločného postoja, ktorý mali zaujať v rámci APTI a ako príklady cituje odôvodnenia 199 a 212 napadnutého rozhodnutia, alebo na ciele sledované prostredníctvom Cogentab – výbor, ktorý založili APTI a Unitab –, kde ako príklady cituje odôvodnenia 187 až 189, 191 a 208 napadnutého rozhodnutia. V každom prípade stretnutia spracovateľov, ktoré sa netýkali medziodvetvových dohôd boli zamerané len na určité aspekty trhu a spočívali najmä v bežných výmenách informácií.

229 Po druhé Transcatab v rámci druhého žalobného dôvodu preukázala, že kartel nemal nijaký dopad na trh a že nemohol spôsobiť škody spotrebiteľom. Totiž cieľom zvýšenia v prípadoch dlhodobých porušení je podľa usmernení práve „uvaľovanie efektívnych postihov za obmedzenia, ktoré mali škodlivý dosah na spotrebiteľov za dlhšie obdobie“. Komisia teda tým, že automaticky uplatnila zvýšenie o 10 % za rok,

bez prihliadnutia na konkrétne okolnosti prípadu, nesprávne uplatnila kritériá pre výpočet pokuty, ktoré sama stanovila.

230 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

— O zvýšení pokuty z dôvodu dĺžky trvania dohody

231 Treba pripomenúť, že podľa judikatúry môže porušenie článku 81 ods. 1 ES vyplývať nielen z jednotlivého aktu, ale aj zo skupiny aktov alebo z pretrvávajúceho správania (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 90 vyššie, bod 81). Pokiaľ rôzne činnosti spadajú do spoločného plánu vzhľadom na ich rovnaký cieľ skresľujúci hospodársku súťaž vnútri spoločného trhu, Komisia je oprávnená vyvodzovať zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení ako celku (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 258).

232 Navyše vzhľadom na to, že zistené dohody a zosúladené postupy sa uskutočnili z dôvodu ich rovnakého predmetu v rámci systémov pravidelných stretnutí, stanovenia cieľov v oblasti cien a kvót, systémov, ktoré ako také boli súčasťou snáh dotknutých podnikov sledujúcich jediný hospodársky cieľ, a to konkrétne narušiť vývoj cien, bolo by neprirodzené rozdeliť toto nepretržité správanie charakterizované jediným cieľom tým, že by sa v ňom videlo viacero samostatných porušení, hoci naopak ide o jediné

porušenie, ktoré sa postupne konkretizovalo tak dohodami, ako aj zosúladenými postupmi (pozri v tomto zmysle rozsudok BST/Komisia, už citovaný v bode 222 vyššie, bod 33 a tam citovanú judikatúru).

233 V prejednávanej veci Komisia v napadnutom rozhodnutí usúdila, pričom Transcatab toto posúdenie nespochybnila, že praktiky spracovateľov predstavovali jediné a nepretržité porušovanie článku 81 ods. 1 ES, tvoriace súčasť celkového plánu, ktorý vymedzoval správania na trhu nákupu, ktoré mali zhodný protisúťažný predmet a sledovali rovnaký hospodársky cieľ, a to narušiť normálny vývoj cien na trhu so surovým tabakom a kontrolovať zdroje zásobovania ich rozdelením. Komisia uviedla najmä, čo Transcatab nespochybnila, že kartel počas celého obdobia svojho trvania sledoval rovnaké ciele a že po celé obdobie mal rovnakú štruktúru, ako aj rovnaké mechanizmy fungovania (pozri odôvodnenia 264 až 269 napadnutého rozhodnutia).

234 Transcatab takisto nenamietala proti ďalšiemu konštatovaniu Komisie, že činnosť spracovateľov v období po roku 1999 spočívala jednak v koordinácii ich postupov mimo rámca medziodvetvových dohôd a súbežne sa konali stretnutia spracovateľov zamerané na zosúladenie postupov, ktorých cieľom bolo vymedzenie správania APTI a že táto spolupráca v danom období predstavovala významný prvok stratégie kartelu spracovateľov (pozri odôvodnenie 244 napadnutého rozhodnutia). Príprava stretnutí APTI mala teda rovnaký protisúťažný cieľ, aký sledovali spracovatelia od uzavretia dohôd, a to narušiť normálny vývoj cien na trhu so surovým tabakom.

235 Keďže tieto konštatovania neboli spochybnené, aj keď ako tvrdí Transcatab, stretnutia spracovateľov konané od roku 1999 mali výlučne povahu predbežných stretnutí zameraných na prípravu stretnutí APTI, Komisia oprávnene usúdila, že účasť na

uvedených stretnutiach bola súčasťou jediného a nepretržitého porušenia, pretože skonštatovala, že spolupráca medzi spracovateľmi, ktorej cieľom bolo vymedziť správanie APTI bola súčasťou stratégie kartelu a sledoval sa ňou ten istý jediný cieľ, sledovaný spracovateľmi pred rokom 1999.

236 Preto aj keby, ako tvrdí Transcatab, mali stretnutia spracovateľov konané po roku 1999 výlučne povahu predbežných stretnutí zameraných na prípravu stretnutí APTI, táto okolnosť nemôže nijako ovplyvniť dĺžku trvania porušenia, takže Komisia bola v každom prípade oprávnená aj za tohto predpokladu konštatovať, že porušenie, ktorého sa dopustili spracovatelia trvalo približne šesť rokov a štyri mesiace. Výhrada spoločnosti Transcatab založená na tom, že stretnutia spracovateľov konané v rokoch 1999 až 2002 boli zamerané výlučne na prípravu uzavretia medziodvetvových dohôd nemôže mať za týchto okolností nijaký dopad na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a treba ju teda považovať za irelevantnú.

237 Toto konštatovanie nemožno spochybniť tvrdením založeným na tom, že Komisia usúdila, že za správanie APTI má niesť zodpovednosť toto združenie a nie jeho členovia (pozri odôvodnenie 253 napadnutého rozhodnutia). Správanie APTI predstavovalo totiž iné porušenie než bolo porušenie, ktorého sa dopustili spracovatelia, ktoré sledovalo vlastný, aj keď čiastočne zhodný protisúťažný cieľ s tým, ktorý sledovali spracovatelia (pozri odôvodnenia 270 až 273 napadnutého rozhodnutia). Spoločnosť Transcatab toto konštatovanie nespochybňuje.

238 Treba uviesť, že v každom prípade je táto výhrada aj vecne nepodložená.

239 Po prvé sama Transcatab výslovne vo svojich písomných vyjadreniach uznáva, že v dotknutom období sa konali stretnutia spracovateľov „mimo rámca medziodvetvových dohôd“, na ktorých sa prerokovávali „určité aspekty trhu“ a vymieňali sa na nich citlivé informácie. Transcatab tiež tvrdí, že dohody uzavreté v tomto období na talianskom trhu so surovým tabakom boli „väčšinou“ medziodvetvovými dohodami uzavretými medzi združeniami Unitab a APTI, z čoho možno vyvodiť, že v tomto období došlo medzi spracovateľmi, okrem ich spolupráce zameranej na medziodvetvové dohody, aj k uzavretiu iných dohôd.

240 Po druhé, z napadnutého rozhodnutia a zo spisu vyplýva, že stretnutia spracovateľov, ktoré sa konali v tomto období prekračovali rámec jednoduchých predbežných stretnutí zameraných na prijatie spoločného postoja v rámci APTI, ktorý malo toto združenie zaujať pri rokovaniach o medziodvetvových dohodách. V tejto súvislosti treba poznamenať, že podľa zákona č. 88 o právnej úprave medziodvetvových dohôd, pestovateľských zmlúv a zmlúv o predaji poľnohospodárskych výrobkov (legge n. 88 sulle norme sugli accordi interprofessionali e sui contratti di coltivazione e vendita dei prodotti agricoli) zo 16. marca 1988 (GURI č. 69 z 23. marca 1988, ďalej len „zákon č. 88/88“) medziodvetvové dohody ustanovujú minimálne ceny, ktoré majú obsahovať pestovateľské zmluvy (pozri odôvodnenia 68 a 253 napadnutého rozhodnutia), zatiaľ čo dohody medzi spracovateľmi mali oveľa širší predmet, pretože kartel sa zameriaval najmä na určenie maximálnych alebo priemerných cien dodávok, ako aj na rozdelenie množstiev tabaku, ktoré mali jednotliví spracovatelia nakúpiť a príslušných zdrojov zásobovania (odôvodnenie 363 napadnutého rozhodnutia).

241 Z viacerých skutočností obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí a v spise však vyplýva, že stretnutia spracovateľov konané od roku 1999 mali takisto širší predmet a neboli zamerané výlučne len na koordináciu postoja, ktorý malo zaujať APTI pri uzatváraní medziodvetvových dohôd.

242 Napríklad z odôvodnenia 186 napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že spracovatelia uzatvorili v roku 1999 tajnú dohodu, ktorá bola podľa Komisie svojou formou a obsahom veľmi podobná dohode Villa Grazioli zo septembra 1998 (pozri odôvodnenie 142 napadnutého rozhodnutia). Táto dohoda, tvoriaca prílohu k vyjadreniu k žalobe sa týkala najmä stanovenia nákupných cien surového tabaku (Burley a Bright) od „tretích baliarní", rozdelenia „tretích baliarní" medzi jednotlivých spracovateľov podľa presne stanovených množstiev a bojkot „tretích baliarní", ktoré sa nepripojili ku Cogentab (pozri odôvodnenie 186 napadnutého rozhodnutia).

243 Navyše z odôvodnení 202 až 204 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v roku 2000 prebiehala medzi spracovateľmi nepretržitá spolupráca. Transcatab však nijako nepreukázala, že táto spolupráca spočívala výlučne v prejednávaní postoja, ktorý mali zaujať v rámci APTI. Naopak z odôvodnenia 204 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že spracovatelia zorganizovali na 21. septembra 2000 stretnutie, aby vytvorili spoločný koordinačný mechanizmus na úrovni riaditeľov zodpovedných za nákupy.

244 Z odôvodnenia 212 napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že 14. septembra 2001 sa konalo stretnutie riaditeľov a riaditeľov zodpovedných za nákupy spoločností Deltafina, Dimon a Transcatab, na ktorom sa podľa navrhovaného programu nemala prejednávať len medziodvetvová dohoda medzi APTI a Unitab, ale ďalšími z bodov tohto programu boli tiež vzájomné vzťahy medzi uvedenými podnikmi, nákupy od „tretích baliarní", vzťahy so spoločnosťou Romana Tabacchi, a tiež budúce stratégie.

245 Všetky tieto príklady svedčia o tom, že predmetom stretnutí spracovateľov konaných v rokoch 1999 až 2002 neboli výlučne medziodvetvové dohody tak, ako to tvrdí Transcatab, ale že kartel spracovateľov naopak v tomto období ďalej fungoval súbežne s medziodvetvovými dohodami. Napokon Transcatab nijako nepreukázala, že by sa Komisia dopustila nesprávneho posúdenia, keď nekonštatovala, že správanie

spracovateľov v rokoch 1999 až 2002 bolo zamerané výlučne na prípravu uzavretia medziodvetvových dohôd.

246 So zreteľom na vyššie uvedené treba vyvodiť záver, že prvú výhradu, ktorú spoločnosť Transcatab uvádza v rámci tejto časti žalobného dôvodu treba zamietnuť.

— O neexistencii škodlivého dosahu na spotrebiteľov

247 Tvrdenie spoločnosti Transcatab, že Komisia zvýšila pokutu o 10 % za rok neoprávnene, pretože porušenie nemalo škodlivý dosah na spotrebiteľov, nie je ani právne ani vecne podložené.

248 Po prvé, ani z článku 23 nariadenia č. 1/2003, ani z bodu 1 B tretieho odseku usmernení, o ktoré sa opiera Transcatab, nemožno vyvodiť, že tieto ustanovenia podmieňujú zvýšenie pokuty uloženej za dlhodobé porušenia vzniku dlho trvajúcich škodlivých účinkov na spotrebiteľov. Časť usmernení, na ktorú odkazuje Transcatab predstavuje všeobecné odôvodnenie politiky v oblasti ukladania pokút stanovenú v usmerneniach, a najmä zmien oproti predchádzajúcej praxi. Transcatab nemôže teda zakladať svoje tvrdenie na tomto ustanovení usmernení.

249 Po druhé, na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Transcatab, neexistencia dopadu kartelu na trh nebola nikdy preukázaná, a teda už vôbec nie neexistencia jeho škodlivých účinkov na spotrebiteľov. Údaje, ktoré uviedla Transcatab v rámci druhého žalobného dôvodu neumožňujú totiž preukázať neexistenciu takýchto účinkov, pretože tieto mohli byť ovplyvnené inými faktormi (pozri najmä bod 168 vyššie). Okolnosť, že

kartel trval viac rokov napokon svedčí o tom, že spracovatelia sa nedomnievali, že by bol zbytočný a že by nevyvolával nijaké účinky. Predpoklad, na ktorom sa zakladá tvrdenie spoločnosti Transcatab je teda nesprávny.

250 Za týchto podmienok treba teda prvú časť tretieho žalobného dôvodu zamietnuť v celom rozsahu.

O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení zásady ne bis in idem *a na nedostatku odôvodnenia*

Tvrdenia účastníkov konania

251 Spoločnosť Transcatab tvrdí, že Komisia porušila zásadu *ne bis in idem*. Komisia v napadnutom rozhodnutí usúdila, že zodpovednosť za uzavretie medziodvetvových dohôd v rokoch 1999 až 2002 sa má pripísať výlučne APTI. Keďže však Komisia neposudzovala oddelene obdobie rokov 1995 až 1998 a obdobie rokov 1999 až 2002, pripísala spracovateľom zodpovednosť za správanie súvisiace s medziodvetvovými dohodami, za ktoré už uznala ako výlučne zodpovedné združenie APTI.

252 Skutočnosti, ktoré sa v prejednávanej veci, pokiaľ ide o obdobie rokov 1999 až 2002 vytýkajú združeniu APTI sú totožné so skutočnosťami vytýkanými spoločnosti Transcatab, pretože stretnutia spracovateľov v uvedenom období boli prípravnými

stretnutiami stretnutí APTI. Navyše v tomto prípade existuje totožnosť porušiteľov, pretože je známe, že profesijné združenia sú subjektmi zastupujúcimi svojich členov. Preto Komisia sankcionovala spracovateľov dvakrát za to isté porušenie. Spracovateľom bola prvý krát uložená sankcia ako členom APTI a následne boli sankcionovaní individuálne. V dôsledku toho bola spracovateľom uložená príliš vysoká pokuta a rozhodnutie nebolo v tomto smere odôvodnené.

253 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

254 Najskôr treba pripomenúť, že zásada *ne bis in idem*, ktorá je zakotvená aj v článku 4 protokolu č. 7 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorej dodržiavanie zabezpečuje súd. V oblasti práva hospodárskej súťaže táto zásada zakazuje, aby Komisia znova uznala podnik za zodpovedný alebo ho stíhala z dôvodu protisúťažného správania, za ktoré už bol sankcionovaný alebo vo vzťahu ku ktorému bolo rozhodnuté, že zaň nie je zodpovedný, a to skorším rozhodnutím Komisie, proti ktorému už nemožno podať žalobu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, body 85 a 86, a Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 224 vyššie, body 130 a 131). Uplatnenie zásady *ne bis in idem* podlieha trojitej podmienke totožnosti skutkov, porušovateľa a chráneného právneho záujmu. Táto zásada teda zakazuje sankcionovať tú istú osobu viac ako jedenkrát za to isté nezákonné správanie, aby sa chránila tá istá právna hodnota (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 338, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2006, FNCBV a i./Komisia, T-217/03 a T-245/03, Zb. s. II-4987, bod 340).

255 V prejednávanej veci nie je splnená prvá podmienka, to znamená, že neexistuje totožnosť skutkov. Totiž aj za predpokladu, že by sa časť niektorých protisúťažných správaní vytýkaných spracovateľom, najmä spolupráca zameraná na určenie správania APTI (odôvodnenie 244 napadnutého rozhodnutia) do istej miery prekrývala so správaním vytýkaným APTI, teda správaním spočívajúcim vo vymedzení jeho postoja, ktorý malo zaujať pri rokovaniach o cenách pri uzatváraní medziodvetvových dohôd s Unitab (odôvodnenia 253 a 254 napadnutého rozhodnutia), je potrebné konštatovať, že ide o dve odlišné správania. Spolupráca, ktorá predchádza prijatiu rozhodnutia nie je totiž totožná s prijatím rozhodnutia v úzkom zmysle slova.

256 Navyše, ako bolo uvedené v rámci prvej časti tohto žalobného dôvodu, spolupráca medzi spracovateľmi zameraná na určenie správania APTI bola súčasťou širšej stratégie kartelu spracovateľov, predstavujúcou jej významný prvok (pozri odôvodnenie 244 napadnutého rozhodnutia). V tejto súvislosti treba tiež poukázať na to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí jasne a presne uviedla, že APTI a spracovatelia boli sankcionovaní za rozdielne porušenia (pozri pokiaľ ide o APTI odôvodnenia 253, 254 a 270 až 273 a pokiaľ ide o spracovateľov odôvodnenia 240 až 252, ako aj 264 až 269 napadnutého rozhodnutia).

257 Za týchto okolností spoločnosť Transcatab nemôže tvrdiť, že v prejednávanej veci boli skutky vytýkané spracovateľom totožné so skutkami vytýkanými združeniu APTI.

258 Čo sa týka druhej podmienky, teda totožnosti porušovateľov, treba konštatovať, že ani táto podmienka nie je v tejto veci splnená. Aj keď je totiž spoločnosť Transcatab členom združenia APTI, ide o odlišné subjekty, pretože APTI je subjektom s vlastnou právnou subjektivitou, ktorý má vlastný predmet činnosti a vlastné ciele, ktoré sú odlišné a ktoré nesúvisia s predmetom činnosti a s cieľmi spoločnosti Transcatab (pozri v tomto zmysle rozsudok FNCBV a i./Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 128).

259 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci nie je splnená ani podmienka totožnosti skutkov, ani podmienka totožnosti porušiteľov, pretože napadnuté rozhodnutie nesankcionuje viackrát tie isté subjekty alebo tie isté osoby za tie isté skutky. Preto treba konštatovať, že zásada *ne bis in idem* nebola porušená.

260 Pokiaľ ide o výhradu, ktorá sa zakladá na nedostatku odôvodnenia, treba uviesť, že keďže správania vytýkané spracovateľom a správania vytýkané združeniu APTI boli rozdielnymi správaniami, ktorých sa dopustili rozdielne subjekty, Komisia nebola povinná uviesť odôvodnenia týkajúce sa uplatnenia zásady *ne bis in idem*. Navyše Komisia vôbec v napadnutom rozhodnutí nezamenila zodpovednosť združenia APTI za zodpovednosť spracovateľov. Najmä z odôvodnení citovaných v bode 256 vyššie jasne a jednoznačne vyplývajú v tomto smere v súlade s judikatúrou citovanou v bode 174 vyššie, úvahy Komisie, ktoré umožňujú spoločnosti Transcatab spoznať dôvody prijatého opatrenia, ktoré je jej určené a Všeobecnému súdu vykonať súdne preskúmanie.

261 S ohľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť túto časť žalobného dôvodu v celom rozsahu.

O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

Tvrdenia účastníkov konania

262 Transcatab subsidiárne tvrdí, že spracovatelia boli presvedčení, že zmluvy uzatvárané s pestovateľmi sa spravujú vnútroštátnou právnou úpravou, najmä zákonom č. 88/88 a medziodvetvovými dohodami. Pokiaľ ide o medziodvetvové dohody, Komisia

uznala, že uplatniteľný právny rámec mohol vyvolať značnú mieru neistoty, pokiaľ ide o zákonnosť praktík APTI. Z toho dôvodu uložila združeniu APTI symbolickú pokutu len vo výške 1 000 eur. Transcatab sa pýta, prečo Komisia nepoužila tie isté úvahy aj v jej prípade, keď mala dostatočné dôkazy preukazujúce, že správanie spracovateľov v rokoch 1999 až 2002, ktoré im bolo vytýkané spočívalo skoro výlučne v predbežných stretnutiach, ktorých cieľom bolo určiť spoločný postoj v rámci APTI. Odlišný záver týkajúci sa správania APTI a spoločnosti Transcatab má za následok porušenie zásady rovnosti zaobchádzania.

263 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

264 Treba pripomenúť, že ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 202 vyššie, zásada rovnosti zaobchádzania je porušená len vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne, alebo sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené.

265 V prejednávanej veci treba po prvé uviesť, že tak, ako bolo konštatované v rámci druhej časti tohto žalobného dôvodu (pozri bod 256 vyššie), spracovatelia a združenie APTI boli sankcionovaní za rozdielne porušenia (pozri príslušné odôvodnenia 240 až 252 a 253 a 254 napadnutého rozhodnutia).

266 Pritom pokiaľ ide konkrétne o obdobie od roku 1999, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že spracovateľom bola uložená sankcia za viacero protisúťažných správaní, ktoré boli súčasťou tej istej stratégie kartelu, ktorý sa začal už pred rokom 1999. Spracovatelia boli totiž sankcionovaní jednak za správanie nesúvisiace s medziodvetvovými dohodami, ktoré spočívalo v koordinácii ich cien, a jednak za súbežné správanie spočívajúce v spolupráci zameranej na vymedzenie správania APTI (pozri najmä odôvodnenie 244 napadnutého rozhodnutia).

267 Naopak združenie APTI bolo považované za zodpovedné len za správanie spojené s uzatvorením medziodvetvových dohôd. Komisia sa domnievala, že APTI nemožno považovať za zodpovedné za jediné a nepretržité porušovanie, ktorého sa dopustili spracovatelia, pretože spis Komisie neobsahuje nijakú skutočnosť, ktorá by naznačovala, že toto združenie sa podieľalo, alebo že by vedelo o celkovom pláne stanovenom spracovateľmi, ktorý bol zameraný na koordináciu ich správania v oblasti nákupov (pozri odôvodnenia 270 a 271 napadnutého rozhodnutia).

268 Po druhé, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pôsobnosť kartelu spracovateľov prekračovala aj po roku 1999 rámec ustanovení zákona č. 88/88 (pozri tiež body 240 až 245 vyššie). Spoločnosť Transcatab nemôže teda tvrdiť, že právny rámec odôvodňoval uložiť spracovateľom symbolickú pokutu, aká bola uložená združeniu APTI (pozri v tento súvislosti úvahy v bodoch 298 až 311 nižšie).

269 V dôsledku toho treba vyvodiť záver, že situácia spracovateľov, a najmä spoločnosti Transcatab a situácia združenia APTI sú pokiaľ ide o porušenia, ku ktorým došlo v rokoch 1999 až 2002, neporovnateľné. Za týchto okolností sa spoločnosť Transcatab nemôže dovolávať porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.

270 Vzhľadom na všetky predchádzajú úvahy je potrebné zamietnuť tretí žalobný dôvod v celom rozsahu.

4. *O štvrtom žalobnom dôvode týkajúcom sa niektorých poľahčujúcich okolností*

O prvej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na nevykonaní kartelových dohôd

Tvrdenia účastníkov konania

271 Spoločnosť Transcatab v prvom rade vytýka Komisii, že jej nepriznala poľahčujúcu okolnosť stanovenú v bode 3 druhej zarážke usmernení založenú na skutočnom nerealizovaní porušujúcich dohovorov alebo praktík. Transcatab tvrdí, že už v rámci prvej časti druhého žalobného dôvodu preukázala, že spracovatelia nevykonali väčšinu svojich dohôd. Tento záver vyplýva zo skutočnosti, že tieto dohody nemali na trhu účinky.

272 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

273 Po prvé treba pripomenúť, že poľahčujúca okolnosť uvedená v bode 3 druhej zarážke usmernení, týkajúca sa nerealizovania porušujúcich dohovorov alebo praktík v praxi sa zakladá na správaní jednotlivých podnikov. Z toho vyplýva, že na účely hodnotenia uvedenej poľahčujúcej okolnosti nie je opodstatnené zohľadniť účinky vyplývajúce

z porušenia ako celku, ktoré sa musia brať do úvahy pri posúdení skutočného dopadu porušenia na trh na účely hodnotenia jeho závažnosti (bod 1 A prvý odsek usmernení), ale individuálne správanie každého podniku, aby sa preskúmala pomerná závažnosť účasti každého podniku na porušení (rozsudky Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 384, a Gütermann a Zwicky/Komisia, už citovaný v bode 146 vyššie, bod 178).

274 Spoločnosť Transcatab nemôže teda z toho, že kartel nemal konkrétny dopad na ceny vyvodiť záver, že Komisia sa pri uplatnení tejto poľahčujúcej okolnosti dopustila pochybenia.

275 Po druhé, v každom prípade treba tiež pripomenúť, že z judikatúry jasne vyplýva, že na to, aby sa na porušovateľov uplatnil bod 3 druhá zarážka usmernení, musia preukázať, že sa správali súťažne, alebo že aspoň jednoznačne a v značnej miere porušovali povinnosti, ktorých účelom bolo vykonávanie kartelu, a to natoľko, že narušili jeho fungovanie, a že k dohode ani zdanlivo nepristúpili a nepodnecovali tak iné podniky, aby vykonávali predmetný kartel (rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia, T-50/00, Zb. s. II-2395, bod 292, a v tomto zmysle z 15. marca 2006, Daiichi Pharmaceutical/Komisia, T-26/02, Zb. s. II-713, bod 113).

276 Pritom v prejednávanej veci Transcatab vôbec netvrdí, že by sa jednoznačne a v značnej miere tak bránila vykonávaniu predmetného kartelu, že narušila jeho samotné fungovanie. Nemôže teda tvrdiť, že Komisia sa tým, že jej nepriznala predmetnú poľahčujúcu okolnosť, dopustila pochybenia.

277 Nakoniec treba konštatovať, po prvé, že Komisia v odôvodnení č. 383 napadnutého rozhodnutia preukázala fungovanie kartelu a po druhé, že Transcatab síce tvrdí, že „väčšina“ dohôd nebola vykonaná, uznáva však, že predmetné kartely fungovali aspoň čiastočne (pozri bod 239 vyššie).

278 Vzhľadom na predchádzajúce okolnosti je potrebné túto časť žalobného dôvodu zamietnuť.

O druhej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na ukončení sporných činností pred zásahom Komisie

Tvrdenia účastníkov konania

279 Transcatab vytýka Komisii, že jej nepriznala poľahčujúcu okolnosť upravenú v bode 3 tretej zarážke usmernení, založenú na ukončení porušovania po prvých zásahoch Komisie.

280 Po prvé, usmernenia nijako nespájajú uplatnenie tejto poľahčujúcej okolnosti s mierou závažnosti porušenia, takže uvedená poľahčujúca okolnosť sa uplatní aj v prípadoch závažných a veľmi závažných porušení. Po druhé, spoločnosť Transcatab sa po prvom zásahu Komisie nedopustila nijakého konania, ktoré by bolo v rozpore s právnou úpravou v oblasti hospodárskej súťaže. Po tretie, Komisia nezohľadnila osobitosť odvetvia surového tabaku. Po štvrté, uvedená poľahčujúca okolnosť nebola uplatnená v dôsledku zmeny judikatúry v oblasti pokút, ku ktorej došlo na základe rozsudku

Súdu prvého stupňa z 15. júna 2005 vo veci Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03 (neuverejnený v Zbierke). Tento rozsudok, ktorý bol prijatý po začatí konania zasahuje do legitímnej dôvery spoločnosti Transcatab, ktorá z dôvodu, že po prvých zásahoch Komisie ukončila porušovanie, očakávala priznanie zníženia pokuty.

281 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

282 Treba pripomenúť, že v bode 3 tretej zarážke usmernení sa stanovuje, že základná suma pokuty, ktorú stanovila Komisia, sa zníži najmä vtedy, keď dotknutý podnik ukončí porušovanie po prvých zásahoch Komisie.

283 Podľa ustálenej judikatúry zníženie pokuty z dôvodu ukončenia porušovania po prvých zásahoch Komisie, však nemôže byť automatické, ale závisí od posúdenia okolností konkrétneho prípadu Komisiou v rámci jej voľnej úvahy (pozri rozsudok Carbone-Lorraine/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 228 a tam citovanú judikatúru). Okolnosti konkrétneho prípadu môžu Komisiu viesť k tomu, že neprizná takéto zníženie základnej čiastky pokuty podniku, ktorý sa zúčastnil na nezákonnej dohode (rozsudok z 19. marca 2009, Archer Daniels Midland/Komisia, už citovaný v bode 162 vyššie, bod 148).

284 Súdny dvor totiž vyhlásil, že keby sa na poľahčujúcu okolnosť prihliadalo v situáciách, keď sa podnik zúčastňuje na zjavne protiprávnej dohode, o ktorej vedel alebo nemohol nevedieť, že predstavuje porušenie, mohlo by to podnecovať iné podniky, aby v tajných dohodách pokračovali čo najdlhšie v nádeji, že ich správanie nebude nikdy odhalené, pričom by vedeli, že po jeho odhalení môžu dosiahnuť zníženie pokuty, ak porušenie ukončia. Takéto uplatnenie poľahčujúcej okolnosti by anulovalo akýkoľvek odstrašujúci účinok uloženej pokuty a ohrozilo by potrebný účinok článku 81 ods. 1 ES (rozsudok z 19. marca 2009, Archer Daniels Midland/Komisia, už citovaný v bode 162 vyššie, bod 149). Súd prvého stupňa však už výslovne uviedol, že ukončenie úmyselného porušovania nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť, pokiaľ k nemu došlo po zásahu Komisie (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Ensidesa/Komisia, T -157/94, Zb. s. II-707, bod 498, a Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 229).

285 V prejednávanom prípade sa predmetné porušovanie týkalo tajného kartelu, ktorého cieľom bolo najmä určenie cien a rozdelenie dodávateľov a nakupovaných množstiev. Preto je tento typ kartelu, ako bolo uvedené v bode 137 vyššie, výslovne zakázaný článkom 81 ods. 1 písm. a) a b) ES a predstavuje porušenie, ktoré judikatúra kvalifikuje ako obzvlášť závažné, pretože zahŕňa priamy zásah do podstaty hospodárskej súťaže na relevantnom trhu. Navyše v tejto veci, ako bolo uvedené v bode 170 vyššie, spracovatelia sa protisúťažného konania, za ktoré boli sankcionovaní dopustili vedome a viackrát sa dohodli na opatreniach, ktoré mali zabezpečiť účinné fungovanie kartelu.

286 So zreteľom na judikatúru citovanú v bodoch 283 a 284 vyššie Transcatab teda nemôže tvrdiť, že Komisia sa dopustila pochybenia, keď jej nepriznala poľahčujúcu okolnosť, ktorú si uplatňovala.

287 Konkrétne tvrdenia uvedené spoločnosťou Transcatab nemôžu tento záver spochybniť.

288 Totiž vzhľadom na vyššie uvedenú judikatúru okolnosť, že Transcatab sa po prvom zásahu Komisie nedopustila nijakého protiprávneho správania, nemá za následok povinnosť Komisie uplatniť predmetnú poľahčujúcu okolnosť. Okrem toho osobitosti tohto odvetvia, akými sú neexistencia predchádzajúcich rozhodnutí, ktorej sa dovoláva Transcatab a jeho právna úprava môžu síce prípadne zohrávať určitú úlohu pri posudzovaní iných poľahčujúcich okolností (pozri najmä tretiu a piatu časť tohto žalobného dôvodu), nie sú však relevantnými skutočnosťami na účely priznania predmetnej poľahčujúcej okolnosti.

289 Nakoniec čo sa týka údajného porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery, treba pripomenúť, že podľa judikatúry, ako bolo uvedené v bode 208 vyššie, právo dovolávať sa tejto zásady predpokladá splnenie troch podmienok. Po prvé dotknutej osobe museli byť zo strany administratívy poskytnuté presné, nepodmienečné a zhodné záruky pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov. Po druhé tieto záruky musia byť spôsobilé vyvolať legitímne očakávanie u toho, komu sú určené. Po tretie poskytnuté záruky musia byť v súlade s platnými predpismi (pozri judikatúru citovanú v bode 208 vyššie).

290 V tejto súvislosti stačí uviesť, že v prejednávanej veci nie je splnená prvá z týchto podmienok, pretože spoločnosť Transcatab sa nemôže dovolávať nijakej presnej, nepodmienečnej a zhodnej záruky zo strany Komisie, že ak po prvom zásahu Komisie ukončí svoje protiprávne správanie, bude jej priznané zníženie pokuty.

291 Navyše treba pripomenúť, že zo samotnej skutočnosti, že Komisia vo svojej skoršej rozhodovacej praxi usúdila, že určité skutočnosti predstavujú poľahčujúce okolnosti na účely stanovenia výšky pokuty, nevyplýva, že je povinná pridŕžať sa rovnakého posúdenia v neskoršom rozhodnutí (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mayr-Melnhof/Komisia, T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 368, a LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 337). Za týchto okolností spoločnosť Transcatab nemôže argumentovať tým, že Komisia uvedenú poľahčujúcu okolnosť v iných prípadoch uznala. Navyše rozsudok z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 280 vyššie, na ktorý sa odkazuje v odôvodení 382 napadnutého rozhodnutia v nijakom prípade nepredstavuje zmenu judikatúry, pretože ako správne konštatovala Komisia, Súd prvého stupňa už pred vyhlásením tohto rozsudku výslovne uviedol, že ukončenie úmyselného porušovania nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť, keďže k nemu došlo po zásahu Komisie (rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. marca 1999, Aristrain/Komisia, T-156/94, Zb. s. II-645, bod 137, a Ensidesa/Komisia, už citovaný v bode 284 vyššie, bod 498). Spoločnosť Transcatab sa teda nemôže v tomto smere dovolávať legitímnej dôvery.

292 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa druhá časť štvrtého žalobného dôvodu preto musí zamietnuť.

O tretej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na existencii dôvodnej pochybnosti pokiaľ ide o to, či má sporné správanie charakter porušenia

293 V rámci tejto časti žalobného dôvodu spoločnosť Transcatab uvádza v podstate dve výhrady. Po prvé tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia tým, že nezohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť existenciu dôvodnej pochybnosti pokiaľ ide o to, či má sporné správanie charakter porušenia. Po druhé sa domáha porušenia zásady rovnosti zaobchádzania so zreteľom na konanie vo veci Surový tabak – Španielsko.

O existencii dôvodnej pochybnosti pokiaľ ide o to, či má sporné správanie charakter porušenia

— Tvrdenia účastníkov konania

294 Transcatab tvrdí, že nejasný európsky a vnútroštátny právny rámec vyvolal dôvodné pochybnosti pokiaľ ide o to, či má správanie spracovateľov surového tabaku a združenia APTI v Taliansku charakter porušenia. Komisia mala preto uplatniť poľahčujúcu okolnosť upravenú v bode 3 štvrtej zarážke usmernení a prinajmenšom znížiť pokuty uložené jednotlivým spracovateľom. Komisia neodôvodnila svoje rozhodnutie zamietnuť žiadosť spoločnosti Transcatab o priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti.

295 Transcatab tvrdí najmä, že nariadenie Rady č. 26 zo 4. apríla 1962 uplatňujúce určité pravidlá hospodárskej súťaže vo výrobe a obchode s poľnohospodárskymi produktmi (Ú. v. ES 30, s. 993; Mim. vyd. 03/001, s. 6) stanovuje, že za určitých podmienok sa neuplatňuje na dohody potrebné na dosiahnutie cieľov stanovených v článku 33 ES. Pritom dohody medzi spracovateľmi sa považovali za dohody potrebné na uskutočnenie cieľov stanovených v článku 33 ES. Tieto dohody boli totiž potrebné na zabezpečenie racionálneho rozvoja poľnohospodárskej výroby a na stabilizáciu a zachovanie talianskeho trhu. Ich úlohou malo byť obmedzenie príjmov sprostredkovateľov bez zníženia, ba dokonca zvýšenia príjmov poľnohospodárov. Transcatab tvrdí, že preukázala, že dohody medzi spracovateľmi sú s prihliadnutím na osobitný skutkový rámec prejednávanej veci zamerané na uskutočnenie cieľov stanovených v článku 33 ES. Tieto úvahy spolu s ďalšími rozhodnutiami Únie v odvetví tabaku vyvolali u spracovateľov dôvodné pochybnosti v otázke súladu sporných správaní s pravidlami hospodárskej súťaže.

296 Transcatab sa domnieva, že vnútroštátna právna úprava, a najmä zákon č. 88/88, mohla vyvolať značnú mieru neistoty aj pokiaľ ide o zákonnosť vytýkaných správaní. Komisia v napadnutom rozhodnutí mala spracovateľom uznať túto okolnosť tak, ako to urobila v prípade APTI a Unitab, ktorým uložila symbolické pokuty vo výške 1 000 eur.

297 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

— Posúdenie Všeobecným súdom

298 Najskôr treba uviesť, že táto vec sa týka účasti na horizontálnom karteli týkajúcom sa najmä určovania cien, ktorého existenciu jeho členovia niekoľko rokov utajovali. Ide teda o zjavné a obzvlášť závažné porušenie článku 81 ES. Navyše dotknutý podnik je jedným z hlavných talianskych spracovateľov surového tabaku, ktorý je súčasťou jednej z najväčších nezávislých skupín obchodníkov s tabakovými listami na svete. Tento podnik teda disponoval hmotnými a duševnými zdrojmi, ktoré mu umožňovali posúdiť charakteristické črty jeho regulačného prostredia a dôsledky, ktoré by mohli z jeho správania vyplývať najmä z hľadiska práva hospodárskej súťaže. Preto sa nemožno odôvodnene domnievať, že by spoločnosť Transcatab mohla mať pochybnosti pokiaľ ide o to, či má jej správanie charakter porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, bod 406, a Carbone-Lorraine/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 229).

299 Po prvé, čo sa týka konkrétne nariadenia č. 26, na ktoré odkazuje Transcatab, treba uviesť, že uvedené nariadenie, a najmä jeho článok 2 stanovuje výnimku z uplatnenia článku 81 ods. 1 ES na dohody, rozhodnutia a postupy, ktoré sa týkajú výroby alebo predaja poľnohospodárskych výrobkov vymenovaných v prílohe I Zmluvy ES – medzi

ktoré patrí najmä surový tabak –, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou národnej trhovej organizácie alebo sú potrebné na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 33 ES.

300 Z judikatúry vyplýva, že pokiaľ ide o výnimku zo všeobecne uplatniteľného pravidla článku 81 ods. 1 ES, článok 2 nariadenia č. 26 sa má vykladať zužujúco. Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že článok 2 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 26, ktorý upravuje uvedenú výnimku, sa uplatňuje len vtedy, ak predmetná dohoda umožňuje dosiahnutie všetkých cieľov článku 33 ES. Napokon, ako vyplýva aj zo samotného znenia článku 2 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 26, predmetná dohoda musí byť „potrebná" na dosiahnutie uvedených cieľov (pozri rozsudok FNCBV a i./Komisia, už citovaný v bode 254 vyššie, bod 199 a tam citovanú judikatúru).

301 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že Komisia v odôvodneniach 303 až 313 napadnutého rozhodnutia výslovne vylúčila použitie výnimiek z uplatnenia článku 81 ods. 1 ES stanovených v článku 2 nariadenia č. 26 v prejednávanej veci. Transcatab nenamieta proti tomuto posúdeniu, ani proti záveru Komisie, ale len tvrdí, že dotknutá právna úprava vyvolala u nej dôvodné pochybnosti a že Komisia mala túto okolnosť zohľadniť.

302 Ďalej treba uviesť, že nariadenie č. 26 v článku 2 ods. 2 a 3 stanovuje osobitný postup, ktorý umožňuje Komisii určiť, na ktoré dohody možno uplatniť výnimky stanovené v ods. 2. V rámci tohto postupu sa Komisia najmä poradí s členskými štátmi a dotknutými podnikmi alebo združeniami.

303 Nijaká skutočnosť uvedená v spise pritom nenaznačuje, že tieto dohody medzi spracovateľmi boli na účely poskytnutia výnimky podľa tohto osobitného postupu oznámené Komisii. Transcatab však netvrdí, že by tieto dohody boli Komisii oznámené. Naopak z niektorých poznámok vyhotovených zástupcami spoločnosti Dimon Italia počas stretnutia APTI zo 4. apríla 2002 (pozri bod 4 vyššie) výslovne vyplýva, že uvedené dohody neboli Komisii oznámené, čo Transcatab nespochybňuje. Keďže dohody neboli oznámené a nedošlo k formálnemu konaniu, Transcatab nemôže tvrdiť, že spracovatelia mali pochybnosti o tom, či sa výnimka upravená nariadením č. 26 môže vzťahovať na ich dohody. Navyše v systéme, akým je systém podľa nariadenia č. 26, je vylúčené, aby mohli súkromné osoby rozhodnúť namiesto Komisie o tom, aké nástroje sú najvhodnejšie na dosiahnutie cieľov stanovených v článku 33 ES, a podniknúť tak protiprávne kroky, ktoré by boli odôvodnené tým, že sledovali tieto ciele.

304 Z napadnutého rozhodnutia nakoniec vyplýva, že kartel mal od svojho začiatku zjavne protisúťažný cieľ (pozri napríklad odôvodnenie 111 napadnutého rozhodnutia). Okolnosti prejednávanej veci nenaznačujú tomu, a napokon ani Transcatab to nijako nepreukázala, že spracovatelia mali v úmysle sledovať prostredníctvom nezákonných dohôd ciele stanovené v článku 33 ES.

305 Komisia v tejto súvislosti rozhodla, že udržiavanie účinnej hospodárskej súťaže na trhoch s poľnohospodárskymi výrobkami je súčasťou cieľov spoločnej poľnohospodárskej politiky a spoločnej organizácie dotknutých trhov (pozri odôvodnenie 311 napadnutého rozhodnutia a rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 2003, Milk Marque a National Farmers' Union, C-137/00, Zb. s. I-7975, bod 57). Transcatab teda nemôže tvrdiť, že dohody, ktoré majú zjavne protisúťažnú povahu, ako v prípade kartelu spracovateľov v prejednávanej veci, sledovali ciele stanovené v článku 33 ods. 1 ES.

306 So zreteľom na všetky tieto úvahy treba konštatovať, že Transcatab sa nemôže oprávnene domáhať toho, že nariadenie č. 26 vyvolalo u nej dôvodné pochybnosti pokiaľ ide o to, či má dotknutý kartel charakter porušenia.

307 Po druhé, pokiaľ ide o vnútroštátnu právnu úpravu, treba uviesť, že Komisia v odôvodnení 323 napadnutého rozhodnutia uviedla, že kartel spracovateľov nespadá do pôsobnosti zákona č. 88/88, pretože sa zameriaval najmä na určenie maximálnych a priemerných cien dodávok, ako aj na rozdelenie množstiev a dodávateľov, zatiaľ čo cieľom citovaného zákona bolo zabezpečiť pre poľnohospodárov minimálne ceny.

308 Keďže činnosti kartelu nespadali do oblasti pôsobnosti vnútroštátnej právnej úpravy, spracovatelia nemohli mať vzhľadom na uvedenú právnu úpravu pochybnosti o protiprávnosti svojho správania.

309 So zreteľom na úvahy uvedené v bode 298 vyššie je preto potrebné vyvodiť záver, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď nepriznala zníženie pokuty z dôvodu predmetnej poľahčujúcej okolnosti.

310 Pokiaľ ide o výhradu predloženú v rámci repliky, ktorá sa zakladá na údajnom nedostatku odôvodnenia v súvislosti s odmietnutím uznania predmetnej poľahčujúcej okolnosti, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že Komisia je síce na základe článku 253 ES povinná odôvodniť svoje rozhodnutia uvedením skutkových okolností, od ktorých závisí odôvodnenie rozhodnutia a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu, toto ustanovenie však nepožaduje, aby Komisia prejednávala všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré sa preberali v priebehu správneho konania (rozsudok Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, už citovaný v bode 173 vyššie, body 14 a 15, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Fiskeby Board/Komisia, T-319/94, Zb. s. II-1331, bod 127).

311 Preto nemožno argumentovať tým, že Komisia v časti napadnutého rozhodnutia venovanej poľahčujúcim okolnostiam nevysvetlila, prečo sa domnievala, že nemusí zobrať do úvahy určité skutočnosti, ktoré v tomto ohľade uviedla Transcatab vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách. Napokon v každom prípade treba konštatovať, že Komisia sa v odôvodneniach 303 až 324 napadnutého rozhodnutia venovala preskúmaniu jednak dosahu nariadenia č. 26, ako aj vnútroštátnej právnej úpravy.

O rozdielnom zaobchádzaní so zreteľom na vec Surový tabak – Španielsko

— Tvrdenia účastníkov konania

312 Transcatab tvrdí, že okolnosť, že Komisia nezohľadnila dotknutú poľahčujúcu okolnosť v takto nejasnom právnom rámci, o aký ide v tomto prípade, viedla k veľmi rozdielnemu zaobchádzaniu medzi talianskymi spracovateľmi a španielskymi spracovateľmi. Napadnuté rozhodnutie je v tomto smere zjavne nelogicky odôvodnené, pretože nezohľadňuje niektoré úvahy uvedené v rozhodnutí vo veci Surový tabak – Španielsko, ktorá je veľmi podobná s prejednávaným prípadom. Komisia v prípade Španielska najmä usúdila, že právny rámec a správanie španielskej vlády mohli vyvolať neistotu v takej miere, že je odôvodnené priznať zníženie pokuty o 40 % nielen profesijným združeniam, ale aj jednotlivým spracovateľom.

313 Komisia v prejednávanej veci, v ktorej je situácia skoro totožná, dospela však k záveru, že na kartel spracovateľov sa v plnej miere vzťahuje článok 81 ES, pretože sa zameriaval najmä na určenie maximálnych alebo priemerných cien, zatiaľ čo zákon č. 88/88 upravoval minimálne ceny. Pritom zákon vo veci Surový tabak – Španielsko tiež upravoval len stanovenie minimálnych cien.

314 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

— Posúdenie Všeobecným súdom

315 Touto výhradou sa Transcatab domáha porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, pretože v podobnom prípade, ako v tejto veci, konkrétne v prípade Surový tabak – Španielsko, Komisia spracovateľom priznala predmetnú poľahčujúcu okolnosť.

316 V bodoch 202 a 264 vyššie sa v už tejto súvislosti uvádza, že podľa ustálenej judikatúry je zásada rovnosti zaobchádzania porušená iba vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené.

317 V prejednávanej veci z porovnania týchto dvoch predmetných rozhodnutí, pokiaľ ide o vplyv vnútroštátneho právneho rámca na sporné praktiky, vyplýva, že medzi danými situáciami existovali značné rozdiely. Konkrétne v odôvodnení 52 a nasl., 349 a nasl., 426 až 429, 437 a 438 rozhodnutia Surový tabak – Španielsko bolo uvedené, že verejné orgány v Španielsku mali dôležitú úlohu pri rokovaniach o dohodách

medzi producentmi a spracovateľmi. Išlo o rokovania, ktoré boli označené ako „verejné“. V Španielsku, dokonca existuje „prax ministerstva, ktorá povoľuje a podnecuje účastníkov k tomu, aby kolektívne vyjednávali podmienky nákupu a predaja tabaku, a aj jeho cien“ (odôvodnenie 60 rozhodnutia Surový tabak – Španielsko). Komisia na základe toho dospela k záveru, že „verejné vyjednávania a dohody medzi zástupcami producentov a spracovateľmi stanovili aspoň do určitej miery vecný rámec (osobitne pokiaľ ide o príležitosti dohodnúť sa a prijať spoločný postoj), v ktorom mohli spracovatelia rozvinúť okrem spoločného postoja, ktorý prijali v kontexte verejných vyjednávaní, svoju tajnú stratégiu týkajúcu sa (maximálnych) priemerných dodacích cien a množstiev“ (odôvodnenie 438 rozhodnutia Surový tabak – Španielsko). V podstate z tohto dôvodu Komisia priznala zníženie východiskovej sumy pokút uložených španielskym spracovateľom o 40 %.

318 Treba uviesť, že v prejednávanej veci však verejné orgány nemali takú významnú úlohu pri vyjednávaniach medzi spracovateľmi a producentmi.

319 Transcatab teda nemôže tvrdiť, že tým, že Komisia neuplatnila v jej prípade spornú poľahčujúcu okolnosť, porušila zásadu rovnosti zaobchádzania.

320 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie založené na nelogickosti odôvodnenia, treba uviesť, že Transcatab odkazuje na rozhodnutie vo veci Surový tabak – Španielsko len veľmi všeobecne a neuvádza presne v dôsledku ktorých úvah, ktoré neboli v napadnutom rozhodnutí použité je odôvodnenie tohto rozhodnutia nelogické.

321 Tretiu časť štvrtého žalobného dôvodu treba preto zamietnuť v celom jej rozsahu.

O štvrtej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na účinnej spolupráci spoločnosti Transcatab počas konania

Tvrdenia účastníkov konania

322 Transcatab po prvé tvrdí, že Komisia mala v jej prípade uplatniť poľahčujúcu okolnosť upravenú v bode 3 šiestej zarážke usmernení založenej na účinnej spolupráci podniku počas konania, mimo rámca oznámenia o spolupráci. Tvrdí, že počas celého konania s Komisiou plne spolupracovala a že jej spolupráca prekračovala požiadavky na spoluprácu vyplývajúce z oznámenia o spolupráci. Konkrétne odkazuje na spontánne vyhlásenia jej generálneho riaditeľa a jej riaditeľa zodpovedného za nákupy v súvislosti s fungovaním kartelu, ako aj na kladné hodnotenie jej spolupráce úradníkmi Komisie, ktorí viedli vyšetrovanie. Navyše Komisia už vo viacerých prípadoch znížila základnú čiastku pokuty, ktorú mala v úmysle uložiť podniku z dôvodu jeho spolupráce.

323 Transcatab po druhé uvádza, že Komisia tým, že jej nepriznala uvedenú poľahčujúcu okolnosť, ktorú však priznala spoločnosti Deltafina, porušila zásadu rovnosti zaobchádzania. Komisia priznala spoločnosti Deltafina z dôvodu jej spolupráce zníženie o 50 % vzhľadom na to, že jej nebolo poskytnuté nijaké zníženie pokuty podľa oznámenia o spolupráci. Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že Deltafina si nesplnila svoju povinnosť spolupráce, ktorá jej vyplývala z oznámenia o spolupráci. Podnik, ktorý si nesplnil svoju povinnosť spolupráce získal teda vyššie zníženie pokuty ako spoločnosť Transcatab, ktorá naopak spolupracovala priebežne a v oveľa väčšej miere než bolo nevyhnutné. Oznámenie o spolupráci stráca v dôsledku takéto prístupu stimulačný účinok.

324 Transcatab sa domnieva, že situáciu spoločnosti Deltafina nemožno na základe toho, že vedome porušila svoju povinnosť spolupráce, považovať za mimoriadnu. Podľa Transcatab existujú teda dve možnosti: buď môže existovať systém podľa oznámenia o spolupráci súčasne s poľahčujúcou okolnosťou založenou na poskytnutí spolupráce, a v takom prípade Komisia správne znížila pokutu spoločnosti Deltafina, ale vtedy mala spravodlivo uplatniť to isté zaobchádzanie aj na spoločnosť Transcatab, ktorá spolupracovala prinajmenšom v tej istej miere ako spoločnosť Deltafina; alebo tieto dva systémy nemôžu existovať súčasne, a v takom prípade je uplatnenie poľahčujúcej okolnosti na spoločnosť Deltafina v prejednávanej veci vylúčené, pretože bola prvou spoločnosťou, ktorá sa domáhala uplatnenia oznámenia o spolupráci.

325 Transcatab subsidiárne žiada o priznanie dodatočného zníženia jej pokuty, prinajmenšom v takej istej výške, v akej bolo priznané spoločnosti Deltafina, na základe jej plnej spolupráce, mimo rámca režimu stanoveného v oznámení o spolupráci.

326 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

327 Pokiaľ ide o prvú výhradu spoločnosti Transcatab, treba pripomenúť, že podľa bodu 3 šiestej zarážky usmernení môže byť základná čiastka pokuty znížená z dôvodu efektívnej spolupráce podniku v konaní, mimo rámca pôsobnosti oznámenia o spolupráci.

328 Z judikatúry vyplýva, že táto osobitná poľahčujúca okolnosť sa uplatňuje len na porušenia, na ktoré sa nevzťahuje oznámenie o spolupráci (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 380).

329 V tejto súvislosti treba uviesť, že uplatnenie bodu 3 šiestej zarážky usmernení nesmie zbaviť oznámenie o spolupráci potrebného účinku. Treba totiž konštatovať, že oznámenie o spolupráci stanovuje všeobecný rámec pre odmeňovanie spolupráce podnikov pri vyšetrovaniach, ktoré uskutočňuje Komisia voči podnikom, ktoré sú alebo boli súčasťou tajných kartelov s negatívnym dopadom na Úniu. Zo znenia a štruktúry uvedeného oznámenia teda vyplýva, že podniky môžu v zásade dosiahnuť zníženie pokuty na základe svojej spolupráce, len ak spĺňajú podmienky prísne stanovené v uvedenom oznámení.

330 Takže na to, aby sa zachoval potrebný účinok oznámenia o spolupráci, Komisia môže podniku znížiť pokutu na základe bodu 3 šiestej zarážky usmernení len za mimoriadnych okolností. Je to tak najmä v prípade, keď je spolupráca podniku, ktorá presahuje rámec jeho právnej povinnosti bez toho, aby mal nárok na zníženie pokuty na základe oznámenia o spolupráci, pre Komisiu objektívne užitočná.

331 V prejednávanom prípade z odôvodnení 493 až 498 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia v rámci oznámenia o spolupráci posúdila dôkazy predložené spoločnosťou Transcatab, ako aj jej správanie a dĺžku trvania spolupráce počas celého konania. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri posúdení kvality a užitočnosti podnikom poskytnutej spolupráce (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, bod 88).

332 Keďže Transcatab bola druhým podnikom, po spoločnosti Mindo, ktorý splnil podmienky stanovené na účely zníženia pokuty v oznámení o spolupráci, Komisia jej po posúdení poskytnutej spolupráce priznala podľa uvedeného oznámenia zníženie pokuty o 30 %, to znamená vo výške zodpovedajúcej hornej hranici rozpätia, ktoré sa podľa oznámenie o spolupráci vzťahuje na podnik, ktorý splní ako druhý podmienky stanovené pre priznanie zníženia.

333 Treba však konštatovať, že Komisia zohľadnila spoluprácu poskytnutú spoločnosťou Transcatab v rámci oznámenia o spolupráci. Je totiž nespochybniteľné, že v prejednávanej veci ide o kartel a v dôsledku toho o porušenie, na ktoré sa toto oznámenie vzťahuje (pozri v tomto zmysle rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 381).

334 Navyše Transcatab vôbec nepreukázala v tomto prípade existenciu mimoriadnych okolností, ktoré by odôvodňovali zohľadnenie jej spolupráce mimo rámca oznámenia o spolupráci a v dôsledku toho uplatnenie poľahčujúcej okolnosti upravenej v bode 3 šiestej zarážke usmernení. Okolnosti uvádzané spoločnosťou Transcatab, ako spontánne vyhlásenia, či kladné hodnotenia jej spolupráce nie sú skutočnosťami, ktoré by v prejednávanej veci odôvodňovali uplatnenie uvedenej poľahčujúcej okolnosti.

335 Takisto nemožno prijať ani druhú výhradu uvedenú spoločnosťou Transcatab, ktorá sa zakladá na údajnom porušení zásady rovnosti zaobchádzania vzhľadom na uplatnenie uvedenej poľahčujúcej okolnosti na spoločnosť Deltafina.

336 Ako už bolo spomenuté, podľa ustálenej judikatúry k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania dochádza len vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri body 202, 264 a 316 vyššie).

337 Treba však konštatovať, že v prejednávanej veci situácia spoločnosti Deltafina nie je porovnateľná so situáciou spoločnosti Transcatab. Spoločnosť Deltafina bola totiž prvým podnikom, ktorý sa obrátil na Komisiu a predložil jej žiadosť o oslobodenie od pokút podľa oznámenia o spolupráci, zatiaľ čo spoločnosť Transcatab bola v poradí tretím podnikom, ktorý podal Komisii žiadosť podľa tohto oznámenia. Komisia síce spoločnosti Deltafina najprv poskytla na základe uvedeného oznámenia podmienečné oslobodenie od pokút, no keďže dospela k záveru, že Deltafina porušila svoju povinnosť spolupráce, ktorá jej vyplývala ako podniku, ktorý žiada o oslobodenie od pokút, na konci správneho konania sa rozhodla nepriznať jej konečné oslobodenie od pokút. Komisia sa domnievala, že spoločnosti Deltafina sa nemá poskytnúť nijaké zníženie pokuty podľa oznámenia o spolupráci, ktoré sa podľa nej na ňu už nevzťahovalo. To bolo dôvodom, pre ktorý považovala Komisia situáciu spoločnosti Deltafina za mimoriadnu, čo odôvodňovalo priznať v jej prípade zníženie z dôvodu predmetnej poľahčujúcej okolnosti.

338 Z týchto úvah vyplýva, že situácie spoločnosti Deltafina a spoločnosti Transcatab boli z hľadiska posúdenia ich spolupráce natoľko odlišné, že spoločnosť Trancatab sa nemôže z dôvodu, že Komisia neuplatnila v jej prípade poľahčujúcu okolnosť založenú na účinnej spolupráci počas správneho konania, dovolávať porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.

339 Štvrtú časť štvrtého žalobného dôvodu teda treba zamietnuť.

O piatej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na neexistencii skorších rozhodnutí v oblasti trhu so surovým tabakom v čase začatia vyšetrovania zo strany Komisie

Tvrdenia účastníkov konania

340 Transcatab tvrdí, že Komisia mala zohľadniť ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že v čase, keď začala konanie v tejto veci, neexistovalo nijaké skoršie rozhodnutie týkajúce sa trhu so surovým tabakom. Komisia odmietla uplatniť túto poľahčujúcu okolnosť a svoje rozhodnutie o tomto odmietnutí nijako v napadnutom rozhodnutí neodôvodnila, a tak porušila svoju povinnosť odôvodnenia. Transcatab cituje na podporu svojho tvrdenia viaceré skoršie rozhodnutia.

341 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

342 V usmerneniach nie je výslovne uvedená nijaká poľahčujúca okolnosť spojená s neexistenciou skorších rozhodnutí v oblasti trhu, ktorého sa týka porušenie. Posledná zarážka bodu 3 usmernení však upravuje možnosť, aby Komisia na účely poskytnutia zníženia základnej čiastky pokuty zohľadnila iné poľahčujúce okolnosti ako tie, ktoré sú uvedené v predchádzajúcich zarážkach.

343 V tomto ohľade treba pripomenúť, že Komisia má určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o uplatňovanie poľahčujúcich okolností (rozsudok Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovaný v bode 143 vyššie 307). Okrem toho Súd prvého stupňa vyhlásil, že Komisia nie je povinná zmierniť pokuty, pokiaľ v konkrétnom odvetví koná po prvý raz (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2005, SNCZ/Komisia, T-52/02, Zb. s. II-5005, bod 84).

344 Treba však konštatovať, že Transcatab nevysvetlila, prečo sa Komisia dopustila pochybenia, keď nepovažovala neexistenciu skorších rozhodnutí v odvetví tabaku za okolnosť, na základe ktorej mala znížiť jej pokutu. Transcatab odkazuje len na určitú skupinu prípadov, v ktorých Komisia zohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že článok 81 ES nebol v rámci odvetvia, v ktorom sa ukladá pokuta ešte nikdy uplatnený.

345 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že zo samotnej skutočnosti, že Komisia vo svojej skoršej rozhodovacej praxi usúdila, že určité skutočnosti predstavujú poľahčujúce okolnosti na účely stanovenia výšky pokuty, nevyplýva, že je povinná pridŕžať sa rovnakého posúdenia v neskoršom rozhodnutí (rozsudky Mayr-Melnhof/Komisia, už citovaný v bode 291 vyššie, bod 368, a LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 337).

346 Pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatku odôvodnenia, v bodoch 310 a 311 vyššie už bolo uvedené, že článok 253 ES nepožaduje, aby Komisia prejednávala všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré sa prípadne preberali v priebehu správneho konania a že preto nemožno argumentovať tým, že Komisia v časti napadnutého rozhodnutia venovanej poľahčujúcim okolnostiam nevysvetlila, prečo sa domnievala, že nemusí zobrať do úvahy určité skutočnosti, ktoré v tomto ohľade uviedla Transcatab vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách.

347 So zreteľom na tieto úvahy treba zamietnuť aj piatu časť štvrtého žalobného dôvodu.

O šiestej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa špecifických sociálno-ekonomických podmienok odvetvia surového tabaku v Taliansku a krízy tohto odvetvia

Tvrdenia účastníkov konania

348 Transcatab tvrdí, že Komisia mala podľa bodu 5 písm. b) usmernení znížiť pokutu s prihliadnutím na krízu na talianskom trhu a na nátlak, ktorý vyvíjali sprostredkovatelia, aj pomocou nezákonných praktík na spracovateľov. Takýto osobitný ekonomický a sociálny kontext viedol k potrebe prijať opatrenia na zachovanie existencie spracovateľských podnikov. Dôkazy o tom, že na spracovateľov bol vyvíjaný obrovský tlak a že čelili „neskutočne veľkému zastrašovaniu a hrozbám" poskytujú viaceré dokumenty. Navyše správanie spracovateľov vyplývalo údajne z potreby vzdorovať sile sprostredkovateľov. Spracovatelia boli schopní čeliť tejto situácii len vďaka kartelom so skutočne odstrašujúcim účinkom. Komisia mala túto situáciu zobrať do úvahy a priznať zníženie pokuty.

349 Navyše spoločnosť Transcatab mala v dotknutom období, ako ostatní spracovatelia pôsobiaci v Taliansku, pretrvávajúce a veľké straty a vstúpila do likvidácie. Tieto konštatovania potvrdzujú, že jediným cieľom kartelov bolo vytvoriť rámec na riešenie krízy v danom odvetví a zabezpečiť jeho prežitie.

350 Transcatab tvrdí, že Komisia vo svojom rozhodnutí 2003/600/ES z 2. apríla 2003 týkajúcom sa konania o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec COMP/C.38.279/F3 – Francúzske hovädzie mäso) (Ú. v. EÚ L 209, s. 12, body 180 až 185) rozhodla znížiť pokutu o 60 % z dôvodu krízy v danom odvetví. Osobitosti dotknutého trhu boli napokon zohľadnené v judikatúre a v iných skorších rozhodnutiach. Trancatab okrem toho zastáva názor, že bod 5 písm. b) usmernení sa nemá uplatňovať len v mimoriadnych

prípadoch. Slovné spojenie „je potrebné brať do úvahy“ totiž znamená, že Komisia nedisponuje voľnou úvahou, pokiaľ treba zohľadniť skutočnosti uvedené v tomto ustanovení.

351 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

352 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že Komisia nie je povinná považovať za poľahčujúcu okolnosť zlý finančný stav predmetného odvetvia (pozri rozsudok z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 224 vyššie, bod 345 a tam citovanú judikatúru; rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. novembra 2005, Heubach/Komisia, T-64/02, Zb. s. II-5137, bod 139, a Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 227). Bolo totiž zistené, že vo všeobecnosti kartely vznikajú v čase, keď odvetvie čelí ťažkostiam. Pokiaľ by sa však vychádzalo z úvah spoločnosti Transcatab, pokuta by musela byť znížená skoro vo všetkých prípadoch kartelov (pozri v tomto zmysle rozsudky Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, už citovaný v bode 141 vyššie, bod 510; z 12. septembra 2007, Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, bod 207, a Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 227).

353 Je pravda, že Komisia v rámci svojej rozhodovacej praxe považovala v niektorých prípadoch štrukturálnu krízu za poľahčujúcu okolnosť. Podľa judikatúry citovanej v predchádzajúcom bode však to, že Komisia brala v skorších rozhodnutiach do úvahy hospodársku situáciu odvetvia ako poľahčujúcu okolnosť, ešte neznamená, že nevyhnutne musí pokračovať v dodržiavaní tejto praxe (rozsudky z 12. septembra 2007,

Prym a Prym Consumer/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, bod 208, a Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 180 vyššie, bod 227).

354 Za týchto okolností Transcatab nemôže tvrdiť, že Komisia bola povinná znížiť pokutu z dôvodu krízovej situácie na talianskom trhu so surovým tabakom.

355 Navyše odkaz na rozhodnutie 2003/600 treba na základe judikatúry citovanej v bodoch 352 a 353 vyššie, ako aj judikatúry citovanej v bodoch 162 a 346 vyššie, považovať za irelevantný. V každom prípade treba uviesť, že Komisia dosť jasne vysvetlila, že okolnosti veci, v ktorej bolo prijaté toto rozhodnutie sa výrazne odlišujú od okolností prejednávanej veci, pretože vytýkané správanie vo veci týkajúcej sa francúzskeho hovädzieho mäsa vyplývalo z neočakávanej krízy, ktorá vznikla v dôsledku dramatického poklesu dopytu spôsobeného faktormi, ktoré boli úplne nezávislé od hospodárskej situácie daného odvetvia, zatiaľ čo problémom v prejednávanej veci sú dlhodobé ťažkosti daného odvetvia, ktoré majú väčšinou štrukturálnu povahu.

356 Pokiaľ ide o tvrdenie, že správanie spracovateľov vyplývalo z potreby vzdorovať sile sprostredkovateľov, Komisia v odôvodneniach 289 a 290 napadnutého rozhodnutia vysvetlila dôvody, pre ktoré toto tvrdenie nezobrala do úvahy. Najmä v odôvodnení 289 napadnutého rozhodnutia správne uviedla, že podniky nemohli na účely boja proti správaniam, ktoré považovali, či už oprávnene alebo nie, za nezákonné, prijať opatrenia, ktoré sú v rozpore s článkom 81 ods. 1 ES.

357 Okrem toho treba konštatovať, že Transcatab nepredložila nijaké dôkazy o „neskutočne veľkom zastrašovaní a hrozbách“, ktorým podľa jej tvrdenia čelila. Ako uvádza Komisia, dokument v spise č. 2573, ktorý predložila spoločnosť Transcatab je totiž len zápisom zo stretnutia vypracovaným zástupcami spoločnosti Dimon Italia, konanom v roku 1997, na ktorom sa okrem iných účastníkov zúčastnili spoločnosti Deltafina,

Transcatab a APTI a na ktorom sa riešila otázka týkajúca sa tabaku vyrobeného nad rámec kvót a potreby, aby príslušné orgány podnikli potrebné kroky na zabezpečenie jeho zneškodnenia. Tento dokument svedčí len o možnej existencii odporu zo strany poľnohospodárov z dôvodu ťažkostí v ich odvetví. Z tohto dokumentu však nevyplýva, že by tento prípadný odpor, ktorého skutočná existencia nie je podložená nijakým dôkazom, bol nevyhnutne namierený proti spracovateľom. Samotná možnosť existencie odporu nemôže totiž predstavovať takú mimoriadnu krízovú situáciu, ktorá by odôvodňovala konať v rozpore s článkom 81 ES. Navyše správa z parlamentného vyšetrovania, na ktorú odkazuje Transcatab neuvádza nijaké konkrétne skutočnosti týkajúce sa nezákonných činností na trhu s tabakom, a preto nie je v tomto kontexte relevantná.

358 Nakoniec, čo sa týka tvrdenia týkajúceho sa finančnej situácie spoločnosti Transcatab, toto bolo preskúmané v rámci tretej časti druhého žalobného dôvodu.

359 Šiesta časť štvrtého žalobného dôvodu musí byť teda tiež zamietnutá, a preto je tento dôvod potrebné zamietnuť v celom jeho rozsahu.

5. *O piatom žalobnom dôvode týkajúcom sa uplatnenia oznámenia o spolupráci*

Tvrdenia účastníkov konania

360 Po prvé Transcatab tvrdí, že keďže Komisia usúdila, že oznámenie o spolupráci sa na spoločnosť Deltafina nevzťahuje, mala hľadieť na Transcatab, ako na prvú spoločnosť, ktorej sa poskytne zníženie pokuty.

361 Po druhé Transcatab tvrdí, že podľa bodu 23 posledného odseku oznámenia o spolupráci nemala byť sankcionovaná za jej správania v rokoch 1999 až 2002. Bola totiž prvým podnikom, ktorý informoval Komisiu o dohodách uzavretých v tomto období. Transcatab poskytla mimoriadne podrobné a úplné informácie, ktoré mali rozhodujúci význam. Do predloženia týchto informácii mala Komisia k dispozícii len niekoľko informácií, ktoré jej poskytli Deltafina a Dimon. Transcatab uvádza viacero príkladov predložených informácií týkajúcich sa jednotlivých rokov z obdobia 1999 až 2002.

362 Transcatab v zmysle bodu 23 posledného odseku oznámenia o spolupráci poskytla teda pokiaľ ide na toto obdobie „dôkazy týkajúce sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme" a tieto skutočnosti mali „priamy vplyv na závažnosť a obdobie trvania" kartelu. Cieľom ustanovenia tohto odseku je umožniť Komisii vyrovnať percento zníženia pokuty podniku, ktorému hrozí, že nezíska takéto zníženie, pretože z dôvodu, že vynaložil dlhší čas na úplné vypracovanie vyhlásenia, ktorým oznamuje informácie, podal toto vyhlásenie neskôr ako jeho konkurenti.

363 Komisia navrhuje tvrdenia spoločnosti Transcatab zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

O postavení spoločnosti, ktorej sa ako prvej poskytne zníženie pokuty

364 Treba pripomenúť, že podmienky prípustnosti žaloby sú prekážkami konania z dôvodu verejného záujmu, ktoré súd Únie prípadne musí uplatniť *ex offo* (pozri rozsudok

Honeywell/Komisia, už citovaný v bode 132 vyššie, bod 53 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. novembra 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a i./Komisia, C-176/06 P, neuverejnený v Zbierke, bod 18).

365 Ako bolo uvedené v bodoch 131 a 132 vyššie, podľa článku 21 štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí žaloba obsahovať najmä „predmet konania" a „zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená". Navyše podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku „uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych prvkoch alebo na skutočnostiach, ktoré sa objavili v priebehu konania". Z uvedených ustanovení vyplýva, že akýkoľvek žalobný dôvod, ktorý nebol dostatočne vyjadrený v návrhu na začatie konania, treba pokladať za neprípustný. Okrem toho zhrnutie dôvodov žalobcu musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť jeho vyjadrenie k žalobe a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, a to prípadne aj bez ďalších podporných informácií (rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. februára 2000, ADT Projekt/Komisia, T-145/98, Zb. s. II-387, bod 66, a zo 16. marca 2004, Danske Busvognmænd/Komisia, T-157/01, Zb. s. II-917, bod 45). Podobné požiadavky sa uplatnia aj vtedy, ak sa na podporu žalobného dôvodu uvádza výhrada (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mo Och Domsjö/Komisia, T-352/94, Zb. s. II-1989, bod 333).

366 Napokon podľa ustálenej judikatúry právna istota a riadny výkon spravodlivosti vyžadujú na to, aby žaloba bola prípustná, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je založená, vyplývali aspoň sumárne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom už zo samotného textu žaloby (rozsudok Honeywell/Komisia, už citovaný v bode 132 vyššie, bod 56). Aj keď v tejto súvislosti možno hlavnú časť návrhu vo vzťahu ku konkrétnym otázkam oprieť a doplniť na základe odkazov na výňatky z dokumentov, ktoré sú k nemu pripojené, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keby boli pripojené k návrhu, nemôže zmierniť neexistenciu základných prvkov právnej argumentácie, ktoré sa v zmysle ustanovení uvedených vyššie musia nachádzať v návrhu (uznesenie Súdu prvého stupňa z 21. mája 1999, Asia Motor France a i./Komisia,

T-154/98, Zb. s. II-1703, bod 49). Okrem toho nie je povinnosťou Všeobecného súdu, aby v prílohách hľadal a identifikoval dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže funkcia príloh je čisto dôkazná a pomocná (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. mája 2009, NVV a i./Komisia, T-151/05, Zb. s. II-1219, bod 61 a tam citovanú judikatúru).

367 Transcatab v prejednávanej veci formulovala túto výhradu veľmi stručne a vo svojej žalobe jej venuje iba jednu vetu.

368 Transcatab, ktorá síce pripustila, že túto výhradu uviedla stručne, ju na pojednávaní bližšie objasnila. Transcatab v podstate tvrdí, že ak by Všeobecný súd vyhlásil, že na spoločnosť Deltafina sa nevzťahuje oznámenie o spolupráci, a teda že za prvý podnik, ktorému sa poskytne oslobodenie od pokút sa má namiesto spoločnosti Deltafina považovať spoločnosť Mindo, Transcatab by mala byť považovaná na základe akéhosi „dominového efektu" za prvú spoločnosť, ktorej sa poskytne zníženie pokuty podľa bodu 23 ods. 1 písm. b) oznámenia o spolupráci. Zníženie pokuty priznané Komisiou spoločnosti Transcatab má byť preto zvýšené.

369 V tejto súvislosti treba konštatovať, že prijatie tvrdenia spoločnosti Transcatab predpokladá po prvé, že Mindo podala proti napadnutému rozhodnutiu žalobu na Všeobecný súd, po druhé, že uviedla žalobný dôvod založený na tom, že z dôvodu konštatovania, že na spoločnosť Deltafina sa nevzťahuje oznámenie o spolupráci má byť namiesto nej považovaná za podnik, ktorému sa poskytne oslobodenie od pokút, a po tretie, že Všeobecný súd tomuto žalobnému dôvodu vo veci žaloby spoločnosti Mindo vyhovie.

370 Výhrada spoločnosti Transcatab sa teda opiera o implicitný odkaz na žalobný dôvod, ktorý je prípadne uvedený v žalobe v inej veci, na ktorú sa návrh ani výslovne neodvoláva. Okrem toho takúto výhradu by bolo možné prijať iba vtedy, ak by žalobnému dôvodu, ktorý prípadne spoločnosť Mindo uviedla vo svojej žalobe v inej veci Všeobecný súd vyhovel.

371 Ak by sa totiž uznala prípustnosť žalobných dôvodov, ktoré neboli v žalobe dostatočne jasne uvedené, ale odkazujú na žalobné dôvody uvedené treťou osobou v inej veci, na ktorú sa návrh odvoláva implicitne, znamenalo by to dovoliť obchádzanie záväzných požiadaviek článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku uvedených v bode 365 vyššie (pozri v tomto zmysle rozsudok Honeywell/Komisia, už citovaný v bode 132 vyššie, bod 64).

372 Z judikatúry Súdneho dvora v každom prípade vyplýva, že Všeobecný súd musí zamietnuť časť návrhov žaloby, ktorá mu bola predložená, ako neprípustnú, pokiaľ podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých je táto časť návrhov žaloby založená, nevyplývajú koherentným a zrozumiteľným spôsobom už z textu samotnej žaloby a prednesenie uvedených skutočností počas pojednávania nemôže nahradiť to, že v žalobe nie sú uvedené (rozsudok Súdneho dvora z 18. júla 2006, Rossi/ÚHVT, C-214/05 P, Zb. s. I-7057, bod 37).

373 So zreteľom na všetky tieto úvahy treba túto výhradu považovať za neprípustnú.

O poslednom odseku bodu 23 oznámenia o spolupráci

374 Čo sa týka tvrdenia spoločnosti Transcatab, že podľa posledného odseku bodu 23 oznámenia o spolupráci nemala byť sankcionovaná za jej správania v období rokov 1999 až 2002, pretože bola prvým podnikom, ktorý informoval Komisiu o dohodách uzavretých v tomto období, treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia „ak podnik poskytne dôkaz týkajúci sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť alebo obdobie trvania kartelu, pre ktorý existuje

podozrenie, Komisia nezohľadní tieto skutočnosti pri stanovovaní akejkoľvek pokuty, ktorá má byť uložená podniku, ktorý poskytol tento dôkaz“.

375 Treba tiež pripomenúť, že v rámci posudzovania spolupráce poskytnutej členmi kartelu by bolo možné konštatovať len zjavne nesprávne posúdenie zo strany Komisie, pretože Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri hodnotení kvality a užitočnosti podnikom poskytnutej spolupráce (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, už citovaný v bode 331 vyššie, bod 88).

376 V prvom rade je teda potrebné objasniť pôsobnosť posledného odseku bodu 23 oznámenia o spolupráci a v druhom rade zistiť, či sa Komisia podľa tohto ustanovenia nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že spoločnosť Transcatab sankcionovala za jej správanie v období rokov 1999 až 2002.

377 Najskôr treba odmietnuť výklad spoločnosti Transcatab, podľa ktorého cieľom posledného odseku bodu 23 oznámenia o spolupráci je umožniť Komisii vyrovnať percento zníženia pokuty podniku, ktorému hrozí, že nezíska takéto zníženie, pretože z dôvodu, že vynaložil dlhší čas na úplné vypracovanie vyhlásenia, ktorým oznamuje informácie, podal toto vyhlásenie neskôr ako jeho konkurenti (pozri bod 362 vyššie). Takýto výklad je v rozpore s logikou oznámenia o spolupráci, pretože ohrozuje základný cieľ systému zavedeného týmto oznámením, ktorým je povzbudzovať členov kartelu, aby „zradili“ kartel a spolupracovali s Komisiou.

378 Z preambuly oznámenia o spolupráci totiž vyplýva, že logikou tohto oznámenia je povzbudzovať podniky podieľajúce sa na nezákonných kartelových dohodách, aby v rámci boja proti kartelom spolupracovali s Komisiou, pretože tento typ kartelov

predstavuje praktiky patriace medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže. V tomto kontexte Komisia na presadenie uvedenej spolupráce zaviedla systém, ktorého cieľom je poskytnúť spolupracujúcim podnikom oslobodenia alebo zníženia pokút, ktoré im majú byť uložené.

379 Totiž cieľom oznámenia o spolupráci vyplývajúcim z logiky tohto systému je vytvoriť vnútri kartelov atmosféru neistoty, ktorá má povzbudzovať k oznamovaniu kartelov Komisii. Táto neistota vyplýva práve zo skutočnosti, že členovia kartelu vedia, že len jednému z nich bude poskytnuté oslobodenie od pokuty, ak nahlási ostatných účastníkov porušenia, čím ich vystaví riziku, že im budú uložené pokuty. V rámci tohto systému možno podľa tejto logiky priznať podnikom, ktoré najrýchlejšie poskytnú svoju spoluprácu, väčšie zníženie pokút oproti pokutám, ktoré by im boli inak uložené, než aké bude priznané podnikom, ktoré poskytnú svoju spoluprácu o niečo neskôr.

380 Chronologické poradie a rýchlosť spolupráce poskytnutej členmi kartelu sú teda základnými prvkami systému zavedeného oznámením o spolupráci.

381 Výklad cieľov určitého ustanovenia oznámenia o spolupráci však musí byť v súlade s vlastnou logikou tohto oznámenia. Z tohto hľadiska sa posledný odsek bodu 23 tohto oznámenia musí vykladať tak, že jeho cieľom je odmeniť podnik, ktorý síce nepodal žiadosť o oslobodenie od pokút uložených za predmetné kartelové porušenie ako prvý, ale bol prvým podnikom, ktorý poskytol Komisii dôkazy o skutočnostiach, ktoré Komisii neboli známe a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť a dĺžku trvania kartelu. Inými slovami, ak sa dôkazy poskytnuté podnikom týkajú skutočností, ktoré umožňujú Komisii zmeniť na základe týchto dôkazov svoj záver týkajúci sa závažnosti

alebo dĺžky trvania kartelu, tak podniku, ktorý tieto dôkazy poskytne, sa vynahradí jeho spolupráca tým, že sa mu vzhľadom na posúdenie skutočností, ktoré možno na základe týchto dôkazov preukázať, prizná oslobodenie.

382 Posledný odsek bodu 23 oznámenia o spolupráci sa teda nevzťahuje na prípady, v ktorých podnik predloží len nové alebo úplnejšie dôkazy týkajúce sa skutočností, ktoré sú už Komisii známe. Ustanovenie uvedeného odseku sa nevzťahuje ani na prípady, v ktorých podnik oznámi nové skutočnosti, ktoré však neumožňujú Komisii zmeniť svoj záver týkajúci sa závažnosti alebo dĺžky trvania kartelu. Toto ustanovenie sa naopak vzťahuje len na prípady, keď sú splnené dve podmienky: po prvé, dotknutý podnik ako prvý preukáže skutočnosti, ktoré Komisii neboli predtým známe, a po druhé, tieto skutočnosti vzhľadom na to, že majú priamy vplyv na závažnosť alebo dĺžku trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, umožňujú Komisii dospieť k novému záveru o porušení.

383 So zreteľom na tieto úvahy treba teda zistiť, či sa Komisia nedopustila nesprávneho posúdenia, keď sankcionovala spoločnosť Transcatab za jej správania počas rokov 1999 až 2002. V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že Komisia v odôvodnení 497 napadnutého rozhodnutia výslovne uviedla, že nijaká zo skutočností, o ktorej jej Transcatab poskytla dôkazy jej nebola neznáma a po druhé, že tvrdenia spoločnosti Transcatab uvedené v rámci tejto výhrady sa týkajú len dĺžky trvania kartelu. Tieto tvrdenia sa ale netýkajú skutočností, ktoré by mohli mať vplyv na závažnosť porušenia.

384 Zo spisu vyplýva, že Komisia už od 19. februára 2002, teda odo dňa, keď spoločnosť Deltafina podala žiadosť o oslobodenie od pokút, vedela, že kartel sa začal v roku 1995 a že trval až do roku 2001. Deltafina totiž vo svojej žiadosti o oslobodenie túto okolnosť výslovne priznala a predložila tiež osem rukou písaných poznámok týkajúcich

sa stretnutí a diskusií medzi spracovateľmi z roku 1999, dve rukou písané poznámky týkajúce sa roku 2000 a ďalšie dve týkajúce sa roku 2001. Ďalej treba uviesť, že spoločnosť Transcatab poukazuje len na to, že ako prvá poskytla dôkaz o viacerých dohodách a stretnutiach, ku ktorým došlo medzi spracovateľmi v tomto období. Netvrdí však, že Komisia nevedela o fungovaní kartelu spracovateľov v rokoch 1999 až 2002.

385 Navyše z podrobného preskúmania napadnutého rozhodnutia okrem iného vyplýva, že Komisia vo svojom rozhodnutí vychádzala z viacerých informácií o stretnutiach spracovateľov, ktoré jej poskytli Deltafina a Dimon Italia a neopierala sa teda o informácie, ktoré jej poskytla Transcatab.

386 Najmä pokiaľ ide o rok 1999, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Deltafina poskytla viacero informácií o stretnutiach spracovateľov, ku ktorým došlo v tomto roku, čo vyplýva napríklad z odôvodnení 159 (poznámka pod čiarou č. 181), 195 (poznámka pod čiarou č. 206), 199 (poznámka pod čiarou č. 212) a 200 (poznámka pod čiarou č. 214). Pritom zo všetkých týchto poznámok pod čiarou vyplýva, že Deltafina predložila vyhlásenia, v ktorých popisuje obsah stretnutí predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty.

387 Pokiaľ ide o rozšírenie kartelu na nadbytočnú produkciu, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia v odôvodneniach 144 a 148 vychádzala z informácií, ktoré jej poskytla Deltafina. Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že tieto odôvodnenia sa opierajú o dokumenty, ktoré jej poskytla Deltafina 22. februára 2002, teda opäť predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty. Skutočnosť, že toto rozšírenie sa konkretizovalo až neskôr dohodou, o ktorej informovala Komisiu Transcatab, nič nemení na posúdení tejto jej výhrady so zreteľom na posledný odsek bodu 23 oznámenia o spolupráci.

388 Pokiaľ ide o rok 2000, odôvodnenia 203 (poznámka pod čiarou č. 216) a 204 (poznámka pod čiarou č. 218) napadnutého rozhodnutia preukazujú, že Deltafina predložila viacero dôkazov o stretnutiach spracovateľov z tohto roku. Poznámka pod čiarou č. 218 vysvetľuje najmä, že vyhlásenia, v ktorých Deltafina popísala obsah stretnutia uvedeného v odôvodnení 204 napadnutého rozhodnutia boli predložené predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty, čo potvrdila Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe. Zo spisu tiež vyplýva, že 19. marca 2002 Deltafina poskytla Komisii aj ďalšie informácie a dokumenty týkajúce sa stretnutí z tohto roku.

389 Pokiaľ ide o rok 2001, z odôvodnení 209 (poznámka pod čiarou č. 223) a 211 (poznámka pod čiarou č. 225) napadnutého rozhodnutia vyplýva, že predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty, Deltafina predložila Komisii dokumenty preukazujúce existenciu kontaktov medzi spracovateľmi v tomto roku. Nesporný dôkaz o existencii takýchto kontaktov v danom období poskytujú konkrétne dokumenty č. 495, 498, 524 a 614, citované v týchto dvoch poznámkach pod čiarou. Tieto dokumenty svedčia okrem iného o tom, že Komisia vedela o tajných kontaktoch, ktoré spracovatelia, vrátane spoločnosti Transcatab, udržiavali najmenej do 15. októbra 2001, už predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty.

390 Pokiaľ ide o rok 2002, Komisia tvrdí, že o ďalšom udržiavaní kontaktov medzi spracovateľmi v tomto roku vedela už z faxovej správy uvedenej v poznámke pod čiarou č. 235 napadnutého rozhodnutia, ktorú predložila spoločnosť Dimon. Transcatab však tvrdí, že tento dokument bol predložený po 18. apríli 2002, teda až potom, ako predložila dokumenty týkajúce sa roku 2002, uvedené v poznámke pod čiarou č. 234.

391 V tejto súvislosti treba uviesť, že táto okolnosť nemá nijaký praktický dopad aj za predpokladu, že spoločnosť Dimon Italia predložila tento dokument neskôr ako spoločnosť Transcatab, a teda, že Transcatab bola prvým podnikom, ktorý predložil dôkazy o stretnutiach konaných na začiatku roku 2002.

392 Ako bolo totiž uvedené v bode 389 vyššie, zo spisu v prvom rade vyplýva, že dôkazy o tom, že kartel trval najmenej do 15. októbra 2001 mala Komisia predtým, ako Transcatab podala žiadosť o zníženie pokuty. Keďže sa kartel začal 29. septembra 1995 (pozri odôvodnenie 377 napadnutého rozhodnutia) a Transcatab túto okolnosť nespochybnila, treba konštatovať, že Komisia mala už pred predložením dokumentov zo strany spoločnosti Transcatab dostatočné informácie, aby preukázala, že kartel trval viac ako šesť rokov. Tento záver teda sám osebe umožnil Komisii zvýšiť východiskovú sumu pokuty o 60 %. Z toho vyplýva, že skutočnosť, že Komisia konštatovala dlhšie trvanie kartelu o štyri mesiace (do 19. februára 2002) nemala nijaký vplyv na určenie konečnej sankcie.

393 Treba tiež pripomenúť, že Komisia v odôvodnení 256 a nasl. napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, ktorý Transcatab nespochybnila (pozri bod 233 vyššie), že kartel predstavoval jediné a nepretržité porušovanie. Komisia navyše preukázala, že toto porušovanie bolo ukončené 19. februára 2002, teda v deň, v ktorom Deltafina podala svoju žiadosť o oslobodenie od pokút. Pritom Transcatab netvrdila a ani nepreukázala, že by ukončila svoju účasť na karteli pred týmto dátumom.

394 Za týchto okolností treba pripomenúť, že podnik, ktorý bol účastníkom porušenia na základe vlastného správania, ktoré spadá pod pojmy dohoda alebo zosúladený postup s protisúťažným cieľom v zmysle článku 81 ods. 1 ES a ktorého cieľom bolo prispieť k uskutočneniu porušenia ako celku, je rovnako zodpovedný za správanie ostatných podnikov v rámci toho istého porušenia, a to počas celej doby svojej účasti na uvedenom porušení (pozri rozsudok BST/Komisia, už citovaný v bode 222 vyššie, bod 33 a tam citovanú judikatúru).

395 Podobne podniku môže byť pripísaná zodpovednosť za celý kartel aj vtedy, ak sa preukáže, že sa priamo podieľal len na jednom alebo viacerých zo základných prvkov tohto kartelu, pokiaľ vedel alebo musel vedieť jednak, že tajná dohoda, na ktorej sa

zúčastňuje, je súčasťou celkovej schémy, a jednak, že táto celková schéma zahŕňa súbor základných prvkov kartelu (rozsudky Súdu prvého stupňa PVC II, už citovaný v bode 91 vyššie, bod 773; HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 130 vyššie, bod 231, a rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, Boliden a i./Komisia, T-19/05, Zb. s. II-1843, bod 61).

396 Za takýchto okolností treba konštatovať, že Transcatab neposkytla dôkazy týkajúce sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť alebo dĺžku trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, ktoré by odôvodnili priznať čiastočné oslobodenie od pokuty podľa bodu 23 posledného odseku oznámenia o spolupráci. Z toho dôvodu Transcatab nemôže tvrdiť, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia a že sa jej teda nemá pripisovať zodpovednosť za celé porušenie.

397 Návrhy na čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia preto treba zamietnuť v celom rozsahu. Čo sa týka predložených žalobných dôvodov, ktoré smerujú k zmene napadnutého rozhodnutia, Všeobecný súd sa domnieva, že keďže žiadny nesvedčí v prejednávanej veci v prospech zníženia pokuty, nie je dôvodné tejto žiadosti vyhovieť. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu.

6. *O vzájomnom návrhu Komisie*

Tvrdenia účastníkov konania

398 Komisia tvrdí, že Transcatab spochybnila sk.utočnosti konštatované v napadnutom rozhodnutí, a to najmä dĺžku trvania kartelu. Transcatab, ktorá v rámci prvej časti tretieho žalobného dôvodu uvádza, že jej správanie sa od roku 1999 obmedzovalo na

činnosti, ktoré boli spojené výlučne s medziodvetvovými dohodami (pozri body 227 a 228 vyššie) nespochybnila tak len výklad skutkových okolností podaný Komisiou, ale aj skutočnosti, ktoré predtým uznala. Okolnosť, že Transcatab spochybnila dĺžku trvania kartelu, ktorá je základným prvkom skutkového stavu vedie k čiastočnej neodôvodnenosti zníženia pokuty o 30 %, poskytnutého Komisiou. Komisia preto navrhuje, aby Všeobecný súd znížil výšku zníženia pokuty z 30 % na 25 %, a aby v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci stanovil výšku tejto pokuty na 15 miliónov eur.

399 Transcatab navrhuje vzájomný návrh Komisie zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

400 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okolnosť, že Transcatab „nespochybnila skutočnosti, z ktorých vychádzala Komisia v oznámení o výhradách“ bola jedným z dôvodov, pre ktoré jej Komisia priznala zníženie pokuty o 30 % (pozri odôvodnenia 498 a 499 napadnutého rozhodnutia).

401 Z odpovede spoločnosti Transcatab na oznámenie o výhradách však vyplýva, že Transcatab síce neodpovedala výslovne na výhrady Komisie týkajúce sa dĺžky trvania porušenia, tvrdila však, že keďže spracovatelia od roku 1999 konali v súlade so zákonom č. 88/88, nemali byť považovaní za zodpovedných za protisúťažné správania, ktorých sa dopustili od tohto roku.

402 Aj keď je teda tento argument v rozpore s niektorými tvrdeniami predloženými v rámci správneho konania a napriek tomu, že neboli spochybnené určité aspekty posúdenia Komisie, nič to však nemení na závere, že tvrdenie uvedené v rámci prvej časti tretieho žalobného dôvodu už bolo predložené v priebehu správneho konania. Preto keď Komisia priznala spoločnosti Transcatab zníženie pokuty, bola už s týmto tvrdením oboznámená, takže toto tvrdenie nemôže predstavovať spochybnenie vecnej správnosti skutkových zistení, ktoré by popieralo odôvodnenosť zníženia poskytnutého v napadnutom rozhodnutí podľa oznámenia o spolupráci.

403 Vzájomný návrh Komisie treba teda zamietnuť.

404 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že je potrebné zamietnuť po prvé žalobu v celom jej rozsahu, a po druhé vzájomný návrh Komisie.

O trovách

405 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 3 prvého pododseku rokovacieho poriadku však môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania alebo z výnimočných dôvodov.

406 V prejednávanej veci spoločnosť Transcatab nemala úspech, pokiaľ ide o jej návrh, zatiaľ čo Komisia nemala úspech, pokiaľ ide o jej vzájomný návrh. Keďže cieľom vzájomného návrhu bolo len nepatrné zvýšenie pokuty, treba konštatovať, že žalobca nemal úspech v podstatnej časti svojich návrhov a žalobných dôvodov. Za daných okolností je opodstatnené rozhodnúť, že žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť 90 % trov konania, ktoré vznikli Komisii, zatiaľ čo Komisia znáša 10 % svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Vzájomný návrh Európskej komisie sa zamieta.

3. Transcatab SpA znáša svoje trovy konania a je povinná nahradiť 90 % trov konania Komisie.

4. Komisia znáša 10 % svojich trov konania.

Azizi remona Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. októbra 2011.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 6848

1. Správne konanie ..... II - 6849

2. Napadnuté rozhodnutie ..... II - 6851

Adresáti napadnutého rozhodnutia ..... II - 6852

Stanovenie výšky pokuty ..... II - 6856

Stanovenie východiskovej sumy pokút ..... II - 6856

Stanovenie základnej čiastky pokút ..... II - 6859

Poľahčujúce okolnosti ..... II - 6860

Uplatnenie oznámenia o spolupráci ..... II - 6863

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 6866

Právny stav ..... II - 6868

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na pripísaní zodpovednosti za porušenie materskej spoločnosti Transcatab ..... II - 6869

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom výklade judikatúry, na skreslení predložených dôkazov a na porušení práva na obhajobu ..... II - 6869

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6869

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6871

— O porušení pravidiel, podľa ktorých sa správanie dcérskej spoločnosti pripíše jej materskej spoločnosti ..... II - 6871

— O skreslení dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť domnienku .... II - 6876

— O porušení práva na obhajobu ..... II - 6880

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 ..... II - 6883

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6883

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6884

2. O druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa určenia východiskovej sumy pokuty ... II - 6886

O prvej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa závažnosti porušenia ..... II - 6886

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6891

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6893

— O kvalifikácii porušenia ako veľmi závažného ..... II - 6894

— O konkrétnom dopade porušenia na trh ..... II - 6895

— O rozsahu geografického trhu ..... II - 6899

— O porušení povinnosti odôvodnenia ..... II - 6900

— O porušení práva na obhajobu ..... II - 6902

O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady proporcionality, zásady rovnosti zaobchádzania a zásady ochrany legitímnej dôvery pri stanovení základnej čiastky pokuty ..... II - 6903

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6903

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6904

— O porušení zásady proporcionality ..... II - 6904

— O porušení zásady rovnosti zaobchádzania ..... II - 6909

— O porušení zásady ochrany legitímnej dôvery ..... II - 6910

O tretej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení zásady proporcionality pri hodnotení odstrašujúcej povahy sankcie a finančnej situácie spoločnosti Transcatab ..... II - 6912

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6912

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6913

3. O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa stanovenia základnej čiastky pokuty .... II - 6916

O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na neoprávnenom zvýšení sumy pokuty vzhľadom na dĺžku porušenia ..... II - 6916

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6916

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6918

— O zvýšení pokuty z dôvodu dĺžky trvania dohody ..... II - 6918

— O neexistencii škodlivého dosahu na spotrebiteľov ..... II - 6923

O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení zásady ne bis in idem a na nedostatku odôvodnenia ..... II - 6924

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6924

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6925

O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na porušení zásady rovnosti zaobchádzania ..... II - 6927

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6927

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6928

4. O štvrtom žalobnom dôvode týkajúcom sa niektorých poľahčujúcich okolností ... II - 6930

O prvej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na nevykonaní kartelových dohôd ..... II - 6930

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6930

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6930

O druhej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na ukončení sporných činností pred zásahom Komisie ..... II - 6932

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6932

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6933

O tretej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na existencii dôvodnej pochybnosti pokiaľ ide o to, či má sporné správanie charakter porušenia ..... II - 6936

O existencii dôvodnej pochybnosti pokiaľ ide o to, či má sporné správanie charakter porušenia ..... II - 6937

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6937

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6938

O rozdielnom zaobchádzaní so zreteľom na vec Surový tabak — Španielsko .. II - 6942

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6942

— Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6943

O štvrtej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na účinnej spolupráci spoločnosti Transcatab počas konania ..... II - 6945

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6945

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6946

O piatej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa poľahčujúcej okolnosti založenej na neexistencii skorších rozhodnutí v oblasti trhu so surovým tabakom v čase začatia vyšetrovania zo strany Komisie ..... II - 6950

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6950

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6950

O šiestej časti štvrtého žalobného dôvodu týkajúcej sa špecifických sociálno-ekonomických podmienok odvetvia surového tabaku v Taliansku a krízy tohto odvetvia .. II - 6952

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6952

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6953

5. O piatom žalobnom dôvode týkajúcom sa uplatnenia oznámenia o spolupráci .... II - 6955

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6955

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6956

O postavení spoločnosti, ktorej sa ako prvej poskytne zníženie pokuty ..... II - 6956

O poslednom odseku bodu 23 oznámenia o spolupráci ..... II - 6959

6. O vzájomnom návrhu Komisie ..... II - 6966

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 6966

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 6967

O trovách ..... II - 6968